

1932 HAMERTBOEK 2006

Dierbare
herinneringen
aan
verdwenen onderwijs
op
de Hamert
in
Wellerlooi

HAMERTBOEK

Werd uitgegeven bij gelegenheid van de reünie op 10 juni 2006 die gehouden werd als
afscheid van een tijdperk
in de gebouwen van de voormalige LTS De Hamert.

*Niet wat je vasthoudt
is voor jou van waarde
maar wat je doorgeeft aan de ander
dát bepaalt jouw waarde.*

Schrijver / Samensteller/Verzamelaar
Vic Timmermans
Well 10 juni 2006

Druk:
REPRO afd. Valuacollege Dhr. Frits Seelen.

Inhoud

Blz.	Hoofdstuktitels
4.	Inhoud
5.	Voorwoord
6.	De Hamert in vogelvlucht
9.	70 Jaar onderwijs op De Hamert
15.	Generaties groeiden op in veelvoud van De Hamert
20.	Wisseling van de wacht op de MAVO
21.	Wat er bleef liggen op de zeef van mijn herinneringen
32.	Roobeek in vlammen
33.	Op visite bij Mr. LTS. Dhr. Frans Nieuwendijk
37.	Van MAVO Roobeek en LTS De Hamert naar S.G. MAVO/LTO De Hamert
38.	Bijzondere activiteiten op de MAVO
43.	Herinneringen van Br. Leonardo van Dijk
46.	Hoogspanning op De Hamert
50.	Weer sensatie op De Hamert
51.	Van Metaalbewerken naar Mechanische Technieken
57.	De MAVO op de Hamert
59.	Het zwembad
61.	Schoolreisjes van vroeger
62.	Afd. Bouwtechniek van timmeren tot bouw
67.	Bij de Pater op bezoek
72.	Gert Janssen een van de eerste ULO externen uit Well
74.	"De Hamert" 1958 – 2004
76.	Liesbeth Coenders - Horst
79.	Buffetten op De Hamert
81.	Een hele carrière op De Hamert
83.	Voetbal op De Hamert
86.	Dhr. Kanters over leerlingbegeleiding
88.	John Verstraaten 40 jaar conciërge op "zijn" Hamert
89.	"Ik moest met mijn handen kunnen werken"
93.	Het Onderwijs Ondersteunend Personeel door de jaren heen
97.	Eerste en laatste stunttag op LTS De Hamert
98.	Artiesten op De Hamert
99.	Consumptieve technieken op De Hamert
102.	Brood en Banketbakken op De Hamert
106.	De Hamert met hart voor de Zonnebloem
107.	Van De Hamert naar het Valuacollege

VOORWOORD

Het samenstellen van een boek ter gelegenheid van het einde van iedere vorm van onderwijs op de Hamert is voor mij uitgelopen op een grote flash back. Gravend in mijn eigen geheugen kwam ik al gauw tot de ontdekking dat daar in de loop der jaren behoorlijk wat hiaten in zijn gevallen. Was dit een vorm van verdringing, of was er gewoon te weinig hersencelruimte om al het nieuwe op te slaan naast al het oude. Ik ben jaloers op mensen die dat kunnen, ik heb het er waarschijnlijk slechts bovenop gestapeld en moest vaak hele bouwwerken slopen om de juiste etage te vinden.

Het is daarom denk ik dubbel zo interessant om zoveel dingen terug te zien en te beleven door met mensen te gaan praten die deel uit gemaakt hebben van de geschiedenis van De Hamert. Om foto's te verzamelen en daar erg veel van te herkennen. Ofschoon ik al een aantal jaren helaas en noodgedwongen geen deel meer uitmaakte van De Hamert vond ik het toch een uitdaging om aan dit boek te beginnen en daarnaast lid te zijn van de reüniewerkgroep. De reünie op 10 juni 2006 b.g.v. het einde van alle onderwijs op De Hamert was dan ook mijn deadline. Daarom heb ik keuzes moeten maken. Lezers zullen ongetwijfeld zeggen dat er van alles meer en anders in gemoeten had. Ieder heeft zo zijn eigen herinneringen. Ik heb gedaan wat ik heb gedaan en denk eigenlijk dat er toch voor velen herkenbare beschrijvingen en anekdotes in staan. Ik heb er veel foto's bij geplaatst, van sommigen kon ik achterhalen wanneer ze gemaakt zijn en bij welke gelegenheid. Van anderen niet, toch staan ze erin. Ik daag jou, als lezer, uit om ze te gaan ontdekken, te analyseren en wie weet herontdek je jezelf wel. Je eigen "Aha" Erlebniss.

De Hamert maakt een belangrijk onderdeel uit van mijn leven. Mijn vader gaf er 's avonds al les op de OBAO cursus. Dat deed hij al voordat ik in 1962 zelf op de Mulo startte. Een heerlijke tijd. De jaren 60, lange haren, gerafelde spijkerbroeken, stiekem roken, vooral niet hard schools leren. Hippie time! De eerste meisjes kwamen op de Mulo. Hormoontjes gierden door de school.

Ik slaagde met de hakken over de sloot.

1964 Mulo Schoolreisje. Ik zit vooraan l. Achter staand r. o.a. Flip Delfgaww die op het internaat zat.

Ik ging naar de Pedagogische Academie in Venlo. Hierdoor kwam ik in 1971 als stagiair weer terug op LTS De Hamert. In 1976 stapte ik als meester van de Wellse basisschool definitief als leraar over naar de LTS. Daar ben ik tot 1996 actief geweest, waarvan ruim tien jaar als schooldecaan.

Ik denk dat ik vanuit dit oogpunt toch wel een echte Hamert man genoemd mag worden. Leuk is natuurlijk ook dat ik les heb gehad van verschillende leraren die later mijn collega's werden. Ik zal wat dat betreft Pater Marcel (Noten) nooit vergeten, wat een sensatie was het vaak in zijn lessen. Toen hij jaren later de 2^e verdieping in de LTS hoogbouw deelde met mij als zijn collega was het nog steeds sensationeel bij de Pater in lokaal 6. Wat een herbeleving was dat voor mij. Het leerde mij dat het verschil tussen jeugd vroeger en nu niet zo groot was als wel wordt beweerd. Slechts de omgeving verandert en de jeugd moet mee. Dat was in die jaren 60 echt niet anders. Wij predikten toen ook al de revolutie.

Ik verlies mij weer, zoals tijdens het samenstellen van dit boek zo vaak, in boeiende herinneringen en kan ze nu zelfs weer oproepen. Daar ben ik dankbaar voor want wie zijn geschiedenis niet kent, kan zijn toekomst vergeten.

Veel dank ben ik verschuldigd aan de mensen die een bijdrage aan dit boek hebben geleverd in de vorm van het aanleveren van verhalen en foto's en het drukken ervan. Veel dank ook naar de mensen die mij zo gastvrij ontvangen hebben om zich te laten interviewen.

Vic Timmermans.

Juni 2006

De Hamert in vogelvlucht

Op 11 mei 1932 werd het Juvenaat op de Hamert geopend. Het werd opgericht door de Broeders van Onze Lieve Vrouw van Zeven Smarten die op de Hamert een landgoed kochten. Het Juvenaat bood plaats aan 60 tot 70 jonge mannen die vanuit een zeer sociale betrokkenheid bij de zwakkeren in de samenleving graag broeder wilden worden. Ook lonkte voor velen het avontuur in de missie. Het Juvenaat bleef bestaan tot 1964 toen het aantal internen o.i.v. de roerige jaren 60 tot een minimum was gedaald. Hierna functioneerde het nog 10 jaar als internaat. Vanaf 1932 werd er al beroepsonderwijs gegeven, maar het duurde tot 1950 toen deze vorm van onderwijs pas werd gesubsidieerd en officieel de afdelingen Bankwerken en Timmeren konden starten. Daarmee werd het officiële startsein gegeven voor de erkende LTS. Toch hebben daarvoor veel leerlingen andere opleidingen kunnen volgen op de Schilderafdeling, de schoenmakerij, de boekbinderij, de kleermakerij en de bakkerij. De school was toen echter nog niet erkend, dus geen subsidie en geen diploma. Ook was er voor de internen onderwijs op ULO niveau. Deze opleiding kwam al op 1 jan. 1940 onder subsidieverband en werd daarmee officieel erkend. In 1940 werd de ULO dan ook open gesteld voor externen.

Hoofdgebouw Juvenaat St. Jozef 1932

Het Juvenaat in de oorlog.

Pas na het bombardement op Venlo werd het riskant op school en op 16 sept. 1945 moest er geëvacueerd worden naar Huize Maris Stella in Broekhuizen. Bij verschillende razzia's werden broeders opgepakt en Duitse militairen eisten de gebouwen op. Die daardoor flink beschadigd raakten door de beschietingen vanaf de westelijke Maasoever.

In sept. 1945 konden uiteindelijk weer alle leerlingen terug naar school en kon er in dat jaar zelfs weer examen worden gedaan.

In het midden het eerste ULO gebouw

Huize Maris Stella Broekhuizen 1945

Oorlogsschade Hoofdgebouw

Na de oorlog werd er niet alleen erg hard gewerkt aan het herstel van de schade, maar ook aan de zo noodzakelijke uitbreiding van de scholen. Er kwam nieuwbouw bij de LTS en in 1955 kwam de nieuwbouw van de Mulo gereed. De laatste grote verbouwing na die van 1964 was die van de hoogbouw bij de LTS die op 19 juni 1970 werd geopend. Hier pakken we er slechts enkele saillante puntjes uit. De foto's vertellen het verdere verhaal.

De oude schoenlapperij

Bouw en verbouw in de periode 1954 – 1988.

1954: 1^e gebouw LTS

1957: Noodgebouw (gymzaal - 2 theorielokalen – en metaal bewerken.

1964: Kantine en lokaal 11 + kelderruimten CV

1970: Praktijklokaal elektro.

Praktijklokaal metaal bewerken.

Stellokaal timmeren

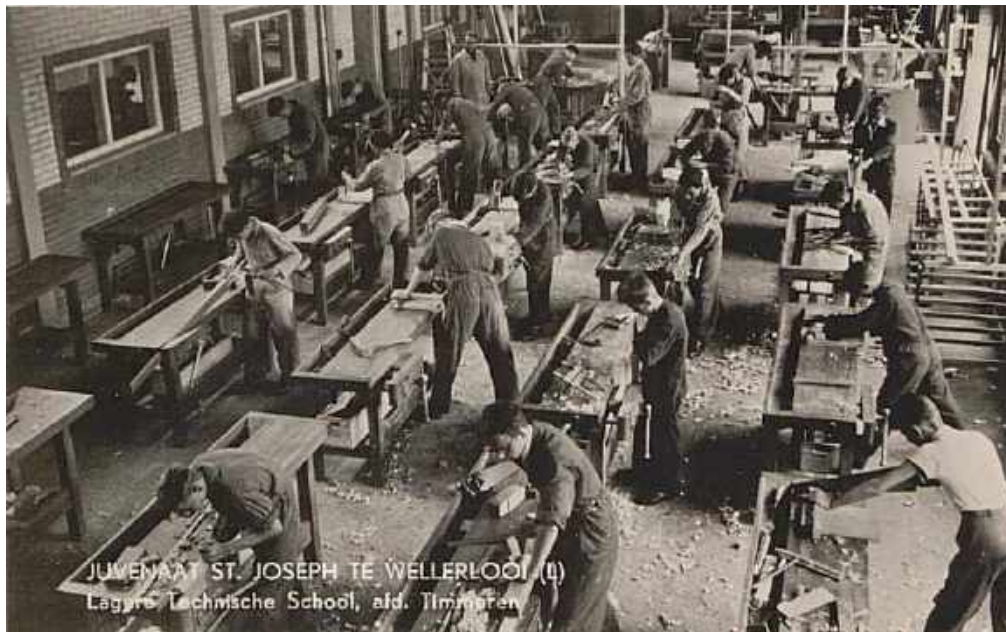
Gymnastiek lokaal

Lokaal 12

Etagebouw en dienstvertrekken.

1980: Verbouwing constructie bankwerken tot brood-
banket bakkerij lokaal 17

1988: Nieuw restaurant enz.

JUVENAAT ST. JOSEPH TE WELLERLOOI (L)
Lagers Technische School, afd. Timmeren

Br. Ignatio (Sjaak Abel)
luidt de schoolbel.

Oude vleugel van Juvenaat, waar de afdelingen van
de vakschool in waren onder gebracht

Schilderen met Br. Fidelus

Oude timmerwerkplaats

Timmerwerkplaats met Br. Remigius

Smederij met Br. Simon

Oude hoofdingang 1964

Nieuwe hoofdingang 1970

70 JAAR ONDERWIJS OP DE HAMERT

Eind van dit schooljaar 2005/2006 wordt De Hamert als locatie van het Valuascollege gesloten en de consumptieve afdeling en de afdeling bouw verhuizen dan naar de nieuwbouw aan de Hogeweg in Venlo. Een korte terugblik op de ontstaansgeschiedenis, de ontwikkeling van het onderwijs (Ambachtsschool en MULO of ULO) en de betekenis ervan voor de regio in 70 jaar is daarom op zijn plaats.

70 Jaar onderwijs op De Hamert

In schoolnamen en dat geeft iets van het tijdsbeeld aan, ziet er dat als volgt uit:

Van vakopleiding school voor aanstaande broeders naar

ULO St. Josef en

Ambachtsschool St. Josef,

MAVO Roobeek en

LTS De Hamert,

Scholengemeenschap De Hamert,

College De Hamert,

Valuascollege locatie De Hamert tot 01.08.2006

Menigeen zal zich in het verleden afgevraagd hebben hoe een dergelijke school als de *onze* terecht is gekomen op die smalle strook tussen Grens en Maas, tussen de twee kleine kernen Arcen en Wellerlooi, zonder achterland vanwege de grens met Duitsland en aan de westkant de Maas als barrière.

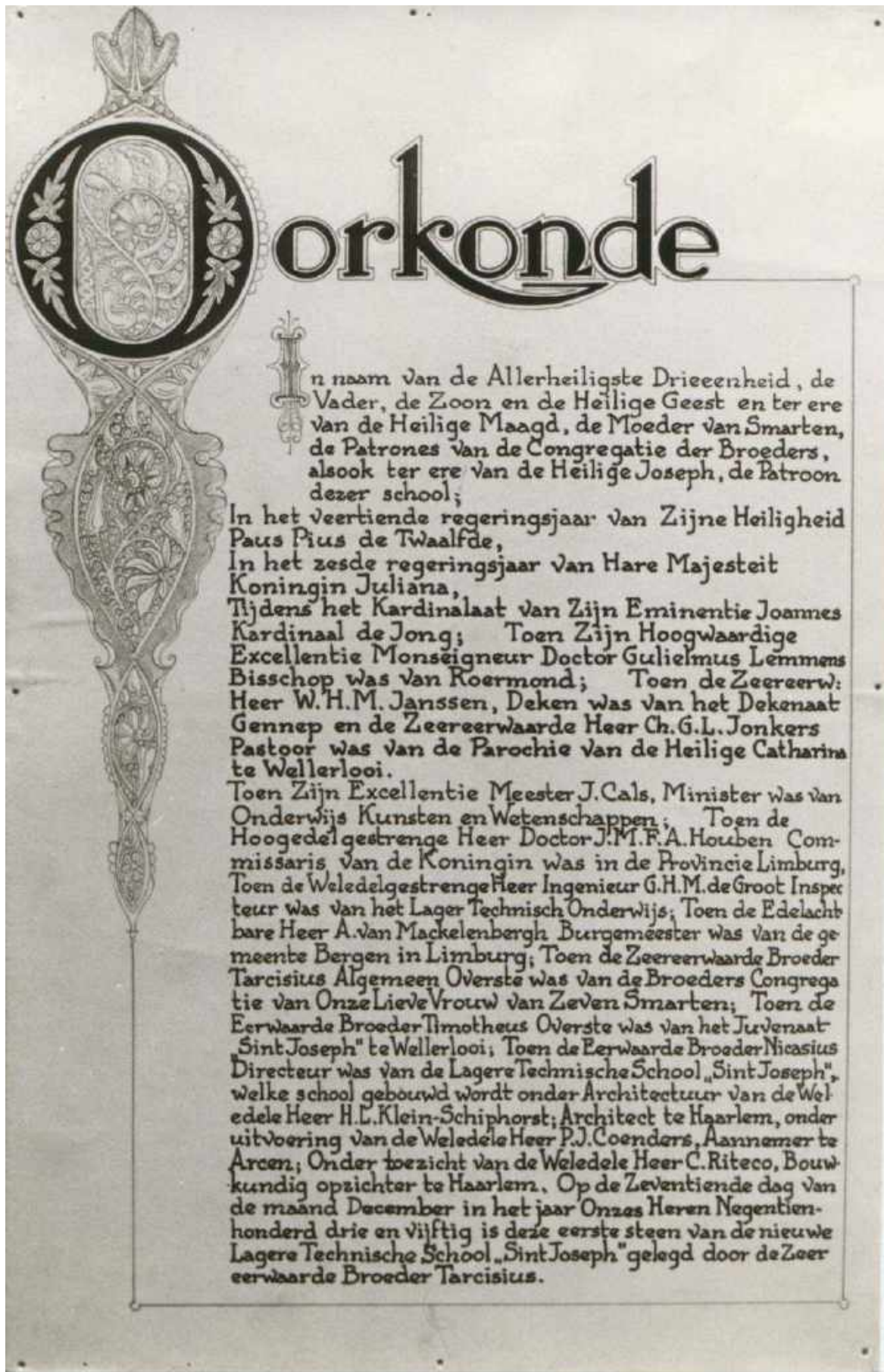
De Broeders van Onze Lieve Vrouw van Zeven Smarten (de Aloysius Stichting) uit Amsterdam kochten hier grond en gebouwen en stichtten een Juvenaatschool voor jongens uit heel Nederland die broeder wilden worden. En om deze internaatsleerlingen op te leiden voor een toekomstig beroep werd al in de dertiger jaren van de vorige eeuw op De Hamert gestart met een Mulo-school en een Ambachtsschool/vakschool voor broeders. Op 1 mei 1938 startte ULO (uitgebreid lager onderwijs) St. Josef, voorloper van de MAVO, nu theoretische leerweg van het VMBO (voorbereidend middelbaar beroepsonderwijs). Deze ULO kreeg begin 1940 de officiële

erkenning.

Vanaf dat moment werd ze door het Rijk gesubsidieerd, kon men officiële diploma's uit gaan reiken en werden ook leerlingen uit de regio toegelaten.

Pas in 1950 kon officieel gestart worden met de toenmalige Ambachtsschool St. Joseph, later LTS (Lagere Technische School) De Hamert genoemd. In 1955 werd de nieuwbouw pas geopend. Tot die tijd waren de opleidingen in delen van het klooster en op St. Paul ondergebracht

Orkonde

In naam van de Allerheiligste Drieenheid, de Vader, de Zoon en de Heilige Geest en ter ere van de Heilige Maagd, de Moeder van Smarten, de Patrones van de Congregatie der Broeders, alsook ter ere van de Heilige Joseph, de Patroon dezer school;

In het veertiende regeringsjaar van Zijne Heiligheid Paus Pius de Twaalfde,
In het zesde regeringsjaar van Hare Majesteit Koningin Juliana,
Tijdens het Kardinalaat van Zijn Eminentie Joannes Kardinaal de Jong; Toen Zijn Hoogwaardige Excellentie Monseigneur Doctor Gulielmus Lemmens Bisschop was van Roermond; Toen de Zeereerw: Heer W. H. M. Janssen, Deken was van het Dekenaat Gennep en de Zeereerwaarde Heer Ch. G. L. Jonkers Pastoor was van de Parochie van de Heilige Catharina te Wellerlooi.
Toen Zijn Excellentie Meester J. Cals, Minister was van Onderwijs Kunsten en Wetenschappen; Toen de Hoogedelgestrenge Heer Doctor J. M. F. A. Houben Commissaris van de Koningin was in de Provincie Limburg, Toen de Weledelgestrenge Heer Ingenieur G. H. M. de Groot Inspecteur was van het Lager Technisch Onderwijs; Toen de Edelachtbare Heer A. van Mackelenbergh, Burgemeester was van de gemeente Bergen in Limburg; Toen de Zeereerwaarde Broeder Tarcisius Algemeen Overste was van de Broeders Congregatie van Onze Lieve Vrouw van Zeven Smarten; Toen de Eerwaarde Broeder Timotheus Overste was van het Juvenaat "Sint Joseph" te Wellerlooi; Toen de Eerwaarde Broeder Nicasius Directeur was van de Lagere Technische School "Sint Joseph", welke school gebouwd wordt onder Architectuur van de Weledele Heer H. L. Klein-Schiphorst, Architect te Haarlem, onder uitvoering van de Weledele Heer P. J. Coenders, Aannemer te Arcen; Onder toezicht van de Weledele Heer C. Riteco, Bouwkundig opzichter te Haarlem. Op de Zeventiende dag van de maand December in het jaar Onzes Heren Negentienhonderd drie en vijftig is deze eerste steen van de nieuwe Lagere Technische School "Sint Joseph" gelegd door de Zeer eerwaarde Broeder Tarcisius.

De Aloysius Stichting, de gemeenten Arcen en Velden en Bergen, maar ook de gemeenten waartoe de dorpen Broekhuizen, Broekhuizenvorst en Lottum behoorden hadden zich ingespannen voor de

verwezenlijking van de Ambachtsschool op de oostelijke Maasoever. In die tijd streefde men er nog naar dat kinderen binnen een straal van 10 kilometer naar een ambachtsschool of mulo konden. Rijk, provincie en gemeenten steunden het initiatief van de broeders uiteindelijk hartelijk, omdat de land- en tuinbouw, waarop de bevolking van deze Noord – Limburgse dorpen zeer sterk was georiënteerd, nog slechts weinig perspectief boden, zodat de jongere generatie de weg naar industrie of ambacht gewezen moest worden. In 1950 kon met de officieel erkende afdelingen metaalbewerking en timmeren begonnen worden, waarvoor zich het eerste jaar 30 leerlingen uit de regio aanmeldden. Het Ministerie van Onderwijs kende deze twee afdelingen toe, omdat er in Noord – Limburg en Oost – Brabant veel metaalindustrie was en omdat er zo vlak na de oorlog ook veel behoefte was aan werknemers in de bouw. De broeders gingen met de vakopleiding bakken en schilderen natuurlijk gewoon door. Men kon alleen voor deze laatste twee geen officiële diploma's uitreiken. Schilderen is nooit een erkende afdeling geworden en de erkenning voor de bakkersopleiding kwam pas enkele jaren later.

Ondanks dat werd de bakkersopleiding op De Hamert zo bekend, dat tot in de jaren tachtig de LTS De Hamert door mensen uit de regio nog vaak bakkersschool genoemd werd, terwijl de school intussen 4 volwassen afdelingen

telde, namelijk: metaal, elektro, bouwtechniek en consumptieve technieken met de differentiaties koken/serveren en brood- en banketbakken.

(De school kreeg de afdeling elektrotechniek en de differentiatie koken/ serveren overigens pas in 1975!!)

Bestond het voedingsgebied voor de afdelingen metaal, elektro en bouw uit de kerkdorpen van de gemeenten

zoals boven aangegeven, voor de consumptieve afdelingen strekte het voedingsgebied zich tot beginjaren tachtig uit over heel Noord – Limburg van Mook tot Reuver/Beesel, omdat De Hamert de enige school was en is in onze regio met een dergelijke afdeling.

Tot het begin van de jaren zeventig werden ULO en LTS ook door leerlingen van het internaat van de broeders bezocht. Aanvankelijk door leerlingen die broeder wilden worden, later waren dat kinderen die door ouders om allerlei redenen op het internaat werden geplaatst.

Vanaf het moment van de officiële start waren het twee onderwijzers in hart en nieren, die voor heel lange tijd het gezicht van de LTS en MULO - opleiding naar buiten bepaalden. Voor de ULO was dat vanaf de officiële start in 1940 tot 1977 Mathieu Noteborn en voor de LTS was dat Frans Nieuwendijk (broeder Nicasius in de beginjaren) van 1950 tot 1984, het jaar waarop MAVO en LTS fuseerden tot Scholengemeenschap De Hamert.

Beide directeuren stonden midden in de onderwijspraktijk, gaven jarenlang ook zelf les, organiseerden op school (avond)cursussen voor diegenen uit de regio die op latere leeftijd nog (na)scholing wensten, onder hun leiding werd vele malen het onderwijsaanbod vernieuwd of verbreed, werden vele vernieuwingen en aanpassingen aan de gebouwen doorgevoerd en werd in 1970 uiteindelijk de nieuwbouw van de LTS gerealiseerd zoals we die nu nog kennen.

Leerlingen van MULO/MAVO en LTS (de LTS was een school voor VBO, voorbereidend beroepsonderwijs) die vaak doorstromen naar het Middelbaar Beroepsonderwijs blijven/bleven, anders

dan leerlingen van HAVO/VWO, in hun regio en lever(d)en aan de regionale economie een directe bijdrage.

In heel Noord – Limburg kom je ook in de bouw, metaal, horeca en brood/banketbakkerswereld vele zelfstandige ondernemers tegen die hun opleiding gestart zijn op De Hamert.

Via de MAVO stroomden, zeker in de beginjaren, vele leerlingen via de HAVO door naar hogere beroepsopleidingen en via de LTS naar de MTS.

De scholen hebben de leerlingenstromen zien veranderen. De Mammoetwet van de zestiger jaren

waarbij de MULO in MAVO veranderde, zorgde voor een grote toestroom van meisjes naar de MAVO (*MAVO Roobeek werd een echte gemengde school in die tijd zie foto L. een van eerste meisjes op de MULO in 1965*), maar tussen MAVO en Atheneum werd de nieuwe schoolvorm HAVO geschoven hetgeen in de jaren tachtig uiteindelijk grote gevolgen had voor de leerlingenstromen. De HAVO was moeilijker dan de MULO maar bleek na enkele jaren niet alleen de beste, maar ook de betere MAVO - leerlingen toe te laten, wat tot gevolg had dat de MAVO de betere VBO – leerlingen wegkaapte. In het begin van de jaren tachtig werd op De Hamert het hoogtepunt van in totaal 750 leerlingen bereikt, maar daarna werd het snel minder. Door de fusie van het Thomascollege met de naburige MAVO in de Craneveldstraat verloor MAVO Roobeek zoveel leerlingen (in het bijzonder uit Velden) dat fusie met de LTS onvermijdelijk werd. Deze fusie kwam o.l.v. de toenmalige directeur Jan Wijnhoven van MAVO Roobeek tot stand in 1984. Verderop in dit boek wordt op die

fusie nader ingegaan.

Op De Hamert was toen de eerste scholengemeenschap MAVO/VBO van Noord – Limburg een feit.

Aanvankelijk had in het bijzonder het gemeenschappelijke brugjaar veel succes. Toen er echter meer van deze brugjaren in de regio tot stand kwamen werd het aantal aanmeldingen minder en bleek dat de school het door de ligging (geen achterland en de Maas als barrière aan de westelijke kant) heel moeilijk zou krijgen. Toen midden jaren negentig in Horst en Venray twee brede scholengemeenschappen van vbo tot vwo (Raayland en Dendroncollege) tot stand kwamen verloor De

Directie van toen: v.l.n.r. Piet Kleuskens, Jan Wijnhoven, Martin Cornelissen, Hans Kanters

Hamert in een klap alle leerlingen van de westelijke Maasoever en Well. De MAVO en VBO -leerlingen gingen met de kinderen die voor HAVO/VWO kozen naar dezelfde school in Horst of Venray.

De Hamert hield als voedingsgebied nog de kerkdorpen Arcen, Wellerlooi en Lomm over en was voor haar voortbestaan eigenlijk aangewezen op leerlingen uit Venlo. Hoewel in Venlo voldoende VBO-scholen waren trok De Hamert door het goede onderwijs en de rustige ligging altijd al leerlingen uit de stad.

Eind jaren tachtig startte het proces dat de mavo en vbo-scholen op het platteland van Noord – Limburg opgeheven werden door sterk teruglopende leerlingenaantallen (achtereenvolgens gebeurde dat met mavo Bisweide in Grubbenvorst, de mavo Maasdorpen in Meerlo en de mavo in Bergen) De directie o.l.v. Jan Wijnhoven was van mening dat De Hamert hetzelfde lot wachtte door de vorming van brede scholengemeenschappen in de stad Venlo (zoals in Horst en Venray) waardoor ook de vbo-leerlingen uit Venlo en Velden niet meer naar De Hamert zouden komen.

In 1989 vond daarom een eerste gesprek plaats met het Thomascollege te Venlo. De toenmalige rector van de school, Frank Lambriks, gaf mede namens het bestuur aan, dat men zich verantwoordelijk voelde voor het onderwijs ten noorden van Venlo met als grens De Hamert.

De Aloysius Stichting uit Amsterdam, het bestuur van De Hamert, had onvoldoende oog voor de gevolgen van de maatschappelijke ontwikkelingen t.a.v. het onderwijs in zijn algemeenheid en het lager beroepsonderwijs in het bijzonder - ouders kozen alleen nog op grond van negatieve overwegingen voor het lager beroepsonderwijs, d.w.z. als hun kinderen niet tot mavo/havo of vwo werden toegelaten - en had vanwege een gebrek aan kennis van de regionale problematiek geen visie op de echte problemen. Het bestuur adviseerde de directie bij herhaling als panacee leerlingen te werven uit het aangrenzende Duitsland.....

Het wilde niet inzien dat er in Noord – Limburg na herschikking alleen *voortgezet onderwijs* zou overblijven in de grotere kernen Gennep, Venray, Horst en Venlo.

De school kwam na 1991, door het conflict tussen bestuur en directie over de (in)richting van de school, enige tijd in moeilijk vaarwater.

Als de school beginjaren negentig een regionaal bestuur had gehad zouden veel problemen zijn voorkomen.

In 1995, nog geen 4 jaar later, koos de bijna voltallige personeelsvergadering van Scholengemeenschap De Hamert voor de fusie met de scholen van voortgezet onderwijs in Venlo en Tegelen: De Scholengemeenschap Venlo & Omstreken.

Een onderwijsgemeenschap met een echt regionaal bestuur.

Augustus 1996 was deze fusie een feit en begon de herschikking van het voortgezet onderwijs in Venlo en omgeving. De Hamert werd vanaf dat moment College De Hamert genoemd.

Martin Cornelissen, toen directeur van College De Hamert, later sectordirecteur van het Valuascollege, mocht namens De Hamert de fusie met Thomascollege en Collegium Marianum tot Valuascollege, **die in 1999 begon**, leiden.

Deze fusie was veel ingrijpender dan de fusie op De Hamert in 1984.

- Tot het betrekken van de nieuwbouw in augustus 2006 is het Valuascollege gevestigd op 4 locaties, een in Wellerlooi en drie

in Venlo (Hogeweg, Craneveldstraat en Casinoweg)

- College Marianum(havo/vwo) en het havo/vwo van het Thomascollege moesten samensmelten tot één HAVO/VWO, waarbij de onderbouw op de vestiging aan de Hogeweg (het oude Thomascollege) kwam en de bovenbouw op de locatie aan de Casinoweg (het oude Marianum) werd gevestigd.

- Er moest samenhang aangebracht worden tussen het vmbo (mavo) van de Hogeweg, het vbo – gedeelte van het Gelre dat in 1996 op de locatie aan de Craneveldstraat was ondergebracht en het mavo/vbo van De Hamert in Wellerlooi.

Voor locatie De Hamert van het Valuascollege verliep dit proces overigens tamelijk rustig, omdat de school op nogal grote afstand van de locaties in de stad lag. De Hamert verloor in het kader van de herschikking wel de afdeling metaal, wat pijnlijk was. **Het Valuascollege kreeg er overigens een nieuwe afdeling, transport en logistiek, voor terug.**

Voorspelbaar was dat vanaf het schooljaar 2003/2004 menig collega van locatie De Hamert door sterk teruglopende leerlingenaantallen naar de (hoofd)locatie in Venlo moest, nog voor de nieuwbouw gerealiseerd was.

Doordat in Venlo - Zuid, op College Den Hulster, een concentratie van de technische vbo -opleidingen plaatsvindt, heeft men later, bij de start van de nieuwbouw van het Valuascollege aan de Hogeweg, alsnog besloten de afdeling elektro van De Hamert niet op te nemen in het nieuwe Valuascollege.

Het VMBO van het Valuascollege heeft nu de volgende opleidingen: de theoretische leerweg (het oude MAVO), de gemengde leerweg en de afdelingen administratie, bouw, transport en logistiek en consumptieve technieken met de differentiaties brood/banketbakken en koken/serveren. In de afdelingen wordt de basis- en kaderberoepsgerichte leerweg aangeboden.

Door de jaren heen is er van de zijde van de docenten grote betrokkenheid bij het wel en wee van de school/scholen geweest. Dat heeft al die jaren tot heel goed onderwijs geleid en tot een gedegen en plezierige onderwijs- en opvoedings situatie voor de leerlingen.

Over het examenjaar 2001/2002 gaf het scholenonderzoek van het weekblad Elsevier De Hamert zelfs het predikaat beste VMBO-school voor de gemengd/ theoretische opleiding en voor de basis- en kaderberoepsgerichte leerweg eindigde de school bij de betere opleidingen van Nederland.

Martin Cornelissen

Valuascollege beste vmbo van Nederland

WELLERLOOI
VAN ONZE VERSLAGGEVER

Het Valuascollege (gemengde en theoretische leerweg) in Wellerlooi is de beste vmbo-school van Nederland. Dat blijkt uit het jaarlijkse scholenonderzoek van weekblad Elsevier. Het gymnasium van het Trevianum in Sittard eindigde bij de vwo's op de eerste plaats.

In haar jaarlijkse onderzoek onderzoekt de redactie van Elsevier de prestaties van bijna alle zeventien middelbare scholen in Nederland. De scholen worden beoordeeld op twee onderdelen: 'harde cijfers' en 'toegevoegde waarde'. Het eerste onderdeel betreft het percentage leerlingen dat zonder te blijven zitten in de derde klas komt, het percentage leerlingen dat onvertraagd het diploma haalt en het gemiddelde eindexamencijfer over de jaren

2000, 2001 en 2002. Bij de categorie 'toegevoegde waarde' wordt ook rekening gehouden met de achtergronden van de schoolbevolking. Zo kan een school met naar verhouding veel leerlingen met een taalachterstand of uit een economisch zwak milieu het examen halen op bonuspunten rekenen. Op het Valuascollege in Wellerlooi bedroeg het percentage leerlingen dat zonder te blijven zitten de derde klas haalde 100 procent, het percentage leerlingen dat onvertraagd het diploma behaalde 100 procent en het gemiddelde examencijfer een 6,5. In de categorie 'toegevoegde waarde' kreeg het Valuascollege op alle onderdelen het predikaat 'zeer goed'. Vorig jaar eindigde het Valuascollege bij de beste vier vmbo's van Nederland in het dagblad Trouw. Het Trevianum werd door die krant uitgeroepen tot beste school van het land.

Generaties groeiden op in de veelvoud van De Hamert.

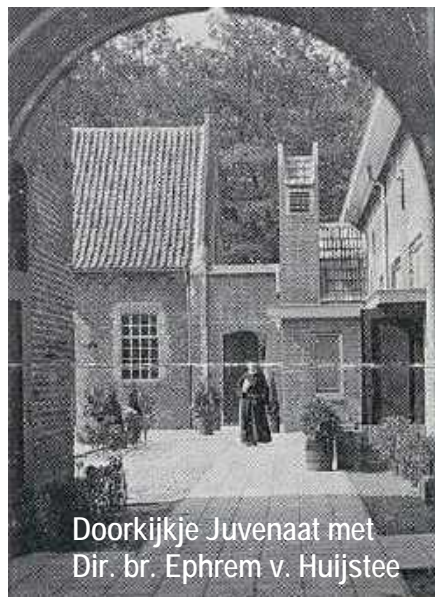
Groepsfoto bij de feestelijke opening van het Juvenaat op 11 mei 1932. Vanaf dat moment werden kinderen op Juvenaat St. Jozef opgevangen en werden ze onderwezen in diverse theoretische en praktische zaken. Op deze datum is het onderwijs op de Hamert dus eigenlijk informeel gestart

Broeder Overste Theodosius opent de grote toegangspoort van het Juvenaat. Het geeft toch een beeld van de geslotenheid van dat Juvenaat, waar jonge mannen uit heel Nederland woonden en studeerden. Zij mochten slecht op bijzondere feestdagen en tijdens vakanties naar huis. Sommigen kregen zodanig veel heimwee dat ze tussentijds naar huis moesten om niet meer terug te keren.

Metaalbewerkers, begin jaren 50

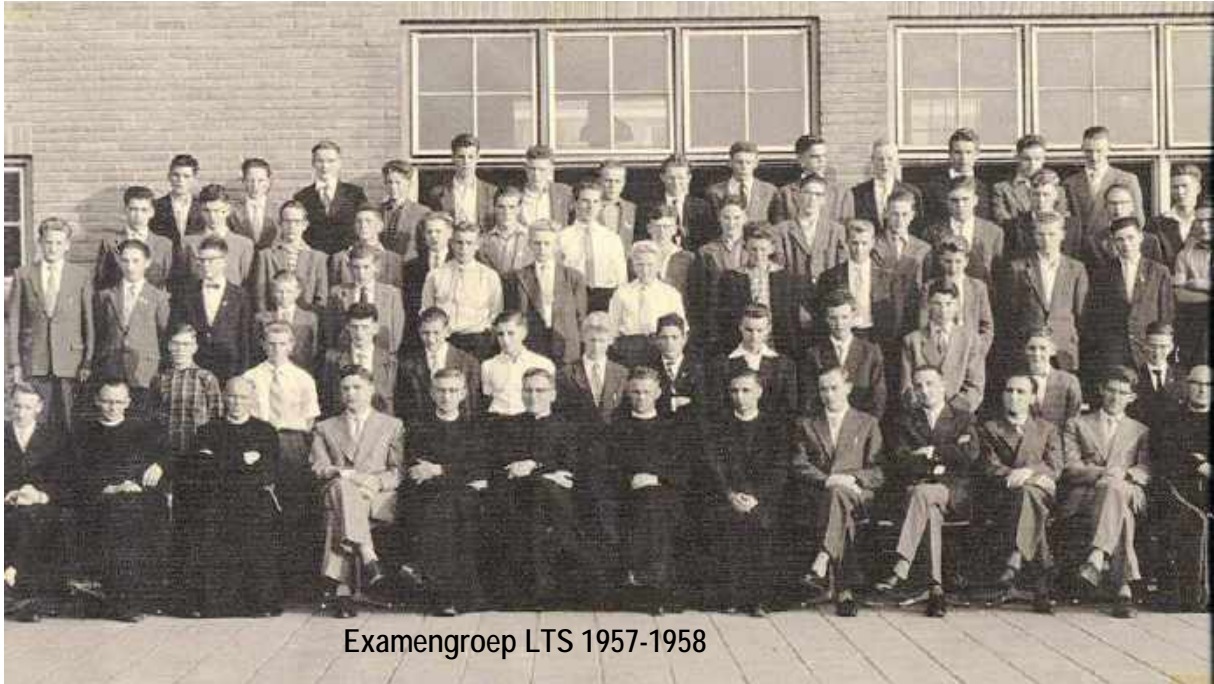

Doorkijkje Juvenaat met
Dir. br. Ephrem v. Huijstee

1932 Kapel van het Juvenaat

Examengroep LTS 1957-1958

Br. Cottolengo directeur van het internaat.

Br. Cottolengo met zijn gitaarclubje 1964. Hij speelde ook de nummers van de radio!

Groep internisten met zittens 2^e van r. Hermans Huisman en l. naast hem zijn latere collega Wim van der Coelen.

1956 Gangimpressie LTS weerspiegeling van schoolse discipline

1971 de nieuwe hoogbouw was net klaar. De ligging blijft uitzonderlijk mooi.

WISSELING VAN DE WACHT OP DE MAVO

Noteborn
1940 - 1977

Wijnhoven
1977 - 1993

Wat er bleef liggen op de zeef van mijn herinnering aan twee perioden Wellerlooi.

1946 – 1949 / 1955 – 1973

In mijn bijdrage aan dit "Boek van herkenning", wil ik terugkijken naar de twee perioden die ik heb doorgebracht in Wellerlooi. Ik beperk me tot de invalshoek van het onderwijs en ik wil daarbij het accent leggen op mijn persoonlijke beleving daarvan in beide perioden.

De eerste periode 1946 – 1949 als leerling en de tweede periode 1955 – 1973 als leraar op dezelfde school in Wellerlooi.

Eerste periode Wellerlooi 1946 - 1949

Op 1 september 1946 werd ik aangenomen als juvenist op het juvenaat St. Joseph van de Broeders van O.L.Vrouw van Zeven Smarten te Wellerlooi. Er waren daar toen twee vormen van onderwijs, een ambachtschool waar de Broeders actief waren, en een 3-jarige U.L.O. School waar overwegend leken les gaven.

Ik kwam op de U.L.O. school en kreeg les van dhr. Noteborn, hoofd van de school en de heren Noldus, Lemmens en Toma. Godsdienstonderricht werd verzorgd door pater Jungblut, die half Duits sprak en later door rector Hannen, die op kamers woonde op het juvenaat.

In mijn beleving was de U.L.O. school een soort groot herenhuis met een trapgeveltje en gele bakstenen als decoratie onder de dakgoten in de gevels. Het lag niet ver van de Rijksweg en maakte deel uit van de gebouwen van het juvenaat. Op de begane grond was één leslokaal en een overblijfruimte voor de leraren. Daar werd soms aan een kleine groep les gegeven. Op het eind van een donkere gang was een toilet. Op de eerste verdieping twee leslokalen, een bergkamer en een opslagplaats. In de winter zorgden grote zwarte kachels voor verwarming. Het geheel maakte een sobere en eenvoudige indruk, met hier en daar nog littekens van de oorlog in en aan het gebouw.

Eind november 2005 zijn mijn vrouw Anny en ik nog eens teruggeweest op het terrein van het voormalige juvenaat. Staande voor het gebouw waar ooit in 1940 de U.L.O. school begon, vroegen wij ons af waar al die leerlingen toch verbleven. Onze klas, eerste leerjaar 1946, telde 37 leerlingen en bevolkte het lokaal beneden. Boven leerjaar twee met 24 en leerjaar drie met 25 leerlingen. Met vier leraren erbij een totaal van ongeveer 80 personen. En dat allemaal in dat kleine gebouwtje!

Het was een school met een onderwijskundige opvatting die paste in de sfeer van die tijd zo vlak na de oorlog: ordelijk, overzichtelijk en met een duidelijke gezagstructuur. Onderwijs en studie waren de belangrijkste uitgangspunten en doelstellingen. Het "Rooster van Lesuren" van 4 september 1946 tot 1 september 1947, vermeldde voor het eerste leerjaar 17 vakken!

Behalve de jongens van het juvenaat, de internen, waren uit de omringende kerkdorpen ook andere jongens op school, de externen. Beide groepen bleven behalve op school, verder van elkaar gescheiden. Vanuit de school zelf werd er buiten het onderwijs niets georganiseerd.

Of we ooit wel echt gymnastiekles hebben gehad weet ik al niet meer. In de middagpauze voetbalden de externen op een stoffig veld achter het juvenaat. Met de hele troep achter een tennisballetje aan!

Schooljaar		begin 4 Sept 1946		einde 1 Sept 1947	
Vakken	Klassen				Totaal
	I	II	III	IV	
0. Godsdienstles	1/2	1/2	1/2		3/2
a. Laten	1/2	1/2	1/2		3/2
b. Schrijven	1/2				1/2
c. Rekken	1/2	1/2			1
d. Nederlandse taal	1/2	1/2	1/2		3/2
e. Vader. geschiedenis	1/2	1/2	1/2		3/2
f. Zuidnederl. taal	1/2	1/2	1/2		3/2
g. Kennis der zinnen	1/2	1/2	1/2		3/2
h. Zingen	1/2				1/2
i. Tekenen	1/2	1/2	1/2		3/2
j. Technische oefening	1/2	1/2	1/2		3/2
k. Nuts- handwerken					
l. Franse taal	1/2	1/2	1/2		3/2
m. Duitse taal	1/2	1/2	1/2		3/2
n. Engelsche taal	1/2	1/2	1/2		3/2
o. Wiskunde	1/2	1/2	1/2		3/2
p. Handwerken	1/2	1/2	1/2		3/2
q. Algemene geschiedenis	1/2	1/2	1/2		3/2
r. Handwerken					
s. Latijnse taal					
t. Technische taal					
u. Verspreide handwerken					
v. Best. handwerken					
Totaal	45/2	45/2	45/2		135/2

Herinneringen

Binnen het strakke ritme van het lesrooster regen de weken en maanden zich aaneen. Doorbrak iemand of iets dat ritme dan bleef je dat wel bij. Veel is weggezakt in de plooiën van het verleden, maar nu ik aan het schrijven ben komen bepaalde zaken toch weer boven drijven.

Als we in de eerste klas ons huiswerk goed hadden gemaakt en bepaalde onregelmatige werkwoorden konden dromen, toonde mijnheer Noldus zijn goedkeuring door van achter zijn lessenaar een viool en strijkstok te voorschijn te toveren. Hij speelde dan onbekommerd allerlei melodietjes en spoorde ons aan om mee te zingen. Achteraf denk ik dat hij zich verantwoordelijk voelde voor het feit dat op het lesrooster het vak "zingen" voorkwam. Op zulke momenten dacht ik toen als 15-jarige, zo iets zou ik later ook willen gaan doen, voor de klas staan en lesgeven.

Ik herinner me ook dat bij gebrek aan bruikbare instrumenten de lessen "Kennis der natuur" sterk theoretisch bleven. In het lokaal van de tweede klas stond een grote bruine kast met boven drie ramen die over een rails verschoven konden worden, en beneden drie afgesloten schuifdeuren. Wat daar achter zat heb ik nooit geweten. Om die kast hing een typische geur. Ergens achter dat spiegelende glas stonden natuurkunde-instrumenten zoals de kooi van Farady, een weegschaal, een soort liggende fietspomp met een glazen stolp ernaast en zelfs de Maagdenburger halve bollen. Verder nog wat flesjes en potjes met vergeelde etiketten voorzien van vreemde Latijnse woorden. Grote, van papier-maché gemaakte modellen van zaaddozen, stampers en meeldraden vulden een ander raam. Ergens achteraf stonden enkele kleine rechthoekige dozen, afgedekt met een glazen plaat, waarin op roestige spelden, wat slordige vlinders met onnatuurlijk gespreide vleugels op niets zaten te wachten. In een bruine dikbuikige fles met dikke stop, dreef in drabbig water een soort varkenspoot. U weet wel, aanschouwelijk onderwijs!

Er is ooit tijdens een natuurkundeles in de tweede klas ongemerkt een flesje met kwik omgevallen. Omdat de kast lichtelijk afliep naar de korte voorkant vooraan in het lokaal, zagen wij een klein glinsterend slangetje voorzichtig langs de rand naar voren kruipen.

Tot verbazing van de leerlingen vooraan langs de kast, vielen dikke parmantige druppels kwik op de vloer. De kleine uiteenspattende druppeltjes zochten een goed heenkomen tussen de vele kieren in de vloer. Zelden heb ik een klas zo stil zien zitten afwachten wanneer het onweer van de pedagogische bui zou losbarsten....!

Zelfs in de boekjes bij de vreemde talen werd pedagogiek bedreven. Ik hoor ons in de eerste klas nog opdreunen: "Ich bin Peter du bist Paul, ich bin fleissig du bist faul". Daar kon Paul het mee doen.

De vakken handelsrekenen en later boekhouden waren nieuw voor mij met veel exotische vaak onbegrijpelijke termen zoals bruto, tarra en courtage. Ik kon me altijd oprecht verbazen als er weer eens een koopman werd opgevoerd in een som, die zo nodig 200 wasmachines moest kopen met "emballage".

Met ontzag kon ik genieten van de volmaakte driehoeken die mijnheer Noteborn op het bord kon tekenen. Feilloos met hoeken van 90-60 en 30 graden. En al tikte hij nog zo hard en dringend op het schoolbord, bij hem gebeurde het nooit dat de schuin achteruitstekende poot van het driestel waarop het bord rustte wegschoot, hoewel we altijd wel zaten te wachten tot dat ooit zou gebeuren. Het vak heette meetkunde. Ik vond het schitterend. Een vak vol diepzinnige ruimtes en onverwachte combinatiemogelijkheden..

Algebra was voor mij in haar abstractie een paar deuren te ver. Er heeft ooit op mijn laatste rapport in het derde jaar, in de lange sliert van 17 vakken, naast het woordje algebra een dunne kille 2 gestaan. Dieper kon je niet zakken. Aan de schandpaal genageld. Maar het klopte wel. Op mijn cijferlijst van het R.K.Mulo-examen van 27 juli 1949, stond naast het woordje algebra weer een twee, nu echter in letters. Vermoedelijk om de pijn te verzachten!

Toekomstperspectief

Terugkijkend op wat ik hierboven beschreef, realiseer ik me nu dat ik daar in Wellerlooi de eerste aanzet tot mijn later beroep kreeg. Komend uit een echte onderwijsfamilie en altijd toch al bezig met aan anderen dingen te vertellen en ook met belangstelling voor kunstzinnige zaken, leek de wereld van het onderwijs wel iets voor mij. Dat alles in combinatie met wat ik op die kleine U.L.O. school om me heen zag gebeuren.

Stel je voor: de speelsheid van Noldus, de nauwkeurigheid van Lemmens en het natuurlijke gezag van mijnheer Noteborn. En terwijl ik de voorgaande zin overlees, zie ik dat ik alleen voor de naam van Noteborn, mijnheer heb geschreven. Uit respect wellicht. Ik laat het mooi staan.

Het examenjaar 1949

In het derde jaar kregen we binnen het vak Nederlandse taal, een eerste aanzet tot literatuur. We lazen een bescheiden boekenlijst bij elkaar. Wat stond daar zoal op?

"Orpheus in de dessa", van Augusta de Wit (drieëndertigste druk), "Het Hofke", van Marie Koenen, "Het fregatschip Johanna Maria", van Arthur van Schendel en "Karel ende Elegast".

Er was ook voorzichtige aandacht voor gedichten. "Het Stokske van Johan van Oldenbarneveld", van Vondel en de bewerking van P.C.Boutens van de middeleeuwse legende "Beatrijs". Ik herinner me nog heel goed het gedicht "De tuinman en de dood", door P.N. van Eyck. Dat vers begon met die raadselachtige eerste losse zin "Een Perzisch Edelman". De toon was gezet. Het maakte een diepe indruk op me. Die niet te ontkomen ontmoeting met de dood, die op de tuinman wachtte in Ispahaan. En dan die naam "Ispahaan". Die warme klanken. Dat was andere koek dan "Wellerlooi".

Ook voor de vreemde talen lazen we origineel werk o.a. "St.François a quitté le paradis", van François Mauriac, "Little lord Fountleroy" en "Das Wirtshaus im Spessart". We mogen gerust zeggen dat ook "Der Erlkönig", kind aan huis was op de U.L.O school in Wellerlooi. We nemen de proef op de som: vul de volgende regel aan: "Wer reitet so spät durch Nacht und Wind? Es ist.....!"

In het begin van het derde jaar werd de klas gesplitst in een A- en een B groep. Voor de laatste groep waren de vakken algebra en meetkunde belangrijk. Of daar ook natuurkunde of nog een ander vak bij hoorde weet ik niet meer. Ik kwam natuurlijk in de A groep terecht. Vanaf het begin van het derde leerjaar werd er druk geoefend voor het examen. We maakten examenopgaven uit dunne boekjes waar een jaartal van voorgaande examens op stond. We oefenden ook voor het mondeling.

Zo rond Pasen kwam het eindexamen echt in zicht. We studeerden dat de stukken eraf vlogen. Je had je handen ook vol aan 15 vakken.

Op 24 en 25 mei 1949 kwamen we voor het schriftelijk deel van het examen met andere kandidaten bijeen in een zaal in Venlo. Op 27 juli vond in het gebouw van de voormalige

"Prins" aan de Kaldenkerkerweg in Venlo het mondelinge deel van het examen plaats. Ik meen me te herinneren dat het toen ging om 7 of 8 vakken. Na afloop eindeloos wachten op de uitslag. Eerst werden de afgewezen kandidaten binnen geroepen. Ik was er niet bij.

Geslaagd voor het Diploma A. M.U.L.O!

Hiermee werd een tijdvak afgesloten dat ik heb ervaren als een belangrijke fase in mijn leven, toen geluk nog heel gewoon kon zijn.

Tweede Periode Wellerlooi 1955 - 1973

Na een periode van zes jaar, werd ik op 4 september 1955 benoemd tot leraar aan de "Bijzondere School voor U.L.O te Wellerlooi ". En wie deed daar de deur open nadat ik had aangebeld, dhr. Noteborn. Daarmee was voor hem en voor mij de cirkel rond. Van leerling tot collega. Van hem heb ik het vak van leraar echt geleerd. Bovendien gaf hij altijd praktische pedagogische tips. Een kleine, kordate man waar ik altijd met respect aan terug denk.

De U.L.O school waar ik kwam te werken was nieuwbouw uit 1951. Het gebouw, drie lokalen die aansloten op een lange gang en een lerarenkamer, was gelegen tegenover de keuken en de studiezaal van het juvenaat. Met de groei van het aantal leerlingen in de loop van de jaren, moest de school regelmatig worden uitgebreid. Die bouwactiviteiten werden in 1972 bekroond en afgesloten met de nieuwbouw van een gymnastieklokaal. We telden toen 241 leerlingen, 15 leraren en 3 personeelsleden. Er waren een tiental lokalen en enkele vaklokalen o.a. voor natuur -en scheikunde, biologie, tekenen/handvaardigheid en gymnastiek. Het gehele gebouwencomplex lag als een soort vierkant gegroepeerd rond de centraal gelegen speelplaats.

De eerste jaren

De eerste jaren op de nieuwe school verliepen eigenlijk geruisloos. Het viel mij wel op dat er zowel organisatorisch als didactisch niet zo heel veel veranderd was in vergelijking met wat ik had ervaren op de oude U.L.O school. Het rooster van lessen bepaalde ook nu nog het ritme van de dagen, weken en maanden. Er waren nog steeds die merkwaardige katholieke feestdagen dat er geen school was. Ook de drie retraitsdagen voor de internen stonden nog steeds vermeld. Het eerste uur op de eerste vrijdag van iedere maand viel nog steeds uit in verband met de H. Hartviering. Op 15 september vierden de broeders het feest van hun patrones en was er een vrije dag.

Op zaterdagmorgen was er gewoon school. In de eerste jaren werden vergaderingen op zondag gehouden, dat kostte geen uren. Bij rapportvergaderingen verscheen steevast broeder directeur van het juvenaat om te horen hoe de juvenisten het op school "deden ".

Iedere leraar was tevens klassenleraar en had de zorg voor de rapporten en de contacten met de ouders.

Ik kreeg allerlei vakken toegewezen waar mijn onderwijsakten mij toen bevoegd voor verklaarden: Nederlands, aardrijkskunde, geschiedenis, menskunde, tekenen/handvaardigheid, enkele jaren nog handelsrekenen en na 1968 ook maatschappijleer.

De school begon om 8.40 u en om 15.30 u was de schooldag voorbij. Met zoveel verschillende vakken had ik als beginnend leraar mijn handen meer dan vol: lessen voorbereiden, lesgeven, huiswerk nakijken, cijfers noteren in de agenda, proefwerken opgeven en nakijken en dan nog je eigen studie voor een akte. Het waren zeker in het begin volle dagen.

Op 1 september 1958 telde de school 124 leerlingen, allemaal jongens en 7 leraren : Dhr.M. Noteborn, Dhr. P. Weys, Eerwaarde heer H.Vriens, Dhr.J. Faessen, Weleerwaarde heer M.

Noten, Dhr. A van Bergen en de Eerwaarde heer H.Wijs (Let U op de titulatuur). Er werden 16 vakken onderwezen. De school werd in dat jaar een 4-klassige U.L.O.

Met het groeiende aantal leerlingen, groeide ook het lerarenbestand. In de loop van de jaren vonden vaker mutaties in het lerarenteam plaats dan vroeger.

Op het eind van het ieder schooljaar werd het vaste schoolritme doorbroken door de centraal georganiseerde eindexamens. Toch een spannende tijd. Er was naast een schriftelijk deel ook een mondeling deel in het examen, net als in onze tijd. Men kon zich als examiner laten inschrijven in de regio voor het mondelinge examen. Men ontmoette dan andere collega's, je sprak over onderwijsmethodes en je bleef op de hoogte van ontwikkelingen in het onderwijs.

We kenden toen 3 vakanties: Kerst- Paas en Grotevacantie (nog met een c) . In 1959 waren die al uitgesplitst in 5 delen: herfst- kerst- paas- pinksteren en zomervakantie (nu met een k).

In deze periode was ik begonnen met een zangkoortje dat optrad bij allerlei gelegenheden. In de loop van de jaren werd dat steeds met nieuwe leden aangevuld. Later hebben de heren Cornelissen en Van den Kroonenberg de muziekdocent, er nog uitvoeringen mee gegeven. Het koor trad onder andere op tijdens de receptie bij gelegenheid van het 25 jarig jubileum van de heer Noteborn als hoofd van de school, op 30 januari 1965.

De vijftiger jaren

In de jaren die volgden bleef het redelijk rustig in de wereld van het onderwijs. Ook op school verliepen de jaren zoals we gewend waren: goed onderwijs in christelijke geest.

Op het eind van de vijftiger jaren begon vanuit de maatschappij veel belangstelling te komen voor de invloed van de zogenaamde "massacommunicatiemiddelen". Er ontstond een nieuwe beeldcultuur. Met name de jongere generatie was daar zeer gevoelig voor. Het ging dan om film en televisie. Ik zag daar toen mogelijkheden en misschien wel een taak voor het onderwijs.

Naast mijn eigen studie voor een nieuwe onderwijsakte, volgde ik in Sittard vanaf 1958 tot 1961 " De Katholieke Filmkaderschool" en ik sloot me aan bij " De Stichting Filmvorming Limburg " in Roermond. Enkele jaren later werd ik lid van het bestuur van de stichting.

In die hoedanigheid was ik onder andere betrokken bij de jaarlijkse organisatie en programmering van de zogenaamde Limburgse Filmdagen. Een minifilmfestival in het Royaltheater te Echt. We vertoonden daar bijzondere films en documentaires die soms werden ingeleid met een korte voorbespreking en met discussie na voor de liefhebbers. Er was altijd veel belangstelling voor van mensen uit het onderwijs.

Op school werd na overleg met de heer Noteborn, aan filmvorming gedaan als onderdeel van de visuele kant van het tekenvak. In 1960 organiseerde ik onder de leerlingen van de school een enquête over bioscoopbezoek en vertoonde films. Ook de televisie werd erbij betrokken.

Op 12 augustus 1960 verzocht "Het landelijk bureau der katholieke filmactie" mij of ik bereid was in een beschouwing uiteen te zetten hoe wij op school de filmvorming gestalte gaven. In een tweetal artikelen heb ik toen onze werkwijze en opvattingen beschreven. Daar bleek bij andere scholen en vormingsinstituten veel belangstelling voor te bestaan. De hantering van de korte film als een erkende didactische werkvorm, was voor velen nog nieuw. Men was in die tijd op scholen op zoek naar een manier van filmvorming die in te passen zou zijn binnen het reguliere onderwijs. De Mammoetwet van 1968 zou daar pas meer kansen voor bieden.

Op de laatste dag van de schoolretraite van de U.L.O school "De Hamert ", op 17 jan 1966 in Huize Manresa in Venlo, werd de korte film "De ballade van een soldaat " gebruikt als discussiestof en afsluiting van de retraite.

In 1966 volgde ik van 17 tot en met 23 juli in Innsbruck een "Aufbaukurs über Film- und Fernsehziehung ". Voor het blad "Jeugd in school en wereld " heb ik die ervaring gevoegd bij onze eigen manier van filmvorming, in een reeks artikelen gepubliceerd. Vanuit de M.U.L.O.Kring Roermond, kwam een verzoek om op een tweetal bijeenkomsten voor de leden van de Kring een inleiding te verzorgen over "Filmvorming in het onderwijs ".

In deze tijd verzorgde ik cursussen en lezingen voor scholen en organisaties, die het verschijnsel film en televisie trachtte te integreren in het onderwijs of het vormingswerk. Ik gaf ook adviezen bij de keuze en programmering van de films die pasten in hun doelstelling.

Toen ik in 1961 een 8mm filmcamera kon bekostigen en aanschaffen, opende dat mogelijkheden om met leerlingen van de school kleine filmpjes te maken in eigen beheer. Hopelijk zouden ze zo de macht van "Het Beeld " leren begrijpen. Bovendien zouden ze ook de mogelijkheden tot manipulatie leren doorzien die het medium film en televisie in zich hebben, om de echte werkelijkheid om te buigen tot een eigen of andere werkelijkheid. Juist wat de maker van de beelden op dat moment nuttig acht. Als

consument van film en televisie is het belangrijk dat te doorzien. Een kritische houding kan dus nooit kwaad.

Een eigen blad

Tijdens de viering van het 25 jarig jubileum van de heer Noteborn als hoofd van de school, op 25

januari 1965, werd een zwart/wit filmpje vertoond door leerlingen gemaakt. De titel luidde " Van parabool tot parallel ". In de hoofdrollen mijnheer Noteborn, Maria Vermazeren en Paul Onckels.

In 1965 kwamen de eerste 7 meisjes op school. In november van dat jaar kon ik een lang gekoesterde wens in vervulling laten gaan, een eigen blad van, voor en door leraren en leerlingen. Het blad kreeg de naam "MUSKETON ". Van Dale zegt daarvan: "Een haak met spanveer om iets te bundelen en /of op te tillen". Het blad zou onregelmatig verschijnen en dat lukte altijd prima! Het eerste nummer verscheen in november 1965 met een voorwoord van de heer Noteborn. Daaruit de volgende alinea " Welk doel trachten we te bereiken met zo'n blad, het verstevigen van de band tussen de leden van de schoolgemeenschap en in verband daarmee, het meewerken aan eigen en elkaars vorming ". Opvallend dat we in die tijd ons zo vaak bezighielden met het begrip vorming. MUSKETON zou het uithouden tot aan de zomer van 1968.

In 1965 waren 10 leraren actief op school: dhr. Noteborn en de heren Faessen, Vriens, Weys, Janissen, Wijnhoven, de Git, Ververgaert, Noten en Breukers. Wat opvalt in dit rijtje is dat de gebruikelijke titulatuur verdwenen is. Een teken aan de wand.

Het gewone schoolleven bleef de dagen vullen. Rapportvergaderingen en ouderavonden wisselden elkaar in een vast patroon af.

Veranderende tijden

In de zestiger jaren veranderde de tijdgeest, de maatschappij veranderde ook en het onderwijs moest mee. De "Mammoet" wierp haar schaduw al vooruit.

Inspelend op de nieuwe tijdgeest werd ook binnen onze school de sfeer wat losser. In de pauze op vrijdagmiddag werd in het ESVO lokaal het platenprogramma " GROEF-IN-GROEF-UIT ", gepresenteerd door een vaste redactie van leerlingen met een heuse top 10 en hitparade, die ook in MUSKETON werd gepubliceerd.

In de wintermaanden draaiden we speciale L.P.'s (wie weet nog wat dat zijn...?), waarbij de volledige tekst per L.P. iedere keer werd uitgedeeld. We draaiden onder andere Revolver van de Beatles, Johan Baez, Donovan, Boudewijn de Groot, Bob Dylan, Martine Bijl, Easy Rider en Sgt. Peppers'lonely Hearts Club Band .

In 1966 voltooiden wij met behulp van veel leerlingen uit alle vier de leerjaren een kleurenfilm van 20 minuten over het vak Esthetische Vorming, dat werd afgekort tot ESVO, een benaming voor een totaalvisie op het vak tekenen. Supervisie over het geheel was in handen van Jan Pijpers uit Velden. Bovendien was hij ook nog de baas over de broodjes, het licht en de drank!

We gingen ook op schoolreis o. a naar België en Duitsland.

St.Nikolaas kwam op school, waarbij in 1971 het geloof in de goed heilig man ernstig op de proef werd gesteld. Wat gebeurde er: op een ochtend kwam de echte Sint op school en even later kwam een andere echte Sint en niet lang daarna pruttelde op een oude brommer met een zwaaiende Piet achterop, de derde goedheilig man over de speelplaats.

Het fenomeen " Schoolfeest" werd geïntroduceerd en ook populair op onze school. Ik herinner me nog enkele titels: Come-in '67, Mascha '68, Chaos '70 en Saloon' 71. Ieder schoolfeest had een thema en bestond meestal uit drie onderdelen. Een eucharistieviering op St. Paul en een middagdeel op school met een sportief element zoals een voetbalwedstrijd leraren- leerlingen of een kermis. De dag werd 's avonds besloten met een knallend feest in de kantine van de L.T.S. met livemuziek en dansen. De voorbereiding van het schoolfeest zorgde altijd voor een aparte sfeer op school. In MUSKETON werd het programma bekend gemaakt.

Het contact met andere scholen in de omgeving werd geïntensiveerd. Er kwam onderlinge samenwerking op gang. Het Paasvoetbal toernooi van 1967 dat door onze school werd georganiseerd, was daar een goed voorbeeld van. Deelnemende scholen kwamen uit Meerlo, Horst, Venlo, Bergen en Wellerlooi. Er is een kleurenfilm van dat evenement gemaakt.

Het was ook de tijd van Provo, Witkarren , Hippy's, kraakbeweging en het omver halen van "heilige huisjes".

Er ontstond een eigen band "The Eremites", gedeeltelijk ontstaan uit samenwerking met Huize Roobeek en de U.L.O School. De band trad op bij allerlei gelegenheden o.a. op schoolfeesten.

In 1967 deed, vooruitlopend op de Mammoet-wet, het schooldecaan zijn intrede i.v.m de keuze van de vakkenpakketten. Dhr. M. Cornelissen werd de eerste decaan.

The Eremites: v.l.n.r. Pierre Bakker – Jack Cuppen – Wim v.der Coelen – Martin Philipsen. Liggend Pieter Brugmans

De Mammoetwet

In augustus 1968 trad officieel " De Wet op het Voortgezet Onderwijs ", in werking. Een raamwet die een samenhangend onderwijsgeheel presenteerde tussen basisschool, een nieuw woord, en de universiteit.

Onze school kreeg een nieuwe naam: MAVO Roobeek. Ik ontwierp voor op de sportkleding op verzoek, een logo bij de nieuwe naam. De Firma Tebbe uit Breda nam op 19 augustus 1968 contact met de school op met een aanbieding dat logo af te drukken op sportshirts en vlaggen.

Nu ik dit schrijf moet ik denken aan het verschil in vormgeving en typografie van de drie namen van de school die ik heb gekend. Vanaf 1940 schreef dhr. Noteborn met zijn vulpen met schroefkop, in vastberaden stijl de naam van de school en zijn eigen naam. In 1956 had de school al een stempel, onpersoonlijk en lekker makkelijk in het gebruik. Vanaf 1968 werd de naam ingrijpend veranderd. Los van historie en religie kreeg de school de naam van een "schooltype" met de toevoeging van een geografisch gegeven, de Roobeek. Dat alles in computerstijl gerealiseerd

Op 26 augustus 1968 werd ik adjunct-directeur naast de heer Noteborn. Tal van nieuwe begrippen en functies deden hun intrede. Om er enkele te noemen: studielessen, directeur, brugklas, mentor, adjunct-directeur, ouderparticipatie, keuze en samenstelling van vakkenpakketten, andere opzet eindexamens met schoolonderzoeken en schooldecaan.

Dit jaar herdachten Pater Marcel Noten en Broeder Harry Vriens het feit dat zij 12 ½ jaar op school waren. In een vrolijke receptie in de kantine van de L.T.S, werden veel mooie herinneringen opgehaald. Br.H.Vriens ontving uit de handen van de heer Noteborn een echte "nep" onderscheiding! Voor het diploma machineschrijven kon men voortaan ook op onze school terecht.

Filmopname
Bonny&Clyde

Er werden dat jaar twee korte speelfilmpjes gemaakt door leerlingen uit het derde leerjaar. Zij bedachten zelf het scenario en zetten het draaiboek in elkaar. De bediening van de camera en de montage kwamen voor mijn rekening. Het filmpje "I'am dreaming", was een luchtige love story op muziek van The Eremites. "Bonny and Clyde" was een gangsterfilm die zich afspeelde in Venlo en die muzikaal gebaseerd was op de tophit van "Bonny and Clyde". Tegen het einde van de film verplaatste de actie zich naar het eerste perron op het station in Venlo. Op ons verzoek liet de chef van het rangeerstation een klein treinstel van Blerick naar Venlo rijden. Dat waren nog eens tijden.

Onrust in het onderwijs

In de jaren kort na de invoering van de Mammoetwet, hadden we een drukke tijd op school. Er was zoveel veranderd en overhoop gehaald in het onderwijs dat je als docent je eigen weg nog moest zoeken samen met je collega's en de leerlingen. Bovendien bracht de nieuwe wet ook financiële veranderingen met zich mee die voor onrust en onzekerheid zorgden.

Uit Den Haag en later uit Zoetermeer regende het "Circulaires" die ons vertelden WAT we moesten doen, HOE we dat moesten doen en WAAROM we dat moesten doen. Als reactie op de Mammoetwet en op die Haagse regelzucht, kwam een tegenstroom van kritische geluiden los. Je zag dat soort artikelen ook al in de vertrouwde bladen die altijd in het bladenrek in de lerarenkamer lagen. In 1969 verscheen het boek "Nooit met je rug naar de klas". Je schrok je wild. Weg met de autoritaire en schoolse leraar, meebeslissingsrecht voor leerling en leraar, het echec van de Mammoetwet. Kritische leraren uit Nijmegen gaven het "Antimammoet rapport" uit.

Dat jaar maakten we de film "Wilma". En kleine documentaire over het leven van een meisje uit een dorp (Wilma Muyzers uit Velden) dat de stad ontdekt en probeert de eigentijdse stijl van leven te combineren met de vertrouwde waarden uit haar jeugd in het dorp.

Op onze school werd per 1 augustus 1969 de eerste vrouwelijke leerkracht benoemd Mej. E.G.Brenneker.

De Mammoetwet opende kansen voor scholen om een van de expressievakken aan te bieden als keuzevak voor het eindexamen. Ik voelde daar veel voor. Op een of andere manier trok mij die mogelijkheid. Ik begon in 1969 aan de studie "Voortgezette studie Handvaardigheid". Er moesten 8 tentamens worden afgelegd die een praktisch deel en theoretisch deel kenden. Als afsluiting van de hele opleiding volgde een zogenaamd slottentamen. Dat was een zwaar theoretisch geheel met de onderdelen didactiek, psychologie, pedagogiek, kunsthistorisch schetsen, kunstgeschiedenis en cultuurgeschiedenis. Met wat ik leerde tijdens de studie deed ik graag mijn voordeel op school.

Activiteiten na de Mammoet

Bij komst van de Mammoetwet moesten de scholen een officieel leerplan indienen met aangepaste lessentabel. Alle leraren voor alle vakken werkten daar aan mee. Er werd uren en uren vergaderd en overleg gepleegd. Iedereen was bij deze zaak betrokken. Een gigantische operatie maar zeker de moeite waard. Men werkte samen, gericht op een gemeenschappelijk onderwijsdoel.

Op 25 mei 1970 werd dat leerplan met als titel: "Leerplan met algemene lessentabel R.K.School voor MAVO Roobeek voor jongens en meisjes, Hamert 35 Wellerlooi Lb", goedgekeurd. De grondwet was klaar.

In 1970 verscheen een publicatie van het Ministerie van Onderwijs en Wetenschappen "Onderwijs en kunstzinnige vorming". Er was een hoofdstuk bij met de titel "Handvaardigheid, nieuw vak in het algemeen voortgezet onderwijs". Dat had mijn belangstelling.

13-12-69

Mavo Roobeek succesvol in tekenwedstrijd van de KNVB

WELLERLOOI, 13 dec. — M.V.O. „Roobeek” te Wellerlooi nam met succes deel aan de door de K.N.V.B. uitgeschreven tekenwedstrijd. De K.N.V.B. schreef dit najaar een tekenwedstrijd uit, met als opdracht door middel van tekeningen of affiches, in elke gewenste techniek, propaganda te maken vóór sportiviteit in de voetbalsport.

M.A.V.O. „Roobeek” stuurde ongeveer 60 affiches in en behaalde een tweede prijs en vier eervolle vermeldingen. De prijs werd gewonnen door Elly Geurts uit Velden. De eervolle vermeldingen werden toegekend aan Emillie Hollá uit Arcen, Huub Geurts uit Velden Margriet Kuypers uit Velden en Truus Philipsen uit Arcen. De prijsuitreiking vindt vandaag in het Stedelijk Museum te Amsterdam plaats. Daar worden televisieopnamen gemaakt en de uitzending daarvan daarvan vindt plaats op 27 december in het programma „Oebele”. Vermoedelijk wordt van de geselecteerde werkstukken een expositie ingericht.

Vanuit het vak tekenen namen we deel aan een door de K.N.V.B. uitgeschreven affichewedstrijd gewijd aan het thema propaganda voor sportiviteit in de voetbalsport. Per brief van 2 december 1969 deelde de

propaganda afdeling van de K.N.V.B ons mee dat wij 5 prijzen in de wacht gesleept hadden!

In 1970 overspoelde een golf van kleine rechthoekige boekjes de maatschappij en het onderwijs.

“Het rode boekje voor scholieren”,

“Het groene boekje, nuchter protest tegen het rode boekje”,

“Het oranje boekje voor gebruikers (het

shit boekje) “en” Het rood-wit-blauw boekje voor niet scholieren”.

Ook verscheen een ludiek Al-ter-na-tief- ABC.

WIT-KAR

W

Wou-ter en Wil-ma wan-de-len in het park. Zij zijn wel-op-ge-voed. Zij groeten de ka-pe-laan, zijn vrouw en hun kind, dat in de wit-kar ligt. Dag wel-er-waar-de, zegt Wou-ter.

wit-kar, ww, weg-pi-raat, wacht-lijst, woning-nood, wie-rook, wel-zijn, wuft, was-se-ret-te, wall-street, winst-aan-deel, wa-ter-man, work-shop, we-reld-ver-be-te-ring, win-kel-sluit-ting, we-gen-wacht, wes-ten-wind:

W

Een we-reld vol win-de-ri-ge w-woord-jes in de Volks-krant, weg-wijs en wel-door-tim-merd

Op school verschenen bandrecorders, platenspelers, diaprojectoren en kopieerapparatuur. Er kwam een aparte administrateur en een conciërge en het onderwijsondersteunend personeel werd belangrijker.

Op 16 juli 1970 herdacht dhr.Piet Weys het feit dat hij 12½ jaar op school actief was. Omdat te vieren onthulden we die dag na afloop van een gezellig samenzijn, twee naambordjes die aan gebouwen rond de speelplaats bevestigd waren. Het "Eigen-Weys-terras" en het "Notenplein". Met dat laatste bordje sloegen we twee vliegen in een klap: Pater Noten de godsdienstleraar en Dhr.Noteborn, de directeur.

Dit jaar mocht ik het initiatief nemen om het 40-jarig onderwijsjubileum van de dhr. Noteborn niet ongemerkt voorbij te laten gaan. Na overleg met het schoolbestuur op 10-2-70 en als resultaat van de toen gevoerde correspondentie, werd op 29 april 1971 aan de heer Noteborn in het stadhuis van Venlo, door burgemeester Th. Gijsen, de koninklijke onderscheiding van Ridder in de Orde van Oranje Nassau uitgereikt. De krant vermeldde dat "de plechtigheid werd opgeluisterd door het toonkunstkoor "Orpheus". Aan de heer Noteborn, zijn gezin en enkele gasten, o.a. een vertegenwoordiging van het schoolbestuur, werd een diner aangeboden dat werd geserveerd in het grote lokaal beneden in het oude U.L.O - gebouw. Een historische locatie. Daar startte op 1 januari 1940 officieel de door de Congregatie van de broeders van O.L.Vrouw van Zeven Smarten gestichte U.L.O. school. Op die datum trad daar ook dhr. Noteborn in dienst als hoofd van de school. In dat lokaal stond een feestelijk versierde tafel klaar. Veel herinneringen werden opgehaald in toespraken en verhalen.

Per 1 augustus 1970 verhuisde ik van Huize Roobeek naar Venlo maar ik bleef wel werken op de vertrouwde school.

Het prospectus voor het schooljaar 1970 –1971 vermeldde 14 docenten waaronder twee vrouwelijke docenten en het overige personeel. Dat prospectus illustreerde ook de vernieuwingen en veranderingen die door de Mammoetwet in gang waren gezet en op school al in praktijk werden gebracht. Enkele trefwoorden: boekenfonds, studie-uren, studiebegeleiding, schoolblad, ouderavonden, schooldecaan, doorstroming, keuze vakkenpakketten, schoolfonds, handvaardigheid, mentoren, informatieavonden voor ouders.

Het bestuur van de St.Aloysius stichting waaronder onze school " viel ", noteerde in zijn jaarverslag over 1971 enkele opmerkelijke zaken. In oktober 1971 kreeg de school een eigen telefoon onder nummer 04703-427. Voor het eerst zal in 1972 een officieel MAVO examen op onze school worden afgenomen. De organisatie voor het schoolonderzoek, onderdeel van het examen, vraagt veel zorg en werk. Op 1 oktober 1971 was Mej. A. C.H. Frenken 12½ jaar in dienst van de St.Aloysius stichting, als verzorgster van de dagelijkse huishouding. In de loop van de jaren bleek de aanwezigheid en de taakopvatting van Mej. Anny Frenken op onze school, zich verder uit te strekken dan het verzorgen van de dagelijkse huishouding alleen. Zij voldeed voor veel leerlingen en vaak ook voor leraren (!) aan het beeld van iemand die wist te luisteren en te zwijgen als haar weer eens iets werd toevertrouwd. Met een kwinkslag of een lekker kopje warme thee uit een grote kan, die in dat bekende keukentje in de blauwe gang stond, kon zij zaken relativeren en vaak ook goede raad geven. Zij was meestal de eerste persoon die te horen kreeg wat er speelde op school. Je kon bij haar je verhaal kwijt bij groot of klein verdriet.

Structuurontwikkeling

Op 15 augustus 1971 presenteerde ik een uitgewerkt leerplan handvaardigheid voor MAVO Roobeek. Hierin zocht ik aansluiting bij wat de mammoetwet aan kansen bood en ik probeerde nieuw verworven inzichten vanuit mijn studie, handen voeten te geven in een gestructureerd werkplan voor alle leerjaren. Het vak handenarbeid werd nu handvaardigheid genoemd en zou later beeldende vorming gaan heten.

In de zomerperiode fietste ik op zondagmorgen vaak met een groep leerlingen van de school naar de Jongerenkerk in Venlo. Daar verzorgde kapelaan Brueren aangepaste en inspirerende kerkdiensten. Dat sprak de jongeren sterk aan.

In 1972 vond de afsluiting van de bouwactiviteiten op school plaats met een nieuw, ruim gymnastieklokaal.

Het was een drukke tijd op school. De evaluatie van het eerste zelfstandig georganiseerde eindexamen vroeg veel tijd. Het fenomeen "ouderavonden", waar ouders de mentor of mentrix van hun zoon of dochter konden spreken in 10 minutengesprekken, vroeg een andere houding en aanpak door de leerkrachten. Die ouderavonden in de nieuwe opzet moesten worden voorbereid. Daartoe werden voorafgaande aan de ouderavonden, lerarenvergaderingen gehouden en cijferlijsten aangelegd. Door vakdocenten werd informatie doorgegeven aan de klassenleraren. Dat gebeurde op grote lijsten waar per leerling en per vak ruimte was voor op- en aanmerkingen betreffende die leerling.

Vakinhoudelijk kwamen ook grote veranderingen aan de orde. Het begrip "doorstroming" vroeg daarom. Je gaf geen les meer op een eiland. Je moest meegaan in een grote algemene stroom die iedere leerling de kans zou bieden zich aan te sluiten bij andere of hogere vormen van onderwijs. Er verschenen talrijke nieuwe lesmethodes voor allerlei vakken. Dat alles vroeg veel van de leiding van de school, die moest sturen, stimuleren en initiatieven ontwikkelen. Maar het vroeg ook veel van het onderwijzend personeel. Door de veranderde inzichten in het onderwijs, moest je veel tijd steken in het eigen maken van nieuwe leerinhouden. Daar moest je dan weer de geëigende didactische werkvormen bij zoeken. De leerlingen reageerden daar ook weer op. Het zoeken naar de juiste balans tussen al die elementen vroeg veel tijd, energie, takt en onderling overleg.

In 1971 werd een eerste algemene informatieavond georganiseerd over een eventuele samenwerking met de L.T.S. te Wellerlooi en de Huishoudschool en de Mavo in Bergen. Die oriënterende contacten werden intensiever.

Op 31 maart 1972 bereikte ons het bericht dat dhr. Noteborn met ernstige hartklachten was opgenomen in het ziekenhuis in Venlo. Het verraste iedereen. Hij was immers altijd op school. Ik werd waarnemend directeur en dhr. P. Weys waarnemend adjunct-directeur. Er werd een noodrooster gemaakt. Gelukkig kon dhr. Noteborn na goede medische zorg en voldoende rust begin oktober van dat jaar geleidelijk zijn taak als directeur weer op zich nemen.

Het laatste jaar

Het schooljaar 1973 dat zich aankondigde zou naar later bleek nog al wat verrassingen met zich meebrengen.

Op 6 januari ontving ik bericht dat ik was geslaagd voor de akte "Voortgezette studie handvaardigheid". Die hindernis was genomen. Enige dagen later vroeg dhr. Noteborn of ik na school even op zijn kamer kon komen. Hij vertelde mij dat men op het Collegium Marianum in Venlo, iemand zocht die bereid en bevoegd was, om het vak handvaardigheid in de H.A.V.O afdeling als keuzevak voor het examen aan te bieden. Dat leek hem wel wat voor mij. Ik ben hem nog altijd dankbaar voor die gouden tip.

Na de sollicitatieprocedure ontving ik op 4 april het bericht van mijn benoeming tot docent handvaardigheid op het Collegium Marianum per 1 augustus 1973.

Op 1 mei verhuisde ik van Venlo naar Well. Ondertussen had ik me al aangemeld als student op de kunstacademie in Arnhem. Daar moest ik het "Staatsdiploma handvaardigheid" zien te halen in verband met mijn benoeming in Venlo. Dat zou lukken op 20 juni 1975.

Allerlei gebeurtenissen kwamen nu in een stroomversnelling. Ik ging me realiseren dat ik die prachtige MAVO school zou gaan verlaten, waar ik 18 jaar met zoveel plezier had gewerkt met collega's en leerlingen.

Op 1 mei ontving ik van het schoolbestuur van de St.Aloysius stichting mijn ontslagbrief als leraar en als adjunct-directeur van MAVO Roobeek. Nu kwam dat afscheid toch akelig dichtbij, maar tegelijk realiseerde ik me ook dat ik daarvoor iets moois terug zou krijgen. Op 8 juni 1973 overkwam mij het beste wat mij in mijn leven kon gebeuren. Ik trouwde op die dag met Mej.Annie Frenken, die ik al zolang kende en had meegemaakt in mijn tweede Wellerlooise periode.

Well januari 2006
Harry Vriens.

22 nov. '71

Roobeek' in vlammen

WELLERLOOI, 22 november — Gisteravond laat is brand uitgebroken in een van de gebouwen van „Huize Roobeek” van de „Broeders van Zeven Smarten” aan de Hamert (gem. Bergen). Bij het ter perse gaan van deze editie waren de vrijwillige brandweer van Bergen en de Venlose beroepsbrandweer al enkele uren met het blussingswerk bezig en het zag er nog niet naar uit dat men daar voorlopig mee gereed zou zijn.

Persoonlijke ongevallen hebben zich, voorzover bekend, niet voorgedaan. Omtrent de schade en de oorzaak is nog niets bekend.

De brand werd even na tien uur gisteravond gemeld. De vrijwillige brandweer van Bergen was spoedig ter plaatse, maar moest al snel aan het Venlose beroepskorps om assistentie vragen. Aanvankelijk waren er ook nog problemen rond de wateraanvoer. De brand zou zijn ontstaan in of vlakbij de boekbinderij achter het hoofdgebouw dat langs de Rijksweg Venlo -Nijmegen ligt. Aan deze boekbinderij

ligt nog een klein winkeltje, en aan de andere kant liggen slaapzalen. De boekbinderij was omstreeks twaalf uur vannacht al geheel uitgebrand; bij de slaapzalen was men 't dak aan 't openkappen om het vuur beter te kunnen bestrijden.

Een van de eersten die zich van de blussingswerkzaamheden op de hoogte kwam stellen was burgemeester L. Huyben van Bergen. Het vuur werd bestreden onder leiding van de commandant van de Venlose beroepsbrandweer, de heer W. van den Haterd. Hij verwachtte dat de nablussing nog de rest van de morgen zou vergen.

Op visite bij "Mister LTS" Dhr. Frans Nieuwendijk.

Het is donderdag 12 januari 2006 als ik na enig speurwerk de Venlose Jupiterstraat indraai en aanbel op nr. 119.

De deur is nog niet open of ik voel me weer helemaal vertrouwd. Dat komt, denk ik, door dat bekende stemgeluid. Het heeft nog niets aan kracht ingeboet en het lukt me niet om Dhr. Frans Nieuwendijk anders te zien dan mijn directeur ofschoon hij dat al vele jaren niet meer is. Ik nestel me in een ruime zetel in zijn riante aanleunwoning, stel mijn opname apparatuur op en begin een buitengewoon interessant gesprek met een nog steeds innemend mens van inmiddels 84 jaar oud.

Liefst 33 jaar is hij directeur geweest op de Hamert, dat hebben weinigen gepresteerd in het onderwijs. Vandaar mijn vraag waarom hij uitgerekend 1 jaar voor zijn 65^e is gestopt. Zijn antwoord is duidelijk: "Ik ben gestopt op het moment dat de LTS moest samengaan met de MAVO, dat was definitief in 1984. Er moest toen een keuze gemaakt worden tussen Jan Wijnhoven (de directeur van de MAVO) en mij. Die veranderingen heb ik toen bij voorkeur aan een jongere kracht over gelaten. Ik was eigenlijk ook wel toe aan stoppen. Jan Wijnhoven heeft als mijn opvolger erg veel voor zijn kiezen gekregen en besluiten moeten nemen die hem niet altijd in dank zijn afgenomen, maar hij kon vaak niet anders.

Lange carrière in het onderwijs

Hiermee kwam een einde aan de lange onderwijscarrière van Frans Nieuwendijk. De ouderen onder ons kennen hem nog als Broeder Nicasius. Hij was kloosterling bij de orde van de Broeders van O.L. Vrouw van Zeven Smarten. Ik besluit om hem maar meteen op de man af te vragen hoe hij aan die baan als directeur gekomen is. Hij steekt van wal: "Ik ben ook leraar geweest in Harreveld en Stokershorst twee opvoedingsgestichten die onder onze congregatie vielen. Deze scholen werden vanuit de broedercongregatie beheerd door de Aloysius Stichting. De doelstelling van de congregatie is het helpen van arme jeugd. Daar heb ik op Harreveld en Stokershorst volop mijn deel aan gehad. Daar komt denk ik mijn speciale binding vandaan met kinderen die het door allerlei oorzaken, niet gemakkelijk hebben in onze maatschappij.

Van brave Broeder tot randfiguur.

Toen de plek voor directeur vrij kwam op de Hamert was ik nog een oppassende broeder en daarom mocht ik daar aan de slag gaan. Allengs werd ik als broeder steeds meer een randfiguur in alle opzichten overigens. Dat vond ik achteraf gezien nog steeds een opstelling die mij het beste lag. Ik hoorde daar ook eigenlijk niet thuis, ik was ook blij toen ik kon uittreden. Dat ben ik nu nog."

Hoe staat u nu in het geloof?

Nadenkend: "Ik ben nog steeds katholiek, maar het instituut kerk heeft voor mij afgedaan. Het geloof niet."

Als u al eerder als randfiguur bekend had gestaan binnen uw congregatie zou u dan ook directeur geworden zijn?

"Ik denk het niet nee. Weten doe ik het niet, dat zul je ook nooit weten, maar wat ik altijd in de congregatie heel erg gewaardeerd heb dat is dat ze mij met m'n opvattingen altijd geaccepteerd hebben, ook op het moment toen het erop aan kwam dat ik mijn plaats mocht behouden. Weet je, ik heb nu een goed pensioen, al 20 jaar geniet ik daarvan. Ik heb na mijn uittreden van de congregatie altijd dezelfde ruimte gekregen als die ik voorheen had. Daarmee is het toch een congregatie die met beide benen op de grond staat."

Ik overval hem een beetje met de vraag wat hij als negatief ervaren heeft terug kijkend op 33 jaar directeurschap. Hij aarzelt, hij denkt, trekt een grimas die duidelijk maakt dat hij eindelijk iets gaat zeggen wat hij ook weer niet had willen zeggen. Hij wikt en weegt. Dan hakt hij de knoop door. Een twinkeling verschijnt in zijn ogen. "Kijk, ik was vaak op vergaderingen met het bestuur waar directeurs van de congregatie werden samen gebracht. Vaak werd daar ook gesproken over scheidende mensen. Ik herinner mij een broeder uit Wolvega. Er werd toen door het bestuur besloten hem het Koninklijk

ridderschap aan te bieden. Ze hebben mij ondanks mijn 33 jaar daar nooit voor in aanmerking laten komen. Wellicht hangt dit samen met bovenstaande. Je zult het nooit weten. Als ik het een beetje cynisch mag zeggen dan was ik al tevreden geweest met 3 x 11, dat is ook 33, ik had minstens op een carnavals onderscheiding gehoopt." Op dat moment schaterert hij het uit van plezier!

Zo ken ik hem, altijd de positieve kanten opzoeken. Hij vult meteen nog even aan: "Ik voel trouwens helemaal geen rancune naar de congregatie, eerder waardering. De congregatie heeft zich altijd heel erg sterk gemaakt voor de school, ze hebben zich er altijd erg voor ingezet."

Hoe kijkt u nu terug naar die allereerste fusie tussen de MAVO en de LTS?

"Nou, daar ging een lange geschiedenis aan vooraf. Je moet weten dat Noteborn (de toenmalige Mavo directeur) nooit voorstander was en dat was toch wel een heel belangrijk aspect hoor. Ik kon het met Noteborn heel goed vinden, alleen in dat opzicht waren we het moeilijk eens."

Later is het proces toch op gang gekomen (*zie elders in dit boek. red.*)

Dan wijdt hij uit over de contacten die hij met andere directeuren uit de regio heel regelmatig had. Bekend was de afgunst waarmee vanuit de Venlose LTS naar de Hamert gekeken werd. Daar kon men maar niet snappen dat leerlingen uit Venlo en Velden die eigenlijk in Venlo op school thuis hoorden, toch voor de Hamert kozen. Nieuwendijk vertelt dat hij over die kwestie vaak in discussie lag met de toenmalige directeur van de Venlose LTS de heer Serf Olivier.

"Op de eerste plaats nam Olivier zelf wel eens mensen tegen zich in, die was wat harder en de school in Venlo had niet zo'n geweldige reputatie in tegenstelling tot de grote mogelijkheden die ze hadden. Ze zaten in een wijk in Venlo waar voor een belangrijk deel de Molukkers een beetje de boventoon voerden. En ik denk dat, dat meespeelde. En ik zei wel eens tegen Olivier (hij begint weer te lachen) we hadden een zeer informele en vriendschappelijke relatie met elkaar, dat sommige leraren in Venlo er wel erg Middeleeuwse opvattingen op na hielden en dat de Hamert gekenmerkt werd door toch een heel ander klimaat."

Arme sodemieters hebben het meeste recht op je steun.

Leraren keken wel eens raar als u naar huis tufte met een wagen die volgeladen was met leerlingen uit Venlo als een soort taxi. En dat waren lang niet altijd lieverdjes.

"Dat heb ik altijd gezien als een vrij positieve opstelling, want weet je, mijn achtergrond is er een van arme sodemieters, die hebben het meeste recht op je steun. Zo vertelde ik eens tegen Olivier dat wij een beetje de reputatie van een **college de Hamert** hadden, terwijl er in die tijd van college nog geen sprake was. Ik zeg als ze dan moeten kiezen tussen jouw school in die volksbuurt of de onze, dan is dat niet zo moeilijk."

Maar wij hadden op de Hamert daardoor toch ook een behoorlijke populatie leerlingen uit een andere toentertijd beruchte Venlose volksbuurt?

"Ja, dat weet ik want wij hadden er toen ook heel wat uit Genooi hè. En ik had voor die mensen uit Genooi toch altijd veel respect, voor de wijze waarop ze nog moeite deden ondanks de problemen om hun kinderen zo positief mogelijk te stimuleren. En die kwamen allemaal naar de Hamert want daar kregen ze kennelijk meer aandacht".

Wat mij ook nog zo bij staat is dat u alle leerlingen van de hele school bij naam kende, zelfs nog vaak als ze alweer jaren lang weg waren.

"Ik heb altijd toen ze op school zaten alle leerlingen bij naam gekend. Dat heb ik nu trouwens niet meer hoor (big smile) Maar ik zal je erbij vertellen dat ik het daar geweldig heb gehad hoor, want ons lerarenteam dat was perfect vind ik. Ik heb trouwens nog altijd een heel goede band met alle oud leraren of met hun weduwen".

Je voelt dat dit uit de grond van zijn hart komt. Ik refereer aan de grote uitbundige teamfeesten met sketches en speciaal entertainment waar de Hamert om bekend stond.

Opnieuw die schaterlach: "Maar dat kon ook, ik vond dat altijd prachtig. Het was een heel waardevolle kant, de manier waarop mensen met elkaar omgingen, jawel dat was leuk hoor".

Wat zou u als het meest positieve uit uw carrière als schooldirecteur willen noemen en natuurlijk wil ik dan, buiten die onderscheiding affaire, ook het meest negatieve weten.

Er wordt weer lang en diep nagedacht. Hij vraagt mij of ik een whisky in mijn Cola light wil. Ik sla dit keer af, maar waardeer het aanbod bijzonder. Hij heeft het genieten dus nog steeds niet verleerd. Dan komt hij toch met een antwoord op mijn vraag:

"Het meest positieve vind ik toch dat we in mijn tijd een lerarenteam hadden dat mij in mijn tijd heel erg gesteund heeft, dat is gewoon zo. En het meest negatieve, nee dat heb ik niet. Ik vond dat we een fijne school hadden, een prachtig stel leraren en met een goed bestuur dat me alle ruimte liet, dat op het ogenblik dat je ze nodig had om toch wel moeilijke beslissingen te nemen, dan waren ze er ook. Dat is voor mij ontzettend waardevol geweest. Ik heb eigenlijk aan mijn school alleen maar de beste herinneringen, daarom kan ik ook niet echt iets negatiefs noemen.

Relaties.

U bent nooit eigenlijk met de "Daar zit wel wat de lesroosters, mijn zeilboot, daar het IJsselmeer ik ook daar mijn Na uw uitreden mooie flat gaan "Helemaal niet. In

getrouwd geweest, of mag ik zeggen dat u school getrouwd was?

in ja, als het erg druk was zoals in de tijden van dan was ik er dag en nacht. Mijn uitlaatklep was kon ik alle stress van me afzetten. Ik heb veel op gezeild, vertrouwend op goede kaarten bepaalde eigen koers."

bent u in Venlo in de Albert Cuypstraat op een wonen, was dat moeilijk?

de flat naast mij woonde een alleraardigste dame, Mia Boots, waar ik een heel hechte band mee kreeg. Mia was ook alleenstaand en had uit een eerder huwelijk enkele kinderen. Na het overlijden van Mia is de hechte band tussen mij en haar kinderen blijven bestaan. Nu ben ik zelfs grootvader van een stuk of 4 kleinkinderen. Dat is geweldig. Ik heb dat zelf niet gepromoot en trouwens aan het tot stand komen van al dat moois had ik part nog deel."

Weer zo'n warme lach en een blik die even naar de foto's van zijn kleinkinderen aan de muur afdwaalt.

Senioren 1 april 1987 V.l.n.r. Dhr. Alfo v. Soest †, Dhr. Henk Hendrickx †, Dhr. Jan v. Rijswyck †, Dhr. Hay Loobeek †, Dhr. Frans Nieuwendijk, Pater Noten.

Kinderen zijn nog steeds gebaat met leren via hun handen.

Ik wil nog even terug naar de school en het onderwijs van nu. Hoe kijkt hij daar tegenaan, volgt hij het nog? Zo'n vraag aan een echte onderwijsgoeroe is eigenlijk een open deur.

"Ik pretendeer niet dat ik het beter weet dan degenen nu, ik denk dat ze allemaal met de beste intenties zich aan het werk wijden. Maar ik denk wel dat er heel veel kinderen zijn, jonge lui, die met datgene wat wij vroeger aanboden, een stukje basis voor een vakopleiding, dat ze daar erg me geholpen waren. Ik weet niet of de inzichten die nu eigenlijk vigeren, dat die algemene vakken de belangrijkste factor vormen. Ik denk niet dat, dat helemaal juist is. Ik denk dat ze beter met de handen kunnen leren, op de eerste plaats gaan ze dan graag naar school want onze leerlingen kwamen in het algemeen graag naar school toe. En als je dezelfde kinderen dwingt om louter theoretisch geschoold te worden, dan denk ik dat je op de verkeerde weg bent. Het praktijkonderwijs zoals wij dat gaven was toch wel goed. Maar helaas sterft het ras van de vroegere leraren die rechtstreeks uit de praktijk kwamen ook langzaam maar zeker uit. Dat vind ik zeer spijtig ja."

De Hamert zal nog vaak gemist worden.

Vindt u het ook zo jammer dat de Hamert verdwijnt. Ik zou het altijd aangehouden hebben als een soort visitekaartje in het groen van Onderwijsgemeenschap Venlo. Goed geoutilleerd voor ofwel de bollebozen ofwel de kansarme kinderen.

"Ja, dat is ook zo."

Ik vind dat een gemiste kans.

"Ik denk dat je daar volstrekt gelijk in hebt Vic."

"Mijn" directeur begeleidt me via de lift naar de uitgang. Hij oogt wat vermoeider, geen wonder het waren heftige uurtjes, maar hij kan het toch niet laten om mij onderweg zijn brom mobiel te laten zien. Je kunt hem dus nog steeds tegenkomen met zijn fysieke probleempjes, maar gelukkig nog altijd jong van hart.

Van MAVO Roobeek en LTS De Hamert naar SG MAVO/LTO De Hamert.

Jan Wijnhoven

De voorbereiding.

Eind jaren zeventig, begin jaren tachtig in de vorige eeuw werd duidelijk dat de Middenschool geen succes werd.

Om toch te komen tot een uitstel van studie en beroepskeuze in het voortgezet onderwijs werd de heterogene brugklas gepropageerd.

Middel daartoe was toen scholengemeenschapvorming.

Onderwijsinhoudelijk deden op dat moment opgeld termen als: VBao (Voortgezet Basisonderwijs), BHV-model (Basisstof Herhalingsstof en Verrijking), TVS (Toepassing Vaardigheid en Samenhang).

Dit alles zou het beste gestalte kunnen krijgen in een heterogene brugperiode binnen een scholengemeenschap.

Het overheidsbeleid was daar op gericht.

Het initiatief.

Het toenmalige schoolbestuur, de St. Aloysius Stichting uit Voorhout opende de eerste gesprekken tussen de medewerkers van Mavo Roobeek en LTS De Hamert over de vorming van een scholengemeenschap begin jaren 80.

Op een ludieke manier werd de LTS ten grave gedragen

Twee jaar lang werd in teamvergaderingen, vaksectieoverleg en voorlichtingsbijeenkomsten toegewerkt naar de uiteindelijke fusiedatum van 1 augustus 1984.

Eind 1983 werd dit fusiebesluit door de schoolmedewerkers genomen met als hoofdredenen:

- a. behoud van werkgelegenheid en
- b. behoud van onderwijsvoorzieningen in de regio.

De eerste jaren.

De leerlingen kwamen graag naar de nieuwe scholengemeenschap en voelden zich thuis op de Hamert. De examenresultaten bleven goed.

De scholengemeenschap ondervond alle steun van het Ministerie van O en W. Bijna alle extra aanvragen voor gebouwelijke aanpassingen en aanvullende inventaris werden zonder problemen goedgekeurd.

De Hamert was op dat moment de eerste scholengemeenschap MAVO – LTO in Limburg en het ministerie gaf de school een voorbeeldfunctie.

Geen fusie zonder ruzie.

De integratie van de beide teams verliep in de eerste jaren moeizaam. Er was een zeker onderling wantrouwen ook naar de directie.

Aanvankelijk hadden sommigen het gevoel dat de Mavo-afdeling bevoordeeld werd.

Een en ander verbeterde sterk nadat de dislocatie werd opgeheven en alle opleidingen in het hoofdgebouw werden geconcentreerd.

Het vervolg.

Begin jaren negentig verminderde het leerlingenpotentieel in de regio dermate dat op termijn gevreesd moest worden voor het voortbestaan van de opleidingen op de Hamert.

Op initiatief van de directie werden toen de eerste gesprekken gevoerd met de toenmalige directie van het Thomas College over mogelijke vormen van samenwerking.

Dit heeft uiteindelijk geresulteerd in een fusie en opgaan binnen de Scholengemeenschap voor Venlo en Omstreken.

Weer een wisseling van de wacht bij de fusie in 1984 Frans Nieuwendijk ging, Jan Wijnhoven kwam.

Bijzondere activiteiten op de MAVO.

MAVO carnaval 1978

Damesvoetbal
team MAVO 3
1979,
toss met Dhr.
Piet van
Schijndelt

MAVO
examenstunt
1983. Dhr.
Janussen wilden
niet naar buiten,
toen is hij met
stoel en al
aangepakt en zo
getransporteerd.

Oriëntatietocht 1972. Vuur in de ons ruimschoots omringende natuur was toen nog geen enkel probleem.

1984 De fusie tussen MAVO Roobeek en LTS De Hamert is een feit. Vanaf toen samen als SG "De Hamert" verder. Maar de volgende fusie lag, zoals sommige insiders toen al voorspelden, op de loer. Zij kregen gelijk.

1973

1. Piet Verwerqaerd	9 Harry Vriens
2. Martin Noteborn	10 Harry Engels
3. An. Cyrillus	11. Wiel Coenen
4. Frits Lindten	12. Piet Lamers
5. Jan Nijnhoven	13. Ruud Steegh
6. Toon Cremers	14. Martin Vanelissen
7. Piet Weyts	
8. Anny Franken	

Docenten elftal
mavo Roozbeek.

Een schoolfeest. → De blauwe gang is ingericht voor in feestelijk ontbijt. mavo Roozbeek.

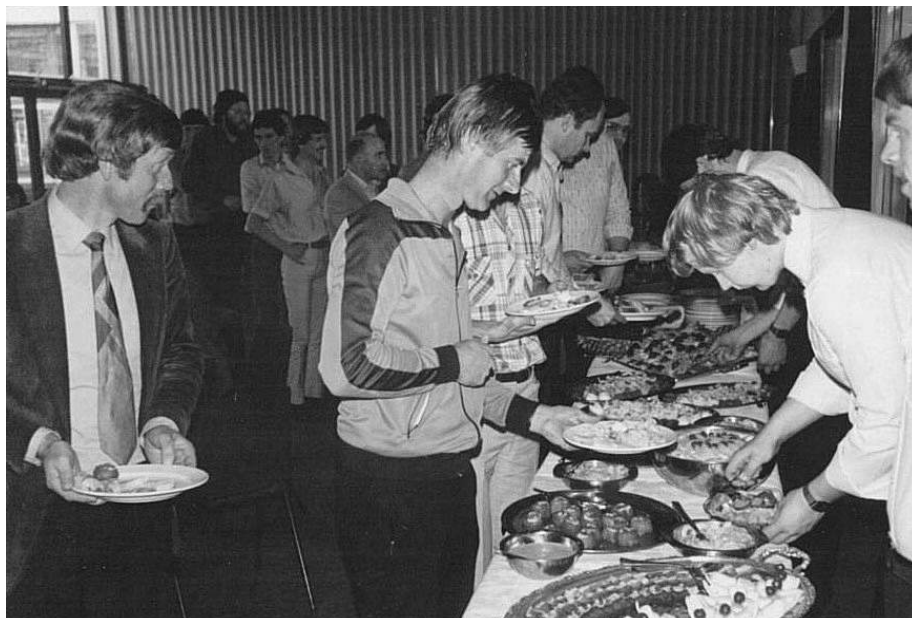
Dr. Noteborn opent de schoolavond met in gaeg gericht schot op een ballon gevuld met confetti.

MAVO2 CABA 1988

Carnavalsfeest 1990

15 april 1981 Toenaderingsmiddag teams MAVO – LTS om aan elkaar te ruiken en te snuffelen, want de fusie was toen al in voorbereiding en 3 jaar later een feit. Niet iedereen kon dat evengoed verwerken.

Een kleine greep uit herinneringen van br. Leonardo van Dijk over "De Hamert" te Wellerlooi, periode 1972 – 1996

De wereld is niet wat ik denk, maar wat ik doorleef!

Alles wat de mens bedenkt of doet, groeit uit de spanning tussen een beeld van het verleden, en een visie op de toekomst. Het handelen, het doen en laten en het denken van alle mensen die voor of op "De Hamert" als onderwijsvoorziening in Noord Limburg hebben gewerkt, waren, hoe dan ook, gericht op toekomst.

Die toekomst van toen "1972 – 1996" ligt achter ons. We kijken terug en kunnen daarbij niet voorbij gaan aan feiten, gevoelens, belevingen, aan onderwijspolitieke aspecten en ontwikkelingen in de regio die "de Scholengemeenschap De Hamert" hebben gemaakt wat ze nu is, en wel door ons

gezamenlijk toedoen. In het groeiproces dat achter ons ligt, zijn de rollen die gespeeld zijn door medewerkers, directies en bestuur die te ontkennen.

Immers geschiedenis: "dat zijn we zelf". Iets van mijn beleving daarin geef ik kort weer.

In 1972 werd ik als bestuurder van de Aloysius Stichting ook betrokken bij de 2 scholen in Wellerlooi. De Mavo "Roobeek", onder leiding van de heer Noteborn, en de LTS "De Hamert", onder leiding van de heer Nieuwendijk, waren toen al een begrip in Noord Limburg. Voortgekomen en gegroeid vanuit het internaat van de broeders, opereerden beide scholen afzonderlijk. Pogingen tot dan toe, met name onder leiding van de bestuurder br. Wilhelmus Boin, om te komen tot een samenwerking in belang van onderwijsontwikkelingen en leerlingen, waren steeds op niets uitgelopen. Men kwam niet verder dan dat 2 maal per jaar de twee directeuren – samen met de andere directeuren van de scholen van de Aloysius Stichting - bijeen kwamen met een bestuursdelegatie in de Jaarbeurs te Utrecht.

Voor mij was het verbazingwekkend dat leraren van de MAVO nimmer in de LTS kwamen en omgekeerd, terwijl zij toch dagelijks langs onze twee de schoolgebouwen passeerden – op nog geen steenworp afstand van elkaar. Verwonderd was ik dat er tussen de twee directies en teams geen overleg was over onderwijsprogramma's, over de leerlingen, over financiële en administratieve zaken, over huisvesting en zelfs niet over personeel.

Voor de bestuurders van de scholen was het duidelijk dat directeur en leraren van de MAVO een andere kijk hadden op de directeur en leraren en zelfs leerlingen van het LTO. En omgekeerd was dit ook het geval. In die zin was er –zoals overal in Nederland – meer tijd nodig om te komen tot inhoudelijke samenwerking tussen onderwijssoorten en schooltypen.

Pas nadat, door overheidsmaatregelen gedwongen, MAVO-leraren ook op de LTO les moesten gaan geven en omgekeerd, ontdekten leraren dat er wel verschillen zijn in LTO- en MAVO-leraren en tussen leerlingen, maar dat er toch meer gemeenschappelijk en bindend was in doen en laten dan verschillend en scheidend.

Ik vergeet dan ook niet de reacties van leraren die - in aanvang uiteindelijk gedwongen in elkaars scholen kwamen, zich verbaasd lieten ontvallen dat zij nooit hebben geweten dat er zoveel praktijklokalen waren die zo goed geoutilleerd en professioneel waren ingericht.

Pas in 1984, na veel gesprekken, na de oprichting van een resonansgroep en fusiewerkgroepen en na toezeggingen van het bestuur over het te voeren management, ontstond er één scholengemeenschap MAVO/LTO; de enige in Noord Limburg met één gemeenschappelijk brugjaar.

Pater Noten, die op beide scholen al jaren les gaf, stimuleerde bestuur en enkele leraren om het proces van scholenfusie door te zetten. Daar kwam nog bij dat de MAVO Roobeek té klein werd om zelfstandig te blijven voortbestaan.

Tijdens en na het proces van de scholenfusie werd nagedacht over het vignet, over de privileges die verschillend waren, over behoud van werkgelegenheid en onderwijsvormen in de regio, over klassenleraar, mentor en decaan, over de afstemming van onderwijsleermethoden, schoolgids en de lessentabel. Er kwam een leerlingbegeleiding-systeem, een gezamenlijke arbeidsoriëntatie voor alle leerlingen.

Dat dit niet altijd soepel, effectief en naar ieders tevredenheid verliep, werd zichtbaar in spanningen tussen groepen. Er was behoefte aan duidelijkheid in leiding en management enerzijds en een mate van vrijheid om eigen verantwoordelijkheid te willen dragen anderzijds. Soms waren communicatiestoornissen niet van de lucht. Het bestuur regelde een cursus in vergadertechniek, in interactievaardigheid en menings- oordeelsvorming en besluitvorming om zo elkaar beter te verstaan. Niet ieder begreep dat het belangrijkste van communicatie is, **horen wat niet gezegd wordt**. Evenmin begreep eenieder altijd dat zorg in onderwijs primair het aangaan is van relaties tussen mensen.

Er wordt dan gesproken over evaluatievoorstellen, over een KPC-ondersteuningsplan, (*KPC is Katholiek Pedagogisch Centrum*) over rivaliteit en te weinig betrokkenheid, over de handreikingen die kunnen worden gegeven. Er komen bijeenkomsten van bestuur-team-directie, er volgt een studiedag.

Bij de opening van het restaurant op 26 oktober 1988 vraag het bestuur aandacht voor het in stand houden van de SG de Hamert in het belang van jongeren en de bedrijven in de grensstreek, over de wisselwerking van onderwijs en beroepsleven.

Over pedagogische begeleiding dat perspectief eist, een klimaat waarin men kan groeien, de noodzaak van flexibiliteit van leraren.

De worsteling die zich in die jaren heeft afgespeeld, ging over eensgezindheid van team en directie, over de noodzaak van een veranderingsproces. Gezamenlijk bleken bestuur, directie en team niet in staat een werkelijke verandering op gang te brengen.

Er is geen gebrek aan goede wil en energie, maar die zijn niet gericht op een gezamenlijke aanpak. De school is een keurige school, waarbij orde, regelmaat, degelijkheid en discipline kernwoorden zijn, maar tegelijk is het een gesloten school.

Na het rapport "Dichtgetimmerd" (1991) en de verwerking van de daaruit voortkomende emoties en belevingen, zijn ontwikkelingen opgepakt en veranderingen in gang gezet.

In 1990 worden de beide afdelingen van de SG de Hamert samengebracht in het hoofdgebouw en wordt de oude oorspronkelijke gebouw van de "ULO Sint Josef" afgestoten. Dan ook beginnen de eerste schermutselingen vanuit Venlo om met de "De Hamert" tot een brede nieuwe scholenfusie te komen.

Samen met de heer Piet Vermeer hebben we veel gesprekken, worden afwegingen gemaakt, toekomstplaatjes ontworpen, kritisch het beleid van OC&W gevolgd, met KPC en vakbonden overlegd. Uiteindelijk leidt dit alles onder de stimulerende leiding van de directie tot de overdracht van het bevoegd gezag van de Scholengemeenschap de Hamert. De Aloysius Stichting heeft vanaf 1932 tot en met 1996 het onderwijs verzorgd in dit bijzondere deel van Noord Limburg.

De wortels van de SG de Hamert – liggen bijna 65 jaar grotendeels in de vorige eeuw. En wortels hebben alleen zin als er vruchten zijn, als er groei is en perspectief.

In de omgang met mensen, bepaald worden door het respect voor de ander, de bereidheid zich door de ander te laten begrenzen, de wil het welzijn van die ander te bevorderen.

Mogelijk dat daardoor de ULO-school St. Josef, later de MAVO Roobeek en de LTS de Hamert en later de SG de Hamert in de regio zo'n bekendheid kregen en hebben veel leerlingen goede en sociaal maatschappelijke posities gekregen.

Daarop terugkijkend kunnen we constateren dat veel werk, zorg, pijn en verdriet, maar ook plezier en inspanningen voor velen van betekenis zijn geweest.

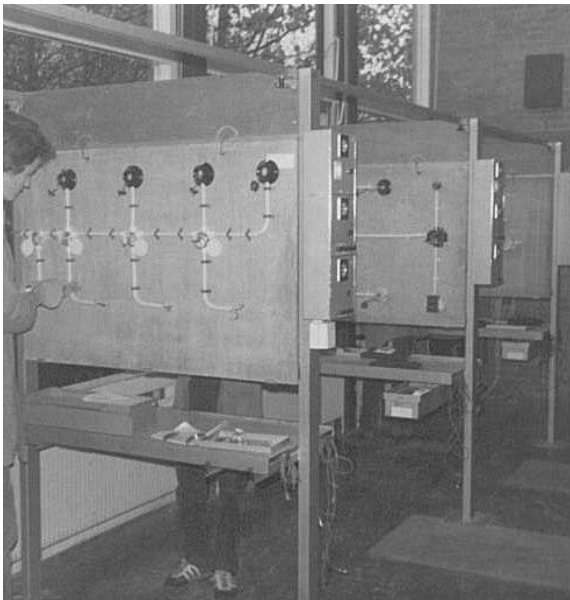

Hoogspanning op De Hamert.

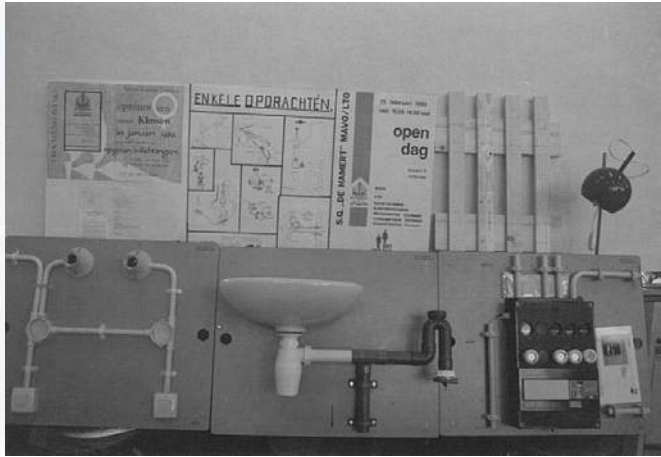
Afdeling Elektrotechniek in duizelingwekkende vaart opgenomen in de 21^e eeuw.

De techniek ontwikkelt zich overal erg hard. Machines en robots nemen het werk steeds meer over van mensen. In de elektrotechniek wordt het onderwijs vaak ingehaald door de tijd als de leraren niet erg dicht bovenop de nieuwste ontwikkelingen zitten. Daarin zit de uitdaging en het vergt nogal wat voor de leerling die kiest voor die elektrotechniek. Vaak is dit type leerling wat meer theoretisch onderlegd. Veel zijn erin gerold omdat ze het zo interessant vonden om thuis aan de geluidsinstallatie te knutselen of spannende discoverlichting op de eigen kamer te maken, zelf radiootjes bouwen of lichtorgeltjes. Defecte printplaatjes opnieuw solderen enzovoort. Veel elektro leerlingen stroomden door naar de MTS.

DE PRAKTIJK.

Op borden werden complete huisinstallaties nagebouwd, maar ook stoppenkasten werden geïnstalleerd en dan had je zo'n opdracht helemaal uitgevoerd kwam de leraar testen (alles waterpas, juiste afstanden enz.) en als alles werkte kreeg je een waardering en kon je met de volgende opdracht verder.

DE THEORIE

Jan Hanckman was een graag geziene leraar elektrotechniek.

Christa Dorssers was de eerste vrouwelijke leerling op de afdeling elektrotechniek.

Christa werd snel en goed opgenomen door haar groep. Op foto beneden samen met klassenleraar en later adjunctdirecteur Piet Kleuskens (r.)

Leraar Ton Thijssen (r.) poseert trots met zijn groep in 1985

Weer sensatie op De Hamert in 1988

Diploma-uitreiking op zijn kop!

Je kent dat wel, die traditionele diploma uitreikingen. Je zit er wat stijfjes bij en begint al gauw met een scheef oog richting horeca te gluren. Maar je moet wachten tot iedereen zijn woordje gedaan heeft en dat zijn er nogal wat die je vertellen hoe goed dat je het gedaan hebt op school. Hoe je goed door moet zetten in de toekomst en wat van je leven moet maken door inzet want je krijgt niets voor niets. Dan wacht je tot in een eindeloze brei van namen jouw naam klinkt. Je loopt naar het tafeltje waar je klassenleraar met een big smile op je zit te wachten en je nog gauw wat leuks of minder leuks in je oor fluistert. Je zet je handtekening en daar ga je. Afgestudeerd en in trotse bezitter van je eerste echte diploma. Gaap gaap. In de jaren tachtig ontstond er dringende behoefte bij enkele leraren op De Hamert om dat patroon te doorbreken en de diploma uitreiking om te vormen tot een gedenkwaardig evenement, met muziek, cabaret en variété. Daadwerkelijk vond deze Hamert revolutie plaats in 1988. Eindexamenkandidaten waren wild enthousiast en kwamen na hun examen, in hun vrije tijd dus oefenen. De bouwafdeling timmerde een heel podium in elkaar. Muzikale leraren en enkele leerlingen vormden een schoolorkest. De diploma uitreiking werd een groot succes, een ware happening en iedereen beleefde er de grootste lol aan. Nou iedereen is wel een beetje teveel gezegd, want er was toch een groepje leraren dat dit allemaal niet plechtig genoeg vond, niet zoals het hoorde zo gezegd. Dat groepje had ook nogal wat invloed in de hogere schoolkringen en zo kwam het dat de diploma uitreiking na nog een jaar weer snel in het oude gezapige jasje werd gestoken. Stijlvol, traditioneel maar lang niet zo leuk. Kijk maar op de foto's die dat bewijzen.

Foto R. Leraar serveren Frans Burhenne doet "Wedden dat" en laat zien dat hij een onvoorstelbare hoeveelheid wijnglazen in zijn grote hand kon houden.

Foto beneden: De tweeling Velmans in actie. Publiek in de aula lag helemaal dubbel.

Foto L.: Leraar koken Frans Christiaens als Terrenc Trent Darby, met band.

Van Metaalbewerken naar Machanische technieken.

Zeer veel oud leerlingen die op De Hamert de afdeling Metaalbewerken hebben bezocht zullen, als ze thuis nog eens goed rondkijken, werkstukjes vinden die afstammen uit hun Hamert tijd. Werkstukken die eigenlijk steeds gebruikt werden. Neem nu die asbakken of die stoffer en blik, die prachtig gedraaide kandelaars of speciale bankklemmen en ander gereedschap. Weet je nog hoe trots je ermee thuis kwam en hoeveel bewondering je oogstte binnen de hele familie met deze meesterwerken. Je leerde er veel van en doordat het resultaat erg praktisch was, motiveerde het enorm. Dit was een bewuste keuze van de afdeling. We kijken Terug in de tijd met Dhr. Math Sprunken die vanaf 1979 in dienst kwam als leraar metaaltechniek.

Math Sprunken kent zijn voorgangers die de afdeling van de grond hebben gekregen en noemt daarbij broeder Simon, de smid en constructiebankwerker en broeder Martinus voor bankwerken en machinale bankwerken.

Later zou hij nog veel plezier beleven aan het feit dat Broeder Nicasius (toen de directeur) van oorsprong een fijnmetaal bewerker was.

Ook weet hij bijna zeker dat Dhr. Henk Hendrickx (later adjunct directeur) de eerste burger was die werd aangenomen als leraar plaatwerken, constructiebankwerken en lassen. Hij noemt ook nog Dhr. Wim van Melick als smid.

De directe voorganger van Math was Dhr. Hay Loobek die eind jaren 70 ernstige gezondheidsklachten kreeg waardoor **zijn** prachtige afdeling, door diverse vervangingen, behoorlijk aan kwaliteit inleverde. Dhr. Bèr Rutten verzorgde de theorie technische vakken

binnen de afd. metaaltechniek. Later v.a. 1977 werd dit overgenomen door Dhr. Jan Poels en gaf Bèr zijn beste krachten aan de 2e klassers.

De afdeling heeft in de loop der jaren veranderingen ondergaan door invloeden van buitenaf. Zo kreeg de school in 1975 de afdeling Electrotechniek erbij. Om dat te realiseren moest de afd. metaal een van de 3 lokalen inleveren. Ook de afdeling Consumptieve techniek groeide zo hard dat het in 1978 onontkoombaar was om de constructie bankwerkerij om te bouwen tot bakkerij (lokaal 17) Er restte slechts een verouderd laslokaaltje. De afdeling Bouwtechniek gebruikte toentertijd de stelloods niet en daardoor konden daar mooi alle oude, overvloedige machines gestald worden.

Deze oude machines zijn in 1983 bij een openbare verkoop verkocht per inschrijving. Sommige machines leverden meer op dan hun nieuwprijs terwijl ze toch zeker 30 jaar dienst gedaan hadden.

Eerder al memoreerde Math dat het goed uitkwam dat, Frans Nieuwendijk (Br. Nicasius) als directeur een fijnmechanische achtergrond had. Hij had gezien hoe de afdeling eind jaren 70 in de problemen was gekomen. Iedere vrijdagmiddag ging hij even kletsen in de afdeling: "Ja, ja kerel, hoe is't ermee?" was dan zijn standaard openingszin. Zo bleef hij prima op de hoogte en stimuleerde de metaal leraren om de afdeling weer uit het dal te trekken.

Er werd een meerjarenplan ontwikkeld en er begon een frisse wind door de afdeling te waaien. Met de aanschaf in 1983 van de eerste Colchester student 1800 draaibank begon de vernieuwing. Math herinnert zich nog goed dat Henk Hendrickx hem kwam feliciteren met deze aanschaf omdat hij de eerste leraar was die op De Hamert zelfstandig een machine had mogen kopen. Normaal deed uitsluitend de directie dat.

Door een stuk van de stelloods in te palmen ten koste van de afdeling bouw en deze in te richten als constructiewerkplaats met grote magazijnzolder werd de afdeling weer compleet gemaakt en ontstond er door een muurdoorbraak een grote ruimte voor verspanende en niet verspanende technieken. Een combilokaal waarin alle vormen van metaaltechniek onderwezen konden worden. Dit was op De Hamert dus al gerealiseerd voordat het begin jaren 90 overal verplicht werd.

Doordat het 10 jarenplan breed gedragen werd, lukte het om alle doelstellingen binnen de daarvoor gestelde termijn te realiseren. Er werden steeds middelen gevonden om gemotiveerde aanvragen voor investeringen uit te voeren.

Ook de lasafdeling werd midden jaren 80 in een nieuw jasje gestoken.

Autogeen lassen werd TIG lassen en elektrode lassen werd MIG lassen. Leraren werden bijgeschoold en het laslokaal werd ingericht met 18 volwaardige lasplaatsen met gloednieuwe apparatuur op 80m². Veel scholen zijn toen op De Hamert komen kijken want dit was een voor Nederland unieke situatie.

De volgende stap was die naar het digitale tijdperk. Draai en freesbanken werden voorzien van digitale uitlezingen. Hierdoor konden zelfs leerlingen die wat meer moeite hadden met secuur meten en tellen veel nauwkeuriger werken door dit stukje technische ondersteuning.

Inmiddels was de afdeling allang omgedoopt tot afdeling Mechanische Techniek.

In de jaren 80 volgden de technische ontwikkelingen elkaar in razend tempo op en het onderwijs moest de dynamiek opbrengen om te volgen en daardoor aantrekkelijkheid te blijven voor leerlingen.

In 1988 konden we in de praktijk CNC simulatie doen via een Commodore 64 computer. Dat werkte zo goed dat dit Hamert initiatief later projectmatig werd uitgebreid met de 7 scholen in de kop van Noord Limburg.

Op 30 januari 1991 werd de eerste Harrison 280 CNC trainer door het ministerie op De Hamert in een feestelijke ambiance in bedrijf gesteld, waarna ook in de rest van het land alle metaal afdelingen deze machine kregen

Harrison280 werd feestelijk overhandigd in aanwezigheid van:
Drs. Jeu Sprengers, Drs. J.Pleumeakers en burgemeester Dick Klaverdijk van de Gem. Bergen

De afdeling werd in de beginjaren 90 verder uitgebreid met een goed geoutilleerde practicumruimte dat erop gericht was om het onderwijsleerproces te sturen in de richting van

een zelfsturend proces. Ook werd er in 1992 nog een professionele meettafel geschonken vanuit het bedrijfsleven.

Goed contact met bedrijfsleven was cruciaal.

Zo'n schenking staat model voor het goede contact dat De Hamert altijd met zo'n pakweg 100 bedrijven uit de naaste regio heeft gehad. De Hamert klopte nooit tevergeefs aan bij bedrijven uit: Lomm, Bergen, Wanssum, Venray, Venlo, Blerick, Tegelen, Lottum, Grubbenvorst. Het maakte dan vaak niet uit of het ging om sponsoring van materialen en gereedschappen of het beschikbaar stellen van stageplaatsen.

Zo herinnert Math Sprunken zich het verhaal van Inalfa in Venray. Een van 's werelds grootste producenten van autodaken. Hier ging hij af en toe plaatmateriaal halen. *Voor de insiders: stansplaten uit het dak waren van een dieptrek kwaliteit blanke staalplaat met de afmetingen van ca. 45 x 85 cm.*

Perfekte afmetingen voor het maken van werkstukjes. Math werd gebeld: "Meneer Sprunken, wij hebben nog wat materiaal klaar liggen voor de school." Wie Math een beetje kent weet dat je dat maar een keer tegen hem hoeft te zeggen en hij laat ter plekke alles uit zijn handen vallen en hij snelt erop af. Zo ook deze keer, vlug de aanhanger aangekoppeld. Bij Inalfa aangekomen ligt daar een partij van 7000 kilo blanke staalplaat. Daar was dat aanhangertje echt niet op berekend. Even rondbellen binnen Maths uitgebreide netwerk leverde een transportbedrijf op dat de hele vracht voor een appel en een ei naar De Hamert transporteerde. Dat is nu zo'n 20 jaar geleden, er zijn enorm veel werkstukken van gemaakt en dat materiaal is nu nog steeds niet helemaal opgebruikt.

Tina Paliama (links op de foto) was de eerste vrouwelijke leerling op de afdeling Mechanische techniek. (Foto jan. 1990)

Stageplaatsen na de grote fusie in 1996 moeilijker te vinden.

Een opvallend fenomeen deed zich voor na de fusie in 1996. Omdat tot dat moment het vinden van voldoende stageplaatsen voor leerlingen van De Hamert nooit problemen opleverde, schrokken de leraren toen zij op zoek gingen naar stageplaatsen voor leerlingen van de campus Noord van het Valuascollege. Ineens was er geen plaats meer, zelfs bij bedrijven waar al jarenlang stagiaires probleemloos waren ondergebracht.

Pas toen we zeiden dat het hier ging om leerlingen van De Hamert gingen alle deuren weer wagenwijd open.

Activiteiten met de leerlingen.

Regelmatig werden er bedrijfsexcursies georganiseerd. We werden overal gastvrij ontvangen en vakkundig rondgeleid. Leerlingen keken dan vaak hun ogen uit en vonden ook een soort bevestiging van hun keuze voor de mechanische techniek.

Math Sprunken vertelt: "Zo zijn we ook jarenlang op excursie geweest naar de Vrachtwagen Rai in Amsterdam, afgewisseld met de Techni show in Utrecht. We wisten vaak erg veel vrijkaartjes te ritselen waardoor de kosten laag gehouden konden worden. Hier werd het leerzame op een gezellige manier gecombineerd met het aangename. Een echt dagje uit. Meestal werd er met de trein gereisd.

Ik herinner me dat de terugreis vanuit Amsterdam meestal werd onderbroken in Utrecht om daar wat te eten en dan weer door te treinen naar Venlo. In Eindhoven moesten we toen nog een keer overstappen. Natuurlijk kregen de leerlingen van ons de strikte opdracht om vooral bij elkaar te blijven, toch minimaal met z'n tweeën. Totdat 's avonds laat ineens mijn telefoon overging en ik iemand uit Weert aan de lijn kreeg. Er bleek daar een verstekeling aan boord van de trein te zitten die in Utrecht zo goed getafeld had dat hij, terug in de trein besloot dat de spijsvertering een stuk rustiger zou verlopen als hijzelf ook in volledige rust zou zijn. Hij was als een blok in slaap gevallen en werd in Weert pas bruut uit zijn zoete dromen gewekt. Hij miste ons en dat is voor een leraar altijd leuk om te horen, dat een leerling je mist."

De brede grijnslach is amper van Maths gezicht verdwenen of de volgende flash back dient zich alweer aan: "O ja, nog zo eentje. Wij adviseerden de ouders per brief altijd om hun zoon of dochter een lunchpakket mee te geven voor onderweg om de kosten te drukken. Nu weet iedereen natuurlijk dat jonge mensen van rond de 16 goed kunnen eten maar onze monden vielen toch echt helemaal open van verbazing toen wij een leerling zagen met maar liefst 20 gesmeerde dikke boterhammen. Een normaal mens doet daar toch wel een hele week mee, zeg nou zelf. We waren net in Helmond, amper onderweg zo gezegd, toen we ontdekten dat alle 20 boterhammen volledig verdwenen waren. Weg gestouwd in de mond van een en de zelfde leerling die alweer belangstellend keek in de richting van een kroket automaat die op het volgende station aan ons voorbij flitste."

Heavy Metal bij de BBQ's

Om de examenkandidaten met een goed gevoel aan de examens te laten beginnen werd ook vaak een BBQ gehouden op de laatste schooldag. Hiervoor werd door de leerlingen van de afdeling een reusachtige BBQ in elkaar gelast. Houtskool erop, de fik erin en bakken met die hap. Ieder legde een paar gulden in, een van de ouders had een slagerij en leverde vlees tegen kostprijs. Dat was maar goed ook want zowel Jan Poels, als Math Sprunken stonden ieder jaar weer versted van de onwaarschijnlijke hoeveelheid dikke worsten en gemarineerde grote lappen vlees die werden verorberd. Het leek wel een wedstrijd wie het laatste uit elkaar zou spatten, wat een schranspartijen. Maar een plezier dat er was bij deze ludieke vorm van letterlijk Heavy Metal, je hoort sommige oud leerlingen daar nu nog steeds over.

Het einde van een wezenlijk onderdeel van De Hamert kwam voor de val.

In 1996 was de grote fusie OGVO en werd De Hamert onderdeel van de Onderwijs Gemeenschap Venlo en Omstreken. Dankzij heftige verzet kon toen nog voorkomen worden dat de afdeling Mechanische Techniek op De Hamert verdween. Uitstel van executie zo bleek 2 jaar later want in 1998 werd een nieuwe poging ondernomen zoals was op te maken uit het TOS document (Toekomstige Onderwijs Situatie) dat het bestuur onder het motto "nieuw voor oud" veel extra mogelijkheden bood. Het lot van De Hamert afd. Metaal werd bezegeld per 1 augustus 2001 toen de afdeling definitief met Tegelen werd samen gevoegd. Het Ministerie had hier ook nog veel geld voor over waardoor er helemaal geen ontkomen meer aan was. Het doek was gevallen.

**Nooit meer was toen nog op De Hamert te horen:
"Laat nooit een draaiende machine alleen" , "Poets olie op de grond meteen op" ,
"Draag een veiligheidsbril want bij Philips hebben ze geen reservelampjes" , "Ren niet
in het lokaal op de werkvloer" , "Denk aan de veiligheid"**

**Als holle echo's klinken ze nog steeds na in de lokalen waar eens het smidsvuur brandde
en metaalbewerkingmachines het dagritme bepaalden.**

De MAVO op de Hamert intiem, gezellig, veilig, kwaliteit.

MAVO schoolfeest 29 nov. 1971

Sint Theo Mr. op bezoek bij de MAVO

Foto L.
1958 Br. Angelicus (Harrie Vriens)
bouwde de Sputnik na en dat was
vreselijk interessant voor de jongelui.
Op de voorgrond L.: Cor Engelen (Arcen)
Voorgrond R.: Herman Hendrix
(Broekhuizenvorst)
Stand op achtergrond: Ton Clevis

MAVO school in aanbouw 1950, hier de latere Blauwe gang en deur midden
links het keukentje van Anny Frenken

Dhr. Noteborn poseert streng doch rechtvaardig met zijn jongens.

MAVO, school in het groen, ver weg van "verderfelijke" stadse invloeden.

Het zwembad.

In 1960 openden de Broeders een groot zwembad met een hellende bodem van ondiep naar diep (3 mtr.) Dit zwembad werd zo goed als geheel in eigen beheer aangelegd. Veel LTS leerlingen uit die tijd hebben hieraan min of meer gedwongen meegewerkt onder supervisie van Dhr Henk Hendrickx die toen adjunct directeur op de LTS was. Immers dit was een mooie kans om wat in theorie werd geleerd toe te passen in de praktijk.

Aanvankelijk was het zwembad uitsluitend bestemd voor de internen van het Juvenaat, maar dat bleek toch zodanig veel geld te kosten dat het niet meer op te brengen was. Daardoor werd het zwembad ook geopend voor externen. Er werd gretig gebruik van gemaakt en bij goed weer waren de gymzalen leeg en het zwembad vol met leerlingen van zowel Mulo als LTS. Ik weet nog goed hoe wij zwemles kregen van Dhr. Breukers. Hij liet ons de mooiste zweefduiken maken van de 3m. plank. Hij liet ons duiken naar de diepe bodem om muntstukken naar boven te halen die we dan mochten houden. Hij leerde ons reddend zwemmen en als hij dan de indruk had dat we goed genoeg waren, moesten we kleding meebrengen en konden we afzwemmen. Eerst voor het A-diploma, kippetje natuurlijk, direct daarna voor het B-diploma, makkie en toen voor het C-diploma, spannend maar we haalden het allemaal in een lesuur. Breukers kon toveren! Het moet natuurlijk wel gezegd dat de meesten van ons al vanaf de vroegste jeugd konden zwemmen omdat wij met de Maas opgegroeid waren. Dat ging zelfs zover dat we ons iedere zaterdag met washandje, shampoo en zeep naar de Maas begaven voor de wekelijkse wasbeurt. We waren net kleine waterratten. Het zwembad oefende een grote aantrekkingskracht uit op de hele regio, het was er bij goed weer altijd vol, maar bij een slechte zomer wogen de kosten niet op tegen de baten. Helaas werd het zwembad in 1989 dichtgegooid door Dhr. Reutelingsperger (de Baron) die de gebouwen en de gronden van het Juvenaat had gekocht van de Broeder congregatie.

Op bijgaande foto's een aantal impressies van het zwembad.

Oude ansichtkaart van het zwembad.

Later werd er weer veel aan verbouwd en aangepast omdat ook de hygiëne eisen steeds strenger werden. De kleedhokjes verhuisden naar de rechterkant en er kwamen betontegels om het hele bad evenals zonneweiden. Dat gebeurde allemaal om het aantrekkelijk te houden en entree te kunnen vragen aan recreatieve zwemmers. Er werd later ook een groot ketelhuis bij gebouwd. Hierdoor was er ook personeel nodig waarvoor later ook leken werden ingehuurd.

Zomerse drukte rond het zwembad. Nu rinkelde de kassa f 0,50 kind. Volw. f 1,00 per dag.

En in de winter hadden we ook tijdens de gymlessen (schaatsen meenemen!) ons eigen Thialf op de Hamert.

Schoolreisjes van vroeger en kampen op de MAVO.

Schoolreisje naar Brussel op 10 juli 1958. Volgens inzender Ton Clevis staan de volgende personen erop v.l.n.r.: Jenniskens (Well), Ton Clevis, Wolters, Dirkx, ?, Brouwers (Well), Hay Hermkens (Broekhuizenvorst), Paul Beeker (Arcen, nu Zuid-Frankrijk), de man bij wie de schoenen gepoetst worden?, Peeters (Arcen)

Schoolreis 1966

Naar de jaarlijkse zeilkampen keken de eindexamenleerlingen reikhalzend uit. Hier enkele foto's van het zeilkamp van 1988 in Sneek.

Afdeling Bouwtechniek van timmeren tot bouw

In het begin vooral timmeren. Deze afdeling werd vanaf 1950 naast de afdeling Metaal officieel erkend door het Ministerie.

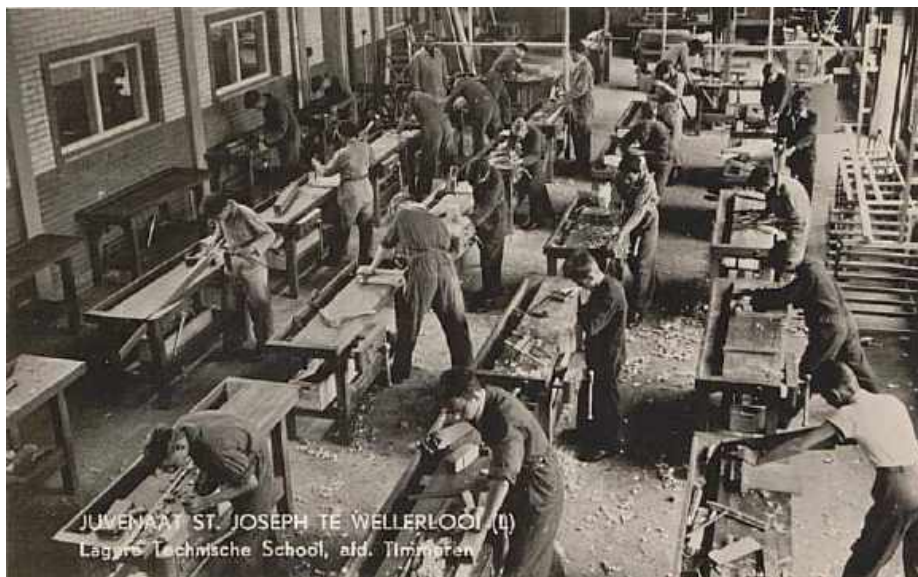

Bouwgroep met Br. Remigius (Piet Bot)

Schoolreis met afd. bouwtechniek

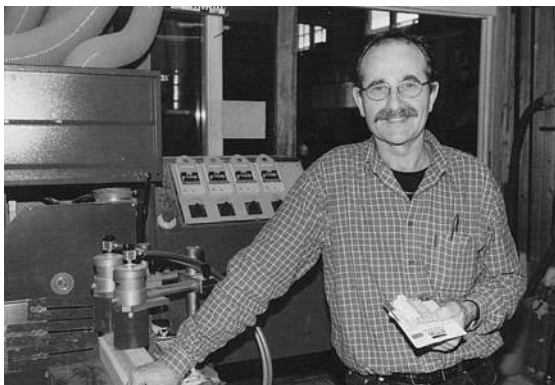
Alles met de hand

JUVENAT ST. JOSEPH TE WELLERLOOI (I)
Lagere Technische School, afd. Timmeren

Toen deed machinale houtbewerken zijn intrede met de benodigde machines en zeer strenge veiligheidsvoorschriften natuurlijk

Enkele veelgeliefde werkstukken en hun makers. Vaak werden ze voor de materiaalprijs verkocht, waarbij de makers uiteraard de eerste keus kregen. Hier komt duidelijk het vak van de meubelmaker aan bod.

Door ingebruikname van de stellloods waar ook metselen werd ondergebracht werd de afdeling timmeren, houtbewerken omgevormd tot afdeling Bouwtechniek.

Omdat modern onderwijs vraagt naar inpassing in de praktijk werden leerlingen ingeschakeld bij echte bouwprojecten, om daar mee te werken en te leren hoe het er in de dagelijkse praktijk echt aan toe gaat. Gelukkig waren bouwbedrijven uit de wijde omgeving altijd graag bereid om leerlingen van de afdeling Bouwtechniek van De Hamert stageplekken aan te bieden en ook om ze na het behalen van het diploma de kans te geven om via het II. stelsel verder te bouwen aan hun toekomst in de bouw. Leerlingen die theoretisch wat sterker waren stroomden meestal door naar de MTS afd. bouwkunde en sommigen bezochten de technische school in het Belgische Maaseik omdat die bekend stond als een echte school voor de ambachtelijke vakmensen met discipline en hoog aanzien in het bedrijfsleven.

DE MANNEN VAN DE BOUW!!

Bij de Pater op bezoek.

Ik hoorde angstige verhalen over de gezondheid van Pater Noten, hij was ernstig ziek. Toch vond ik dat hij niet mocht ontbreken in dit boek. Ik rij wat gespannen richting het vroegere St. Paul, waar nu het termaalbad ligt, alleen de gebouwen waar restaurants in gevestigd zijn herinneren nog aan die rijke Roomse tijd waarin de Paters van de orde van Marian Hill hier hun groot statig klooster hadden staan. Nu draai ik net voor de parkeerplaats linksaf en kom bij een door fraaie natuur omgeven appartementencomplex, waar ik aanbel. Welke Pater Noten zal ik hier tegenkomen, mag ik wel naar hem toe? Ik wordt vriendelijk binnen gelaten en tref de Pater aan in de voorraadruimte waar hij net enkele rollen toiletpapier in zijn rollator laadt. Hij straalt blijdschap uit, neemt me mee naar zijn 2 kamer appartement en nadat ik hem het doel van mijn bezoek heb uitgelegd raken we direct in gesprek.

Hoe kijkt u terug op de school waar u van 1950 tot 1985 hebt gewerkt?

Als een school waar altijd een heel fijne teamgeest was, en die teamgeest had een uitstraling naar leerlingen waardoor het nu nog zo is dat als je leerlingen tegen komt die vroeger op school hebben gezeten die nog altijd met plezier terugdenken aan de uitstraling die de school hen gegeven heeft in tegenstelling tot de scholen waar ze naderhand terecht gekomen zijn.

Waardoor had U die sterke band met de leerlingen want die was er overduidelijk.

"Ik heb altijd geprobeerd om tussen de leerlingen te staan en niet erboven, dat heeft zijn voor delen maar ook zijn nadelen want dan maken ze wel eens vaker de kachel met je aan. Dat moet je dan accepteren want dat is een keuze.

Dat liet ik ook vaker gebeuren om er achter te komen wat leerlingen bezielde.

Br. Octavianus (eerste directeur van de toen nog niet erkende ambachtsschool) heeft me destijds nog aangenomen, maar dat viel gelijk met de periode dat Br. Nicasius (Dhr. Nieuwendijk) begon als eerste directeur van de officieel erkende school in 1950, toen was de school alleen maar beperkt tot dat oude gebouw.

Ik zat toen al vanaf 1948 op St.Paul in Arcen, daar hadden wij toen al jongens. Ik was daar leraar en daarnaast geestelijk leider bij de Broeders op het Juvenaat. Zo ben ik erin gerold als godsdienstleraar op die nieuwe school. Toen werd er ook meteen begonnen met het opstellen van bouwplannen en het daadwerkelijk uitbouwen van de school want die was al meteen te klein.

Toen u daar begon genoot u als priester daar toch een behoorlijk aanzien want de hele maatschappij was toen nog erg Rooms Katholiek georiënteerd.

In de vijftiger jaren was nog alles in opbouw, direct na de oorlog moest er gewerkt worden. Maar tegen het einde van die jaren 50 begon het al dat er kritiek voor de eerste keer kwam. Ik heb in die eerste 10 tot 15 jaar altijd Godsdienstleer kunnen geven, maar dat werd steeds moeilijker. Toen begon er langzamerhand een ander denken op gang te komen. En dat andere denken werd in het begin van de jaren 60 sterk bevorderd en dat liep in de RK kerk dan ook uit op het tweede Vaticaans concilie en direct na dat concilie van 1965 af kreeg je die hele terugval. Dat was trouwens niet alleen in de kerk, maar in de hele maatschappij, dat was ook in de arbeidsverhouding. Toen viel die hele hiërarchie, het denken, in elkaar. Tot dan toe hadden wij altijd hiërarchisch gedacht. Van boven naar beneden dus Paus – Kardinaal – Bisschop – Deken – Priester, maar dat was ook in de maatschappij zo, Burgemeester – Politie – Dokter – Bovenmeester enz. In bedrijven was dat precies hetzelfde. Dus van dat verticaal

denken kreeg je toen, maar dat ging met heel veel moeite (denk aan de rellen in Amsterdam, de Provo's, De Hippiërs, muziek) de overgang naar het horizontale denken. Dus men begon zo langzaam te beseffen dat mijn gezag, als ik dat alleen maar uitoefen van boven naar beneden, helemaal geen uitwerking meer heeft. Maar daar hebben we allemaal heel erg lang mee moeten worstelen want dat was nu eenmaal een gegeven waar je middenin stond zonder dat je beseffte wat er eigenlijk aan de hand was. Dat horizontaal denken zorgde er in mijn lespraktijk voor dat je niet meer boven de leerlingen kwam te staan, maar ernaast. En om in die situatie gezag te krijgen was verdomd moeilijk, want je had er geen ervaring of niks mee. Er kwam een heel ander denken op gang.

Vroeger was God geen punt, maar toen kreeg je zo langzamerhand een Godsverduistering. Dat Godsbegrip was helemaal aan het veranderen en dat was vroeger toch het centrum waar de hele maatschappij om draaide. Dat was in al die voorgaande eeuwen het middelpunt. Toen ging je langzaam maar zeker een gesecculariseerde maatschappij in en nu wordt God en daarmee natuurlijk ook Kerk een randverschijnsel.

En dat proces, wat toen in de jaren zestig begonnen is, dat werd al meteen zichtbaar bij de enorme Katholieke internaten die allemaal in elkaar donderden. Heel veel broeders, priesters en kloosterlingen verlieten het klooster in die grote crisis. Hier was dat precies hetzelfde. Wij hebben in de 60er jaren nog een nieuw huis gebouwd in Venray voor de jongens van onze kant die daar naar het gymnasium gingen en dat heeft maar 3 jaar bestaan. Toen liep het helemaal leeg, toen was het gebeurd. Dat secularisatieproces, dat materialisme, consumptisme of hedonisme of hoe je het ook wilt noemen, daar draait het tegenwoordig om.

En dat proces is naar mijn gevoel nog steeds niet afgerond hè.

Nee nog lang niet, dat is het typische wij hebben als jongeren al die idealisten in het liberalisme, realisme, communisme, nationaal socialisme nog meegemaakt. Maar nu kun je alleen nog maar spreken van economisme, dat is de nieuwe afgod waar alles om draait. Economie en alles, inclusief ministers, is gericht op economie.

Is dit een soort nieuwe slavernij?

Juist dat is die afgoderij. De God is er niet meer, daar draait het niet meer om, maar het draait om de afgod die we weer in het midden hebben gehaald en dat is economie.

Dat is het hele proces waar we midden in zitten en dat heb ik helemaal mee moeten ervaren, dat heb ik niet alleen maar uit boeken. Dat heb je door jarenlang met veel jonge mensen om te gaan, dan zie je dat langzaam maar zeker ontstaan. De laatste 15 jaar heb ik als leraar niets anders kunnen geven dan een beetje maatschappijleer, een beetje waarden en normen, wat nog kon. Maar ik moest het woord "God" niet meer gebruiken. Godsdienstleer heb ik de laatste 15 jaar niet meer kunnen geven, dat ging helemaal niet meer. Daar hebben we met de collega's uit de regio vaak over vergaderd, we hebben boeken aangepast. Van alles hebben we geprobeerd, maar alles veranderde zo snel.

Wat was de invloed van dat hele proces op de leerlingen naar uw gevoel omdat die vaak nog ouders hadden die, die oude tijd nog gedeeltelijk meegemaakt hebben?

Die konden het ook niet meer plaatsen, dat merkte je het beste op die ouderavonden, waarbij ze naast het gebruikelijke gesprek met de klassenleraar ook een gesprek met de pater konden aanvragen. In het begin had ik dan erg veel gesprekken met die ouders die met die jongeren zaten en die zeiden: "Er is iets bezig en wij hebben er geen greep op, wij kunnen er ook niets aan doen." Maar die vraag naar mij werd langzamerhand steeds minder en minder op die ouderavonden. Ze hadden alleen nog maar interesse in de punten.

Op veel foto's van teamfeesten zie ik vaak een gezellige Pater die flink mee feestte en duidelijk midden tussen de mensen stond. Zonder Pater was het eigenlijk niet compleet was vaak ons gevoel als collega's.

Dat is altijd mijn streven geweest, om er middenin te staan en niet als een autoriteit van "daar heb je hem weer" erboven te staan, dat lag mij niet.

(foto. midden Pater Noten met bril bij een carnavals feest van het personeel in Trocadero in Venlo)

Maar uw band met leerlingen is bij u heel vaak ook buiten de school blijven bestaan.

Ja, ik heb zelfs nu nog contacten met oud leerlingen die problemen hebben. Die nu al in de 40, bijna 50 zijn. Er zijn nogal wat oud leerlingen die het allemaal niet aan konden en

aan de drugs zijn gegaan, of aan de alcohol.

Maar ik heb ook veel oud leerlingen in het huwelijksbootje verbonden en ik ben ook erg vaak gevraagd om kindjes van oud leerlingen te dopen. Soms tot grote ergernis van pastoors uit de omgeving. *(ondeugende jongenslach)*

Maar u liet zich niet leiden door regeltjes, dat paste niet bij u.

Dat klopt, maar dan moet je goed weten dat denken in hiërarchische structuren inhield dat er eerst de regels kwamen, dan een hele tijd niets en dan pas de mens.

Door die revolutie in de 60er jaren kwam de mens in de eerste plaats, de vragende mens en dan pas vroeg je jezelf af hoever je dan nog kon gaan met de regels, die komen niet meer op de eerste plaats. Helaas zijn er nu nog steeds pastoors die alleen maar in regels denken. Als die maar gevolgd worden, dan is alles in orde, dan is het zo.

Maar bij ons is dat denken heel anders geworden. Wij vragen ons af: Ik heb iemand naast mij een mens of een groep van mensen. Wat kan ik daarvoor betekenen of wat kan ik daarvoor zijn? Dat is de vraag die wij ons steeds moeten stellen.

Ik besluit even een zijweg te bewandelen door te vragen wat de Pater vindt van de opkomst van de Islam?

Ik zie dat niet als een opkomst. Ik zie dat zo overdreven. In het Christendom zijn heel veel stromingen, dat weet je net zo goed als ik. Katholieken, Orthodoxen, Anglicanen, Protestanten en in iedere groep heb je ook weer verschillende stromingen van heel streng tot minder streng. Dat heb je over al. Ook bij de Islam is dat het geval. De Islam is zo verschillend dat je dat niet over een kam kan scheren. Het is alleen maar "Hoe leg jij de Koran uit?" Als je onze Bijbel

letterlijk neemt, kom je nergens. Je moet hem altijd interpreteren vanuit de samenleving waar je in leeft. Vandaar dat wij nu weer helemaal op de Bijbel georiënteerd zijn op zoek naar aanknopingspunten bij de ontwikkeling van onze samenleving. Want zoals ik vroeger theologie heb gehad, daar geloof ikzelf niet meer in. En zo heb je dat bij de Islam ook, er zijn bij de Islam zoveel stromingen. Nu wordt er veel te veel de nadruk gelegd op die fundamentalistische stromingen, terwijl er ook een andere Islam is, die heel vredelievender stromingen kent. Zo denk ik dat

de Koran dat ook eigenlijk wil. Maar die komen niet aan bod. Die zijn veel te rustig, die houden zich op de achtergrond.

Terug naar de Hamert. Hoe heeft u het verschil tussen de Mavo en LTS leerlingen ervaren. Veel collega's hadden daar nogal wat moeite mee in aanloop naar de fusie tussen beide scholen in de beginjaren 80.

Laat ik het zo zeggen: De MULO/MAVO leerlingen beschouwden zichzelf als meer dan de LTS leerlingen. De Mavo had in die tijd meer aanzien dan de LTS want helemaal in het begin, toen ik net begon was het nog Ambachtschool met de nadruk helemaal op de praktijkvakken en de theorievakken waren maar bijzaak. Met de LTS gedachte werd de theorie steeds belangrijker en toen werd er geroepen "Iedereen moet dezelfde kansen hebben" Daarmee werd de kern gelegd voor een samenwerking tussen LTS en Mavo.

Noteborn, toenmalig Mavo directeur, was er een groot tegenstander van.

Ja, hij zat save op die Mavo, goed overzicht en hij was een eerste klas leraar en een goede directeur.

Kleine Generaal?

Inderdaad. De Mavo leraren voelden dat ook als een bedreiging. Want de Mavo leraren keken nogal argwanend op tegen die LTS leerlingen uit Venlo. Zij hoorden van alles wat er af en toe in de bussen gebeurde van Venlo naar Wellerlooi v.v. en zij kenden dat soort leerlingen niet. Dat vormde een soort bedreiging. Vooral afgezet tegen het toch wat overzichtelijker en beschermde milieu dat ze van de Mavo gewend waren.

Ik denk dat er ook leraren waren die flink gestudeerd hebben om M.O. aktes te halen en die, die bagage nu niet meer kwijt konden. En dat was bij enkele leraren erg frustrerend en leidde tot vaak pijnlijke situaties.

U bent altijd verbonden geweest met het onderwijs. Heeft U nooit zin gehad of de behoefte gevoeld om in een parochie te gaan werken als pastoor?

Jawel, daar heb ik altijd heel veel zin in gehad, maar en dat kan ik alleen maar achteraf verklaren, ik heb me altijd aangetrokken gevoeld tot de jeugdigen en dan zou ik ze kwijt raken.

Ook nooit overwogen om in de voetsporen van de Paters van Marian Hill de missie in te gaan?

Dat is wel een overweging ook leren kennen en ik ben handen. En dan kun je in de ik daar en dan zou ik daar komen. Dat weet ik zeker Zover kende ik mezelf wel. Naast het pijnlijke kloostergebouwen op St. pijn gedaan dat er veel afhaakten nadat ze een door universitaire opleiding ze uit. Daardoor raakte vroeg je jezelf af "Wat doe stel je jezelf erg veel vragen crisis deden belanden en doorgemaakt. Uiteindelijk houden, maar dat is niet iets van mezelf.

geweest, maar ik heb mezelf zeer onpraktisch, 2 linkse missie niks. Dus wat moest ook weer op een school en dan blijft het hetzelfde.

verdwijnen van de Paul, heeft het mij veel meer collega's met grote talenten ons duur betaalde hadden gevolgd, dan traden jezelf in een diepe crisis en ik hier eigenlijk nog?" Dan die me toen in een erg diepe dat hebben we allemaal heb ik toch maar vol mogen

We zitten hier nu heel rustig en heel mooi, we hoeven nu geen kou meer te lijden in tegenstelling tot die oude, donkere, koude kloostergebouwen. Nu zitten we riant met een grote zitkamer en een aparte slaap/badkamer.

Nu kampt u met ernstige lichamelijke problemen hoe gaat u daarmee om?

In augustus 2005 is dat begonnen. Na veel dokteren constateerde men bij mij Lymfe kanker. Toevallig heb ik gisteren (15 mrt.'06) mijn laatste chemokuur gehad en nu maar hopen dat het goed komt.

Dan heeft u toch wel veel steun aan uw geloof gehad?

Ja, ik had niet anders, dat is het enige wat ik had. Ik ben altijd goed gezond geweest. Nooit iets gemankeerd. En dan word je wereld ineens zo klein en je kunt nergens naar toe. Ik ben nog niet met de neus buiten de deur geweest ik viel helemaal op mezelf terug. Toen ben ik weer op zoek gegaan, want de God die ik had bestond niet meer, dat was de grote afwezige. Toen moest ik maar heel langzaam gaan zoeken, zoeken, zoeken tot ik hem uiteindelijk op dit moment weer een beetje terug gevonden heb en daar kan ik me aan vastklampen. Dat is toch een vorm van aanvaarding, geen berusting, ik moet me aanvaarden zoals ik ben. En zoals ik ben kan ik op iemand rekenen die van mij houdt. Ik ben van nature een beetje aan de pessimistische kant en gevoelig voor depressies dat durf ik rustig te zeggen, dus ik heb nu nog voortdurend dagen dat ik (diepe zucht) erop kan kotsen hè sorry voor het woord, maar zo is het wel. Eigenlijk wil ik het liefst niemand tot last zijn, dat aanvaard ik maar zo. Ik ben altijd erg zelfstandig geweest, maar nu moet ik alles vragen en dat ligt niet in mijn aard, dus dat doe ik alleen als het niet anders kan, zo zit ik nu eenmaal in elkaar.

Ik zet mijn opname apparatuur op stop, schudt de pater de hand. Hij dankt voor mijn bezoek, maar eigenlijk ben ik degene die moet danken. Hij heeft me weer veel stof tot nadenken gegeven. Bijna 44 jaar geleden kreeg ik voor het eerst les van hem. Het gaf een goed gevoel dat ik vandaag weer even bij hem mocht aanschuiven.

Gert Janssen (1926) uit Well een van de eerste externen op de ULO.

Ik was 14 jaar toen ik de lagere school mocht verlaten dat was de vereiste leeftijd om toegelaten te worden op het vervolg onderwijs. Om die te halen deden we de 7^e klas maar twee keer. In dat extra jaar hebben we werkelijk helemaal niets uitgevoerd. In aug./sept 1940 werd de (M)ulo bij de broeders op het Juvenaat St. Jozef ook open gesteld voor externe leerlingen. Ik wilde er eerst niet naar toe. Ik was de oudste uit een gezin van 9 kinderen. Ik wilde gaan werken, onverschillig wat, maar daar waren Meneer Pastoor en Meester Schreurs het niet mee eens. Mijn ouders kregen op zekere dag bezoek van ze en ik moest naar de Ulo. Dat heb ik toen wijselijk toch maar gedaan. Wij waren met 2 leerlingen uit de Gem. Bergen:

Eugène
ikzelf.
leerlingen uit

Er was wel
iedere morgen
de kapel om te
communie
nuchter zijn en
gelegenheid
eten met melk.

L. voor Eugène Hermans
Derde van R. Gert Janssen

Hermans uit Wellerlooi en
Daarnaast nog enkele
Arcen, Broekhuizen,
Broekhuizenvorst en Lottum.
discipline: De school begon
om 8 uur met een bezoek aan
bidden. Als we ter H.
gingen moesten we nog
kregen we na de dienst
om onze boterhammen op te

De docenten die werden benoemd kwamen per bus vanuit Venlo naar de school. Ik kan me nog goed herinneren van die docenten: Meneer Noteborn, die gaf Engels en Duits en was schoolhoofd. Ook Meneer Lemmens herinner ik me nog, die gaf Frans en Wiskunde. Godsdienst kregen we van de rector Jozef Nader, die was erg streng. De andere leraren staan mij niet meer bij. In de middagpauze kregen wij als externe leerlingen drinken aangeboden. Daarna moesten wij met een broeder (Theodosius?) een wandeling gaan maken over het perceel vanaf Juvenaat St. Jozef. Soms werd er dan gevoetbald op het sportveld van de internen, ook gingen we in de herfst veel wandelen langs de broeikassen van het internaat. Lekker blauwe druiven, maar dan bleef de broeder wel achter ons om te zien of wij de rijpe lekkere druiven niet plukten. Als het zomer was gingen we samen met de broeder pootje baden in het Gelders kanaal. De broeder ging er mee in op zijn sandalen want sokken droeg hij niet. Na 1940 kwamen er steeds meer externe leerlingen o.a. ook uit Well. Er was een zekere Jan van de "Opperwachtmeester", een erg flauwe knul, wij moesten hem allemaal niet.

Externen 1941 met Gert Janssen, Eugène Hermans en
L. voor Frans v. Soest uit Well Liggend Vic Beerkens
die later Beerkens banden opzette

Wij gooiden zelfs zijn fiets van de
kanaalbrug en nadien moesten wij op het
bureau in Well tekst en uitleg komen
geven en plechtig beloven dat wij zoiets
nooit meer zouden doen.

Het was in de oorlog voor velen een
moeilijke tijd, ook tijdens mijn
schooljaren, als,oudste uit een gezin van
9 kinderen. Toch waren er gezinnen die
niets tekort kwamen zoals bij mijn
klasgenoot Eugène Hermans uit
Wellerlooi. Die hadden een winkel van
kruidenierswaren etc. en hadden het

nodige ingeslagen.

's Middags bij het eten haalde hij zijn platzak voor d'n dag en wij kregen allen wat: lekker gebakken brood, dik de kaas en roomboter, daar zijn wij hem nog steeds dankbaar voor.

Zoals ik al zei was het in de hadden de Duitsers in de bergen op oefeningen met scherp en toch gingen wij het oefenterrein op zoek er met schoten van het terrein executies op de Hamert in 1944 gemerkt. In de jaren 40-44 reed nog "Spoorweg" in de winter gingen we de zomer hielden wij ons met de wagons (levensgevaarlijk), maar het fietsen. Zo heb ik de jaren op de Dhr. Noteborn begon in 1944 ook voor het diploma Algemene pas van de Mulo af en ging toch de een paar jongens uit Well. Het kreeg was: "Ik kan voor jou geen slagen" omdat ik pas 3 maanden instapte. Nederlands hoefde ik niet te doen omdat ik in juli mijn U.L.O. diploma had gehaald. Ik zei "Dat hoeft ook niet" Van de 4 personen uit ons dorp Well was ik toen wel de enige die slaagde.

STICHTING
HANDELSONDERWIJS VOOR
DETAILHANDEL IN AMBACHT 'S-GRAVENHAGE.

Den Heer G. J. Janssen
Majoor. Saperbush 114
Well
(Bergum)

Wij delen U mede, dat U bij het Examen ter verkrijging van het Middenstandsdiploma Algemene Handelskennis de navolgende cijfers zijn toegekend:

Boekhouden	acht
Rekenen	acht
Ned. Taal en Correspondentie	zeven
Bedrijfsleer	zeven
Handelskennis	zeven
Rechts- en Wetkennis	zeven

Op grond hiervan is U geslaagd
afgewezen

Namens het Bestuur van de Stichting
Handelsonderwijs voor Detailhandel
en Ambacht.
G. J. Janssen

Examenplaats, -nummer Roermond 1944
K 117

oorlogsjaren '40-'44 en de Hamert geregeld (levensgevaarlijk) naar hulzen, wij werden verwijderd. Van de hebben wij niets de "Maasbuurt daarmee naar school. In fiets vaak vast aan de ging wel vlugger dan U.L.O. doorgebracht. een avondopleiding Handelskennis. Ik was cursus volgen met nog eerste wat ik te horen garantie geven van voor het examen

Toen ik in sept. 1944 de school ging verlaten zaten wij in de front tijd en kreeg ik pas in april 1945 werk aangeboden bij de Dienst Landbouwherstel. Daarna wederopbouw Nrd.-Limburg en tot slot bij Martens Bouwmaterialen in Venray waar ik tot mijn VUT gerechtigde leeftijd heb gewerkt. Dat kon toen nog net voordat de computers het van ons overnamen en met maar liefst 90% van het laatstverdiende loon. Daar hoef je nu niet meer om te komen.

Gert Janssen viert dit jaar zijn 80^e verjaardag. Ik trof hem toen ik op bezoek was bij zijn zoon Peter Janssen die eigenaar is van Timmerbedrijf Janssen in Wellerlooi (zie elders in dit boek). Gert kwam binnen in een wolk van sigarenrook en heeft alles bij zich om mij goed te informeren, inclusief 6 kantjes handgeschreven tekst. Hij heeft zich goed voorbereid, zoals dat hoort bij een man die zijn leven lang in de diverse boekhoudingen gewerkt heeft. Met belangstelling volgt hij mijn gesprek met zijn zoon. Hij toont zich zeer betrokken en vertelt over de slapeloze nachten die hij

gehad heeft toen zijn zoon besloot voor zichzelf te beginnen. Hij snapt ook niet waar zijn zoon dat lef vandaan heeft want hij heeft die ambitie nooit gehad. Hij straalt wel trots uit. Zo zie je maar hoe verschillend het kan lopen als je startpunt op de Hamert gelegen heeft.

" De Hamert" 1958-2004

Een terugblik door: Theo van der Meer

Hoe komt iemand, als ik, die zo'n 200 km. hier vandaan woonde, op het idee om juist op "de Hamert" het vervolgonderwijs te gaan doen?

In de tijd van " het Rijke Roomse Leven" waren er nogal wat mensen, die wel wat zagen in het kloosterleven: werken en bidden voor zieken, gehandicapten, of ontspoorde jeugd. Daar kon je maar beter zo vroeg mogelijk mee beginnen, dacht men, en zover mogelijk weg van de boze wereld. Het moest een plek zijn, afgeschermd van wereldse invloeden .

Zo werd de aanwezigheid van vrouwen in die tijd niet op prijs gesteld; zij zouden ons wel eens op onkuise gedachten kunnen brengen.

De broeders van Onze Lieve Vrouw van Zeven Smarten uit Amsterdam, hadden zo' n locatie gevonden op de Hamert in Wellerlooi; een oude Limburgse boerderij omgebouwd tot juvenaat (internaat tot opleiding van kloosterlingen) met scholen.

Een plaatsgenoot van mij zat al op dit Juvenaat St. Josef. Dus toen ik ook dacht dat ik "roeping" had, was de keuze snel gemaakt, al wist vrijwel niemand waar Wellerlooi lag.

Als 12-jarige met een koffer die niet te tillen was, vertrok ik in 1958 naar de Hamert. Onderstaande foto geeft een mooi beeld van die tijd.

Het "voorhuis" was tijdens de tweede wereldoorlog volledig vernield. Alleen de kelders waren nog intact.

Ook de mooie oude stoere eikenboom had veel geleden, maar stond toch nog helemaal in blad, zoals op de foto te zien is.

Het leven van juvenisten was sober, maar wel gezellig en leerzaam.

's Morgens om zes uur opstaan, daarna naar de Kapel voor de Heilige Mis, ontbijten, wat huishoudelijke werkzaamheden verrichten, en daarna naar school.

Na schooltijd was het altijd verplicht studeren, dan werd er gegeten, en vervolgens weer gestudeerd in een grote studiezaal. Er was één tv-toestel voor alle broeders en juvenisten samen en we mochten daar een half uurtje per dag naar kijken. Daarna kon je in de zalen spelletjes doen, lezen, of creatief bezig zijn. Hierna werd er weer gebeden en gingen we op tijd naar bed.

's Woensdagsmiddags en in het weekend werd er veel gewandeld en aan sport gedaan. Ook moesten we in het seizoen aardappelen rapen, bietjes dunnen en maiskolven plukken.

Kortom, voor de meesten een leerzame en prettige periode.

We gingen slechts drie keer per jaar naar huis (Kerstmis, Pasen en de grote vakantie) waardoor eigenlijk de Hamert al heel snel ons "thuis" werd.

In de periode 1968-1970 liep de animo voor het internaat (dat inmiddels Roobeek heette), en het internaat van St. Paul terug en werden deze twee internaten gesloten.

Ook ik verliet in 1968 Roobeek en ging in Arcen wonen, maar bleef als leraar verbonden aan De Hamert.

Een periode van onderwijsveranderingen volgde, denk aan:

De Mammoetwet—de Middenschool—Het Algemeen eerste leerjaar—De Basisvorming—Niveau onderwijs—het VMBO. Om als leraar hoorndol van te worden.

De Hamert liep niet voorop met al deze veranderingen maar concentreerde zich vooral op het welbevinden van de leerlingen en de leraren.

De Hamert was en bleef een kleine locatie waar iedere leerling elke leraar kende en andersom. Je was er geen nummer maar een persoon waar aandacht en zorg voor was.

De toenmalige directeur, dhr. Nieuwendijk, kende iedere leerling met naam en toenaam maar had ook belangstelling voor de thuissituatie van leraren en leerlingen.

De Hamert kenmerkte zich door een groot saamhorigheidsgevoel -*veel aandacht voor het individu*- strakke discipline en vaak daardoor, goede leerprestaties. Er zakte zelden een leerling. Kortom een school waar leerlingen en leraren zich prettig voelden. We werden zelfs eens door Elseviers weekblad en het Algemeen Dagblad uitgeroepen tot de beste VMBO-School van Nederland!

Als je oud-leerlingen en oud-leraren spreekt, wordt er vrijwel altijd heel positief over de Hamert gesproken: het knusse, het warme, het zorgzame klimaat dat de Hamert kenmerkte, is moeilijk onder woorden te brengen. Tegenwoordig zouden we zeggen: het was "a way of life".

Nu resten alleen nog de gebouwen van de oude Mulo- het Juvenaat- en de LTS.

De stoere eikenboom die ik in 1958 voor het eerst zag staan, staat er nog steeds zoals op de foto hiernaast is te zien, maar hij is al jarenlang dood. Het leven, de ziel, is er uit!

Zo is het ook met Scholengemeenschap De Hamert: de gebouwen raken leeg, alles wat nog bruikbaar is gaat naar Venlo. Leeg gekomen gebouwen zullen net als de boom, binnen enkele jaren door slopers worden opgeruimd. De tijdgeest heeft de Hamert ingehaald: schaalvergroting, verzakelijking, examendossiers en competentieprofielen, hebben het gewonnen van het knusse en warme, zorgzame klimaat. 3 Jaar als leerling, en 38 jaar als leraar op de Hamert, hebben mij, zoals velen, mede gemaakt tot wat ik nu ben, en dat kan geen nieuwe leerfabriek en geen sloper mij meer afnemen. Deze herinneringen neem ik mee naar het grote nieuwe schoolgebouw in Venlo.

Theo van der Meer

Van 1979 tot 1984 een vertrouwd gezicht op de Hamert Liesbeth Coenders uit Horst.

Zij deed het eerste jaar op de huishoudschool in Horst ("dat vond ik helemaal niks"), maar was na een bezoek aan de Open dag op de Hamert meteen verkocht, want ze had ontdekt dat 2^e klassers beroepen oriëntatie kregen. 4 uren per week in een praktijkafdeling kennismaken met de verschillende vakrichtingen (Metaal bij Sprunken, Hout bij Simons, Electro bij Kleuskens en vooral Consumptief bij verschillende leraren). Dat was kaasje voor haar want al vanaf haar prilste jeugd volgde ze haar moeder die aanvankelijk als hulpkok meeding om op locatie (boerderij, bedrijf) te koken voor feesten en bruiloften. Later werd ze eigen baas en uiteindelijk werd ze vaste feestkok bij café zaal "de Sport" in Horst. Hier was Liesbeth ook vaak te vinden als ze uit de school kwam en

mam stond voor te koken. Ze mocht al flink helpen. Later verzorgde mam koude buffetten e.d. Liesbeth kreeg het zo met de paplepel ingegoten, temeer omdat haar pap een eigen bedrijf in de metaal had. Horeca en eigen zaak. Dat kleine meisje groeide ermee op. Zij kwam in 1979 binnen op de Hamert in het 2^e jaar en haar klassenleraar was Dhr. Alfo van Soest. Uiteraard koos ze voor Algemeen Consumptief in het 3^e jaar. Iedere dag op het fietsje van Horst over het veer van Broekhuizen naar de Hamert. Samen met Peter Vullings, Peter v.d. Goor, Tren (Peter) van Enckevort. Later met Miriam Kleuskens en vaak met Piet Kleuskens, die elektroleraar, maar die fietste wel erg hard af en toe. Alleen bij hoog water en erg slecht weer werd ze gebracht. Ze koos in de 4^e klas voor de afdeling koken-serveren. Ze slaagde met vlag en wimpel en knoopte er meteen een extra 4^e jaar koken-serveren (22 uren praktijkgericht!) aan vast. Weer een fantastische eindscore. Nog steeds kon ze niet zonder de Hamert en ze besloot nog een extra 4^e jaar brood-banketbakken te gaan doen. Uiteraard was het resultaat weer navenant.

Als ik haar vraag naar haar ervaringen op de Hamert, reageert ze erg positief. "Ik vond het een fijne school, met heel fijne leraren waarmee ik goed op kon schieten, fijne sfeer een soort huiselijkheid. Nu was ik ook geen moeilijke leerling, ik was altijd erg enthousiast en deed overal aan mee, vooral toen ik eenmaal zo'n beetje het

gevoel kreeg dat ik bij de inventaris hoorde ontstond een erg vriendschappelijke band met de leraren. Ik herinner mij nog de kerstvieringen met het schoolorkest met v.d, Coelen, van Helden, Hendriks, Kleuskens en enkele leerlingen. Of de Sinterklaasrondgang (zie foto) met mij als zwarte Piet samen met

, ik weet de voornaam niet meer Verhees en Rens Slavenburg als Goed Heilig man.

Door mijn opstelling kreeg ik ook veel voor elkaar en werd ik vaker voor het klasse karretje gespannen als er wat geregeld moest worden voor schoolfeestjes, excursies, uitstapjes e.d. Ik weet ook nog goed hoe wij, ik denk in 1982- 83 de eerste examenstunt deden. We hadden het hele trappenhuis van de hoogbouw vol gezet met drinkbekers gevuld met water.

Er kon 's morgens geen leerling meer naar de lokalen. Die kregen toen allemaal vrij en daar was de directie

echt niet blij mee. Adjunct directeur Hendrickx heeft me lang genegeerd, ofschoon we officieel toestemming hadden gekregen, want ik was natuurlijk van de partij.

Als er extra gewerkt moest worden voor Sint en Kerst bijvoorbeeld bleef ik vaak tot laat meewerken. Ik weet ook nog hoe leuk ik het vond om samen met Meneer Frank Janssen (wat een fijne leraar was dat toch) van die grote chocolade paaseieren op te maken, na schooltijd uiteraard.

Daar heb ik echt veel van geleerd een pracht tijd was dat op de Hamert. Na de Hamert ben ik naar Eindhoven gegaan. Ik dacht dat ik daar een middelbaar Horeca diploma kon halen (KMBO) maar die opleiding was een grote aanfluiting. Stelde helemaal niks voor, maar ik wilde toch afmaken waar ik aan begonnen was. Dus dat moest dan maar. Daarna ben ik gaan leren

en werken in de horeca. Gelukkig had ik via mijn stageplaats bij de RABO bank in Eindhoven een goede ingang, waardoor ik daar kon starten via het SBBO. Ik kreeg daardoor de kans om 2 jaren over te slaan en dat is gelukt dus van het 1^e naar het 3^e jaar, waarmee het verlies van die 2 jaar KMBO meteen was weg gewerkt. Ik slaagde toen gemakkelijk voor het examen zelfstandig kok. Een aantal jaren in degelijke maar goede zaken en een jaar in de zaak van een van mijn ex Hamert leraren Toon Smits, in het centrum van Eindhoven. Deze richtte zich op het hogere segment. Erg hard werken, veel reizen, veel uren en zoals zo vaak in de horeca werden niet alle uren even goed gewaardeerd. Maar ik heb er geen spijt van. Een dag in de week bleef ik naar school gaan en zo sprokkelde ik alle papertjes bij elkaar."

Wanneer besloot je om voor jezelf te beginnen, want dat moest een keer gebeuren.

"Ja, dat zit er gewoon in, daar word je volgens mij mee geboren. Daarnaast had ik de zekerheid van 2 ouders die achter me stonden en me zelfs een beetje die kant op pushten. Toen kwam mam met de opmerking tegen pap dat ze het toch eigenlijk logisch vond dat haar dochter, die zoveel uren per week maakte voor een ander, die uren net zo goed voor zichzelf kon maken. Ik was toen 21. In Horst lag een pand aan de Noordsingel al 7 jaar leeg. Toen ben ik daar begonnen met de financiële hulp van pap en mam. Ik heb trouwens binnen 2 jaar alles terug kunnen betalen, dus dat geeft wel aan dat "de Noordsingel" heel snel een begrip werd in Horst. Het liep als een tierelier."

Toen dacht je al vrij snel aan meer, heb ik begrepen.

"Ja, dat was puur toeval. De Alde Lind in Horst stond ook al meer dan een jaar leeg na faillissement en de vertegenwoordiger van Heineken wilde er wat mee en bood het ons tegen redelijke condities aan. Uiteindelijk zijn we erin gestapt. Achteraf heeft het goed uitgepakt, maar het heeft ons enorm veel energie en geld gekost voordat we die zaak aan het draaien kregen. Het is een heel moeilijk soort bedrijf gebleken. Maar nu loopt het prima en mijn broer Herbert zwaait daar de scepter met veel succes. Ik ben erg blij met de komst van mijn broer in mijn bedrijf, want het dreigde mij allemaal even boven het hoofd te groeien. "De Noordsingel" konden we toen redelijk goed verkopen en dit Grand Café diende zich aan."

Ze kijkt trots rond in deze gezellige zaak die een mengeling vormt van klassieke gezelligheid met een eigentijdse, wat nostalgische uitstraling.

Binnenkort wordt het 10 jarig bestaan van Grand Café Coenders gevierd. Nog steeds een goed gevoel?

"Terugkijkend overheerst toch een goed gevoel, ofschoon ik ook nogal wat klappen heb moeten incasseren de laatste jaren, waaronder die van het verlies van mijn moeder wel de grootste was. Nu voel ik me weer prima en sterk. Als ik ergens wellicht spijt van heb dan zou het hoogstens de beslissing

zijn om "de Alde Lind" te kopen. Dat heeft zoveel energie gekost, maar we zijn er nu toch duidelijk mee op de goede weg en het geeft ook wel weer voldoening dat je uiteindelijk toch je doel bereikt." Dan geeft ze een opmerkelijke omschrijving van het verschil tussen een café zoals dat op de Noordsingel en het Grand Café van nu. Ze zegt: "Als ik op de Noordsingel op vakantie ging duikelde de omzet meteen omlaag. Een gedeelte van de klanten bleef gewoon weg, ofschoon het personeel ook erg vertrouwd met ze was. Kwam ik dan weer terug van vakantie, dan was de omzet weer meteen terug op het oude peil. Als jouw dochter nu in Horst uitgaat zegt ze "Ik ga naar Liesbeth", maar als je ze vraagt of ze mij kan aanwijzen zal ze dat waarschijnlijk niet kunnen. Dat vind ik zo fijn aan een Grand Café. Nee, ik hou het hier nog wel een tijdje vol zo." Ze legt uit dat de twee aangrenzende panden ook van haar zijn en ik vraag me af "wat heb ik toch verkeerd gedaan?"

Liesbeth stevent af op haar 40e verjaardag. Dan mag je toch wel zeggen dat ze niet stil gezeten heeft. Liefst 50 mensen heeft ze op de personeelslijst staan, waarvan 3 in vaste dienst en de rest op oproepbasis. Ga er maar aan staan. Hoe lang wil je nog doorwerken Liesbeth: "Nou ik ben eigenlijk nog hartstikke jong, maar iedereen weet dat je in dit vak tropendiensten draait. Ik hoop dat ik op den duur mijn werk zodanig kan inrichten dat ik naast mijn zaken een groter stuk voor mezelf kan gebruiken en eens lekker 3 weken op vakantie gaan, of even weg als ik daar zin in heb, maar dan zijn we echt wel wat jaartjes verder hoor."

Ik kijk weer in dat open gezicht met die vriendelijke ogen. Ik zie nog steeds de Liesbeth Coenders van de Hamert. Het leven laat duidelijk zijn sporen na, maar toch zit hier geen vrouw tegenover me met kapsones ofschoon ze daar best wel redenen voor zou kunnen hebben. Als ze nu een rapport zou krijgen zou beslist bij opmerkingen staan: **Goed gedaan Liesbeth, ga zo door.**

Buffetten op de Hamert

Dit is slechts een kleine greep uit de diverse buffetten die door de afdeling consumptief in de loop der jaren werden verzorgd. Ieder buffet was een feest op het feest. Vaak werden leerlingen ingeschakeld om het buffet uit te serveren en vaak werden diverse attributen gebruikt die te maken hadden met de aard van het feest, maar vooral ook van het feestvarken.

De "Brigade" van juni 1988

Een hele carrière op De Hamert.

Jo Valckx jan. 2006

Voorjaar 1964.

De lange middagpauze op school van 12 uur tot half 2 is weer begonnen.

Als ieder zijn boterhammen op heeft, of gedumpt heeft in de prullenbak, lopen vele leerlingen naar buiten, enkele leraren met leren bal inclusief. Het ruige gevecht om de bal op een van de voetbalvelden van de LTS gaat weer beginnen.

Weer of geen weer, er wordt gevoetbald. 20-25 leerlingen tegen even zoveel anderen.

De surveillerende leraren, tevens scheidsrechter, spelen ook mee.

Het is niks voor mietjes, het gaat er fel aan toe.

Na een uur voetbal en meestal flink wat blessures is het voorbij en om half 2 duiken leerlingen en leraren bezweet en wel, soms met kapotte schoenen, weer de klaslokalen in.

Als een aantal jaren later de middagpauze tot 1 uur wordt ingekort en de tijd om te voetballen te kort wordt, wordt er door ondergetekende een schaak- en damcompetitie opgezet, waarvoor veel animo is. Vele maanden later komen er toch 2 winnaars te voorschijn waarvan de namen helaas verloren zijn gegaan.

Als daarna de pauze wordt teruggebracht tot 35 minuten is er nergens meer tijd voor behalve dan voor de boterhammen.

In mijn
beginjaren op

de LTS was het aantal leerlingen en leraren nog beperkt. Wij leraren kaartten tijdens de middagpauzes in de piepkleine lerarenkamer (nu magazijn) waar soms verhitte discussies werden gevoerd. (Namen: Theo Breukers –de Breuk-, Bér Rutten, Schrovers e.a.)

Gymleraar, wijlen Theo Beukers, maakte het in het noodgymlokaal ook erg bont. Zo liet hij leerlingen om het hardst met het hoofd tegen de achterwand lopen.

In het zwembad liet hij angstige leerlingen het bad induiken om muntstukken op de bodem te pakken, die ze dan wel mochten houden.

Naast het gymlokaal was een theorielokaal. Het was geen pretje om daar les te geven.

De houten vloer daverde van het gehos links in de gymzaal en van het lawaai in het timmerlokaal aan de rechterkant.

In die jaren werden er 1 x per maand voor alle leerlingen, per klas, schoolfilms vertoond.

De beroemdste was wel "De Haven van Accra". Dit gebeurde vaak vanwege gebrek aan lokalen, in de refter van het toen nog door de broeders van "De zeven Smarten" bewoonde klooster.

Ver buiten het zicht van de directie liepen die films daar wel eens letterlijk uit de hand.

Vanwege lokalengebrek had de school in de beginjaren 1970 een dependance op het inmiddels afgebroken missieklooster St. Paul. Twee enorme studiezalen gebruikten we als leslokaal.

De leerlingen, ongeveer 25 in totaal, zaten op stoelen in één lange rij naast elkaar achter grote tafels. De leraar zat op een podium er voor. Erg komisch. Ik herinner mij nog dat de pauzes daar erg lang duurden.

De weg van de Lts naar het klooster, over de beek door het bos, was al iets apart. De leraren gingen wijselijk met de fiets over de gewone weg.

Nadat de school verbouwd en veel groter was geworden – en diverse verschillende benamingen had gekregen- was de romantiek een beetje verdwenen.

Hoewel, daar klommen sommige leerlingen ook nog wel eens tijdens de lessen van de Papoea- leraar zoals we hem soms noemden, in de ijzeren palen in lokaal 3 op de 3^e verdieping.

Jo Valckx in zijn talenpracticum

In het nieuwe gymlokaal lieten de leraren zich ook gelden.

Er werd gevollyd , leerlingen tegen leraren , die meestal klop kregen van de fanatieke jeugd.

Met het lerarenteam speelden we een aantal jaren achtereen ergens in

Z.-Limburg , Brunssum meen ik , een volleytoernooi tegen andere lerarenteams uit de regio. Verder dan een keer de 3^e plaats hebben we het niet geschopt. Het waren wel leuke dagen, natuurlijk deden we dat in onze vrije tijd.

Foto r. april 1987. Staand v.l.n.r.:

Ronald Vestjens (E4), Miran Janssen (C53), Linda Reraeds (C53), Sylvia Ewals (C53), Linda Seuren (C41), Christel Hagens (C41)

Zittend v.l.n.r.:

Jos Kerstjens, Theo v.d. Meer, Jo Valckx, Peter Peeters, Piet Kleuskens, Herman Huisman.

De school groeide en groeide, ook meisjes werden inmiddels toegelaten. Er was meer surveillance nodig en door het groeiende aantal leraren o.a. door de fusie met de MAVO, werd de sfeer op school steeds meer zakelijk.

Vele vergaderingen werden gepland en de computer had ook zijn intrede gedaan.

Het werd tijd voor mij om op te stappen.

Na 40 jaar voor de klas te hebben gestaan kon ik in 1996 mijn taken overdragen aan mijn opvolgers.

Jo Valckx , leraar Nederlands , Engels , Duits , (ook nog Frans)
Aardrijkskunde, Geschiedenis,
Biologie , Natuurkunde , Algebra , Meetkunde , Handelsrekenen, Muziek
,Maatschappijleer,

Gymnastiek en Handvaardigheid. Gelukkig geen Godsdienst.

De laatste jaren stonden allen nog maar Nederlands en Duits op mijn lesrooster.

Leraar op de Hamert van 1961 - 1963 : OBAO (avondschool) van 1963 - 1996 : Dagschool.

Voetbal op de Hamert

Dit verhaal gaat over een periode die we allang achter ons hebben gelaten, maar als je een schrift in handen krijgt (afkomstig van H. Timmermans – Kantoorboekhandel – Markt-Arcen. red.) met wedstrijdverslagen en foto's uit de beginjaren 50 met alle bijbehorende namen dan willen wij maar al te graag die gegevens in dit boek meenemen.

Onder de het kopje "**Sport**" worden wij deelgenoot van de oprichting van een heuse voetbalclub. Ik citeer: "De sport die hier vermeld wordt is voornamelijk "voetbal". Het is de voetbalclub van de vakschool van Wellerlooi die hier in dit schrift de toon aangeeft. Deze voetbalclub heet S.B.V.O. de voorlopige naam. De betekenis hiervan is: Samenspel Brengt Vakschool Overwinning. Deze club is opgericht op 23 januari 1952. De eigenlijke man die met dit plan kwam opdagen was Br. Monulphus. Maar nu hadden wij wel een naam, maar nog geen bestuur. Dus moest er gestemd worden waarna het volgende uit de bus rolde:

Voorzitter	-	J.Vousten
Vice-voorzitter	-	W.Smits
Secretaris	-	H.Palmen
Bestuurslid	-	C.v.Hooven
Bestuurslid	-	D.v.d.Pasch

Het aantal leden dat wij bij de opening hadden was genoeg, om het zo maar uit te drukken voor twee elftallen. Maar daar er verschillende zijn afgedwaald hebben wij nog slechts een elftal overgehouden. Einde citaat.

Op onderstaande foto zijn:

Staande v.l.n.r.:

Vousten, Palmen, Schoeber, van Megen, Smits en van Megen.

Knielend v.l.n.r.:

Peters, Hofmans, Wennekers, Palmen en Minten

Er werd ook een onderlinge competitie gehouden tussen: St.Paul, Internen, S.B.V.O., ULO en de jeugd van Wellerlooi. De eerste wedstrijd tegen St. Paul ging verloren met 6 – 3. Door grote aanplakbiljetten op te hangen ging het in de 2^e wedstrijd tegen de internen beter en dat leverde een 0-0 gelijkspel op. Van Arcen werd toen warempel gewonnen met 5-3, waarop Broeder trainer Monulphus direct op een rondje sigaretten trakteerde. Hierna ging het o.a. tegen Wellerlooi weer een stuk minder. De competitie werd stilgelegd omdat er gewerkt moest worden voor het examen.

Er kwam bij aanvang van het nieuwe seizoen een nieuwe naam na een prijsvraag won W.Smits het pakje sigaretten omdat hij de naam "De Hamert" had bedacht die door Broeder Monulphus direct werd omarmd. (de vakschool en internaat heetten toen nog St. Jozef) Het nieuwe bestuur bestond uit:

Voorzitter	-	H.Palmen
Vice coorzitter	-	J.Vousten
Secretaris	-	J.Valckx
Penningmeester	-	M.Ketels

Hoogtepunt was toch wel de monsteroverwinning op 29 oktober 1952 van de Hamert op Juvenaat 1. Dat werd met maar liefst 5-1 in de pan gehakt.

Deze wedstrijd werd gespeeld door:

Staande v.l.n.r.:

Br. Monulphus(trainer) T.Koopmans, L.v.d.Brand, H.Palmen, W.Marcelis en F.Sijberts.

Zittend v.l.n.r.: J.Vousten, G.v.Vechel, H.Schoeber, M.Ketels, J.Valckx en L.Dinnesen.

De ULO en St.Paul werden in dat jaar ook nog met twee keer, 2-1 overwinningen aan de zegekar gebonden, waarna er weer een nieuw bestuur kwam omdat de examens weer geweest waren en de zittende bestuursleden naar het vervolgonderwijs of naar de baas gingen.

In 1953-1954 werd het bestuur gevormd door:

Voorzitter:	-	R.v.Boven
Vice voorzitter	-	N.Marcelis
Penningmeester	-	H.Wilbers
Secretaris	-	J.Collee

Veel werd er in dit seizoen gevoetbald met wisselende resultaten. Als scheidsrechter kom je namen tegen als: Zeereerwaarde Pater Gerardus of, Broeder Winfried en Broeder Ewald

De elf strijders van "de Hamert" in 1953.

Br.Monulphus (trainer), N.Marcelis, T.Koopmans, H.Palmer, J.Siderius (res.), R.v.Boven, M.Meyer (res.), L.Denissen, P. Kuntzelaers, Frits Sijberts, Harry Wilbers, M.Ketels, L.v.d.Brandt, J.Valckx, J.Collee.

In het seizoen 1954 – 1955 werd het bestuur gevormd door:

Voorzitter	-	J.v.Boven
Vice voorzitter	-	J.Kerstjens
Secretaris	-	G.Reijnders
Penningmeester	-	Pv.d.Brandt

Er werd begonnen met een wedstrijd tussen een Hamert combinatie en de ambachtschool van Gennepe. De Hamert mannen knokten zich na een 3-0 achterstand bij de rust knap terug naar een 4-3 overwinning.

Het 2^e team van de Hamert wist een bikkelharde wedstrijd tegen St.Paul met 4-1 te winnen en dat zorgde voor grote vreugde bij deze spelers:

Staande v.l.n.r.:

Piet Wismans, Jan Schinck, Frans v. Megen, H.Wilbers, J.Lenssen, F.Basten en trainer Br. Monulphus.

Knielend v.l.n.r.:

J.Palmen, G.Rijnders, Frans v. Horck, W.Walter en J.deenen.

Hoogtepunt van dit seizoen is de Interland van "de Hamert II" tegen het Duitse "Tevelen II" op 5 juni 1955. Het leek heel wat, maar uiteindelijk werd er in een matige wedstrijd slechts met 1-1 gelijk gespeeld. De eerste teams speelden ook tegen elkaar en ook hier werden de punten broederlijk gedeeld 2-2.

Met dit verslag eindigt de vastlegging in het voetbalschriftje, terwijl nog wel wordt aangegeven dat het seizoen 1954-1955 voor de deur staat. Helaas, maar door de goede verslaglegging zullen veel lezers herkenning zien en zeker is dat de Hamert nog lang heeft gevoetbald en aan toernooien heeft deelgenomen. Mooi was het ook om als je van school af was al die spelers te volgen in de elftallen van hun dorpen en te zien hoe teamgenoten van de Hamert elkaars tegenstanders werden.

Te vermelden valt natuurlijk ook dat in de latere periode van gymleeraar Breukers voetbal enorm belangrijk was. Iedere middagpauze van 1 ½ uur werd er gegeten, gevoetbald en stiekem gerookt achter de grote heg. Breukers haalde de talenten er zo uit en coachte ze ook tijdens de gymlessen (voetbal) voortdurend. Later werd hij ook een periode trainer van de Venlose semiprofclub VVV.

Deze foto stamt uit een latere periode want het was bij de broeders natuurlijk ondenkbaar dat dames de kicks aantrokken zoals het damesvoetbalteam van MAVO 3 op deze foto dat deed in juni 1979 om vervolgens de Canisiusdames met 4-1 te verpletteren.

Dhr. Hans Kanters over leerlingbegeleiding.

Laten we voorop stellen dat naar mijn persoonlijke overtuiging ouders c.q. verzorgers in de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de opvoeding en dat de school daarbij slechts een sturende functie heeft.

Ik wil vanuit mijn praktijk op de Hamert tot aan het einde van mijn onderwijs carrière daar een persoonlijk beeld schetsen.

Bij aanvang van het schooljaar 1968 ben ik als leraar brood/banketbakken begonnen op de toenmalige L.T.S. "De Hamert". Als leraar kreeg je een klas toegewezen waar je klassenleraar van werd, meestal was dat de klas waaraan je de meeste lessen gaf waardoor je de leerlingen goed kende.

In die tijd gaf je op de eerste plaats les en problemen deden zich niet zoveel voor.

Waren die er toch, dan werd dat met de leerling besproken en indien nodig met de directeur en je

informeerde de ouders. Meestal was het probleem dan zo opgelost. In die beginperiode vergaderden we 3 tot 5 keer per schooljaar (waarvan 3x rapportvergadering / leerling bespreking) en er was 1x een ouderavond.

Door de veranderingen in het onderwijs zoals:

- invoering van de brugklas
- van 3 naar 4 jarige opleiding
- invoering diverse vakkenpakketten

werd de begeleiding uitgebreid. De schooldecaan

kwam eraan. Hierdoor werd de taak van de klassenleraar ook veel omvattender, want hij moest nu ook in samenspraak met de schooldecaan, de leerling en ouders helpen met het samenstellen van het vakkenpakket en de beroepskeuze richting van de leerling.

Doordat problemen met leerlingen toenamen werd de begeleiding nog verder uitgebreid. Als je de hedendaagse schoolgidsen erop na slaat lijkt die begeleiding wel een aparte bedrijfstak.

We kennen nu de volgende functionarissen op het gebied van leerlingbegeleiding:

De mentor, de tutor, de remedial teacher, de counselor en de decaan.

Daarnaast heeft de vakdocent een belangrijke functie als begeleider van het leer proces.

Dan is er ook nog het zorgteam waarin schoolarts, een jeugdmaatschappelijk werker, de leerplichtambtenaar en een orthopedagoog participeren.

Dit allemaal om de leerling zo optimaal mogelijk te begeleiden. Het lijkt er een beetje op dat de school de opvoeding aan het overnemen is in plaats van die te ondersteunen. De ontwikkelingen in de huidige maatschappij hebben de school ook nog genoodzaakt om te komen tot een convenant Veiligheid in en om de school waarin ook nog een vijftal organisaties participeren.

U zult begrijpen dat er nu erg veel overleg plaats moet vinden oftewel er moet enorm veel vergaderd worden. Negatief effect hiervan is dat er nogal wat

lessen uitvallen. Toen ik in het onderwijs begon was daar helemaal geen sprake van.

Je kunt je dus de vraag stellen of het nu allemaal zoveel beter gaat dan een x aantal jaren terug. Ik geloof daar niks van. Alles loopt over veel teveel schijven (een bekend gezegde is: niet..... maar poetsen) anders gezegd, korte lijnen, duidelijkheid geven en werken! Het zou zomaar mijn lijfspreuk kunnen zijn. De school moet zich niet de opvoeding van kinderen in de maag laten splitsen, de school is er volgens mij nog steeds om onderwijs te geven en te begeleiden c.q. bij te sturen waar dat nodig is.

'N tas koffie en 'n borrel.

In de jaren 70 kwam het regelmatig voor dat leraren op huisbezoek gingen. Zo stapte ik daartoe uitgenodigd door de moeder des huizes de huiskamer binnen. Eenmaal in de kamer zei moeder tegen haar man, die languit in de bank voor de buis lag: "Hier is de meester van onze.....", waarop hij zei: "Geef die vent een tas koffie en een borrel en werk het maar af". Toen ging hij rustig verder met TV kijken. Gelukkig is het met de betreffende leerling toch nog allemaal goed gekomen.

Hans Kanters begon als leraar bakken.

Later werd hij daarnaast schooldecaan.

Hij eindigde zijn loopbaan op De Hamert als adjunct directeur met o.a. de leerlingbegeleiding in zijn takenpakket.

John Verstraaten 40 jaar conciërge op "zijn" Hamert.

Terugblikkend op dit halve mensenleven kan ik alleen maar positieve herinneringen oproepen. Natuurlijk waren er ups en downs, maar mede daardoor was iedere dag een nieuwe uitdaging, iedere dag anders, nooit wetend wat zich zou aandienen.

Dat ik momenteel (maart 2006) nog steeds regelmatig als vrijwilliger aanwezig ben, bewijst wel hoezeer ik nog steeds verknocht ben aan de Hamert.

Mijn sollicitatie destijds verliep ook niet bepaald op de traditionele manier.

Mijn moeder wees me op een advertentie in de krant, waarin een conciërge gevraagd werd, maar ik zag dat helemaal niet zitten.

Desondanks maakte mijn moeder zonder mijn medeweten een afspraak voor mij met de toenmalige directeur Broeder Nicasius.

Aanvankelijk weigerde ik te gaan, maar om mijn moeder een plezier te doen ging ik tenslotte overstag. Toen Broeder Nicasius mij vroeg wat ik mij van deze baan voorstelde, antwoordde ik naar waarheid, dat ik enkel gekomen was om mijn moeder een plezier te doen en dat ik deze functie helemaal niet zag zitten. Dat ik tenslotte uit de 80 sollicitanten toch nog gekozen werd mag een wonder heten en ik ben mijn moeder nog steeds dankbaar.

In deze 40 jaar heb ik duizenden leerlingen zien komen en gaan. Op een gegeven moment werden dat kinderen van oud-leerlingen: The new generation! Ook talloze leerkrachten kwamen en gingen. In het begin waren dat allemaal Broeders van het ernaast gelegen internaat, later werd dit zo voor en na door leken overgenomen.

Ook heb ik talloze nieuwbouw en verbouwingen mogen meemaken en natuurlijk niet te vergeten het alom bekende zelfgebouwde natuurbad, waar aanvankelijk alleen de Broeders gebruik van mochten maken, maar door financiële problemen werd het later open gesteld voor iedereen.

Ook heeft de school meerdere namen gehad: Ambachtschool, St. Jozefschool, Technische school, LTS, Scholen Gemeenschap en tenslotte Valuascollege de Hamert.

Of ik alles nog een keer over zou willen doen?

Zeker weten! De jeugd zorgt er wel voor dat je, jezelf jong blijft voelen en dat je alert en bij de tijd blijft.

John is de langstzittende werknemer op dit moment van de Hamert een soort **HAMERT MONUMENT** dus (red.)

"Ik moest met mijn handen kunnen werken".

Daarom besloot Peter Janssen (1957) de kont tegen de krib te gooien toen hij min of meer gedwongen werd om van de P-stroom (praktische leerweg) over te stappen naar de T-stroom (theoretische leerweg). Hij zou het makkelijk moeten kunnen, maar aangezien hij daarvoor praktijklessen moest inruilen voor theorielessen zorgde hij ervoor dat zijn scores voor die theorievakken drastisch daalden. Er was maar een redding mogelijk voor hem, terug naar de P-stroom. Peter bloeide

weer helemaal op en maakte de mooiste werkstukken onder de bezielende leiding van de toenmalige timmerleraar Hai Simons uit Well (foto I.). Maar ook de handvaardigheidlessen van Albert van Helden in de eerste 2 jaren konden hem enorm boeien. Peter bezocht de LTS van 1968 tot 1972. Als ik de naam van Helden laat vallen vertelt hij dat hij hem nog regelmatig ontmoet heeft om leerlingen bij hem onder te brengen voor stage.

Ik zit dus tegenover de directeur van Timmerbedrijf Peter Janssen in Wellerlooi. Officieel erkend

leerbedrijf. Hij heeft maar liefst 17 mensen in dienst en hij ontvangt mij in zijn directiekamer waar hij eigenhandig voor mijn koffie zorgt en waar de sfeer van hard werken hangt. Geen luxe, slechts een dierbare foto van het 10 jarig jubileum van zijn bedrijf met het voltallige personeel en enkele opvallende ingelijste cartoons van mensen die hij regelmatig tegenkomt, zoals de notaris, de advocaat, de timmermand en de ambtenaar.

Bij die laatste kijkt hij wat mistroostig, haalt zijn schouders op en verzucht "De regeltjes" Maar omdat hij het gezellig wil houden gaat hij daar maar niet verder op in.

Op de vraag of de LTS hem een bruikbare basis heeft gegeven voor zijn verdere loopbaan antwoordt hij volmondig: "Natuurlijk heb ik daar een basis gekregen, vanuit de praktijk en vanuit de theorielessen die daarbij hoorden kreeg je toch wel een beetje een beeld van hoe het in de aannemerswereld werkte. Alleen waren wij wat erg gefixeerd op timmeren, waardoor de praktijkaansluiting naar de bouw wel wat tekort kwam. De weg van het afstudeerjaar 1972 naar de directeur van het timmerbedrijf van nu was een boeiende, af en toe zelfs spannende. Peter kreeg na zijn examen geen vakantie, maar kon meteen beginnen bij

Nelissen van Egteren in Venray in de timmerwerkplaats en daar kon hij prima uit de voeten met wat hij op de Hamert geleerd had, want daar stond hetzelfde machinepark en ook de manier van werken kwam overeen met die op de LTS. Maar naar de bouw toe was het vaak toch een heel ander verhaal, het is maar goed dat vaktimmeren later vervangen is door bouwtechniek.

Wij vielen direct onder het leerlingstelsel, dus 1 dag in de week naar school bij de Oude Pope in Venlo, dat was bij Nelissen verplicht. Ik was met mijn 15 jaar trouwens toch nog leerplichtig toen ik van de LTS af kwam. Ik moest toen zelfs nog bij de gemeente een speciale arbeidsvergunning halen. Die dag naar school in de week vond ik wel prettig, want doordat ik zo op de praktijk georiënteerd was leerde ik de theorie goed naar die praktijk te vertalen.

Mensen in overal staan steeds sterker.

Als ik nu naar mijn bedrijf kijk dan zie ik steeds minder leerlingen komen en dat gaat ons nog een keer opbreken want ik denk dat mensen die straks nog met de overall willen werken hun eigen salaris gaan bepalen. Daar ben ik vast van overtuigd. Als we daar niet heel snel iets aan gaan doen, gaat het helemaal niet goed hier. Dat geldt trouwens niet alleen in de bouw, maar ook in de metaal en noem maar op. Daarom doen wij er alles aan om het tij te keren want wij moeten die leerjongens een kans geven het vak te leren, daarom lopen er hier altijd wel een of twee leerlingen rond. Als ik die jongens die kans niet geef, moet ik straks ook niet zeuren dat ik geen vakmensen meer kan krijgen. Dat is investeren in de toekomst en het maakt dan niet uit dat je er vaak geld op toe moet leggen, dat betaalt zich later vanzelf terug. Ik herinner me nog de uitspraak van de oude Nelissen:

"De timmerfabriek is de broedplaats van het aannemersbedrijf"

Want iedereen begon daar en vloog vervolgens uit naar projectleider, voorman zelfs adjunct directeur. Ik was na 2 jaar school aspirant gezet, nog 2 jaar later werd ik gezet. Als je die papieren had werd je bij Nelissen langzaam maar zeker voor vol aangezien. Vaak kon je, wat je dinsdags als theorie op school leerde, op woensdag al aan de praktijk toetsen. Later heb ik in Amsterdam nog op een college gezeten voor het vakdiploma timmer fabrikant, maar dan krijg je college, dan zit je met velen op die grote banken en die professor daar beneden vertelt dan een verhaal. Of je daar wel of niet iets mee doet interesseert hem geen zier. Mij boeide het dan ook absoluut niet omdat het helemaal niet op mijn dagelijkse praktijk was afgestemd. Dat heb ik toen dan ook maar snel voor gezien gehouden, ik kon mijn tijd wel beter gebruiken.

Maar even terug naar die tijd bij Nelissen van Egteren, die werd in de begin jaren 80 onderbroken doordat ik in dienst moest, daarna heb ik nog 2 jaar bij Nelissen gewerkt, maar de bouw betaalde slecht, zo'n f 75,- per week en mijn vrienden verdienen allemaal veel meer als vrachtwagenchauffeur o.a. Dus die konden lekker uitgaan en feestvieren, maar ik had daar het geld niet voor. Toen besloot ik om ook het chauffeursdiploma te gaan halen. Ik heb daarna 6 ½ jaar als chauffeur bij Geurts in Broekhuizenvorst varkens gereden.

Toch kreeg ik toen het gevoel dat dit ook niet op schoot en ik zag het helemaal niet zitten dat ik dit mijn hele verdere leven zou moeten doen. Het begon weer te kriebelen en ik voelde dat ik een beslissing over mijn toekomst moest gaan nemen ook gezien mijn leeftijd. Bovendien wilde ik zelf een huisje gaan bouwen.

De droom van een eigen bedrijf.

Ik weet niet waar die drang om zelf een bedrijf te beginnen vandaan komt. In mijn hele familie is dat geen enkele traditie, helemaal niks. Maar ik had altijd iets van "Ik ga voor mezelf beginnen, kan me niet schelen hoe en wanneer, maar ooit komt die dag, dan begin voor mezelf."

Ik kocht privé wat hobbymachientjes en maakte wat kozijntjes en deurtjes, ook voor derden. Toen wilde ik steeds meer gaan maken, want ik bleek dat nog steeds te kunnen. Doordat ik altijd goed contact met Nelissen had gehouden werd ik op een goed moment gevraagd om terug te komen. Dat heb ik toen direct gedaan. Ik mocht zelf aangeven welke opleidingen ik wilde volgen, dat kon toen allemaal bij Nelissen van Egteren. Er werd een heel opleidingstraject voor me uitgestippeld met duidelijke doelstellingen. De eerste was om chef werkplaats te worden, in de werkvoorbereiding komen, naar de bouw toegaan en zo op te klimmen. Ik bleef toen toch 5 jaar in de werkplaats, waar ik een grote centrale machine bediende en dat deed ik blijkbaar zo goed, dat ik er niet meer van weg kwam. Na een heftig gevecht met de toenmalige chef werkplaats mocht ik toch naar de bouw. Dat heb ik 4 jaar gedaan, waarna ik weer terug kwam in de werkplaats. Begin jaren 90 kwamen de verhalen op gang over een mogelijke fusie en alles wat daarbij komt. Ik kreeg ernstige twijfels over mijn toekomst want ik voelde dat het niet goed ging. Ik was lid van de deelondernemingsraad en dan zit je dicht bij het vuur en hoor je nog eens wat. De werkplaats was absoluut niet meer winstgevend en ik had het gevoel dat ze ermee zouden kappen. Er werd niet geïnvesteerd en het was voor mij kristalhelder dat dit einde oefening was.

Ik vroeg een gesprek aan met de grote directeur en deed hem brutaalweg het voorstel om die hele timmerfabriek over te nemen.

Dat werd serieus in overweging genomen en na een spannende week kreeg ik positief bericht. Ik moest een ondernemingsplan opstellen en dat deed ik volgens de toen geldende normen, die overigens helemaal niets meer te maken hadden met de huidige eisen die aan een ondernemersplan worden gesteld. Het verhaal dat ik op schreef was een verhaal uit de grond van mijn hart en dat werd goed opgepikt. Ik wilde minimaal 6 personeelsleden mee over nemen maar over de financiering was nog niets geregeld, want ik had geen nagel om aan mijn, je weet wel, te krabben alleen een hypotheek voor mijn huisje. Dankzij bemiddeling van de oude heer Lodewijk Nelissen heb ik uiteindelijk toch De bank gevonden die bereid was om mij een krediet te verschaffen, waarmee ik kon starten. Inclusief het vinden van een geschikte ruimte kreeg ik slechts enkele maanden om mijn fabriek aan het draaien te krijgen. In deze periode hebben we ons helemaal total loss gewerkt en ook nog enkele flinke tegenslagen gehad. We hoorden o.a. dat we niet in de bestaande Timmerfabriek door konden gaan tegen alle afspraken in, maar dat we wat anders moesten zoeken. Ons doel was om op 1 januari 1995 te starten. Ik kreeg wel al wat opdrachten van mensen die ik goed uit mijn Nelissen tijd kende en die uitgevlogen waren naar andere bedrijven.

Uiteindelijk konden we starten in de oude melkfabriek in Leunen. Sinds die tijd zijn we 3 keer verhuisd om uiteindelijk op 1 jan 1998 in dit bedrijf in Wellerlooi, waar voorheen een metaalbedrijf gevestigd was, terecht te komen. Hier bevalt het ons prima en we kunnen hier nog uitbreiden. Samen met een ruimte in Wanssum kunnen we ons nu goed redden.

Nergens spijt van

Alles wat ik meegemaakt heb en wat me vaak klauwen geld heeft gekost heeft me toch ook niet dommer gemaakt. Ik heb daar uiteindelijk toch veel profijt van gehad. Ik heb het gevoel dat ik dit wereldje nu goed ken en dat werkt prettig. Wij produceren voor grote bouwbedrijven. Zo hebben wij alle kozijnen geleverd voor de grote nieuwe gevangenis in Nieuwegein en later die in Roermond. De TBS kliniek in Oostrum is ook voorzien van kozijnen van Janssen.

Er is tot nu toe nog niemand ontsnapt uit die gevangenissen dus kan ik met een gerust hart zeggen: "Als Janssen de kozijnen maakt, zit het dicht"

Momenteel werkt timmerbedrijf Janssen aan nieuwe kozijnen voor een groot stadsvernieuwing project in Amsterdam, waar alle kunststof kozijnen worden vervangen door kozijnen van hard hout (natuurlijk NTTC en FSC gekeurd).

Nieuwbouw Valuascollege met hout van Timmerbedrijf Peter Janssen uit Wellerlooi.

Inderdaad, in de grote nieuwbouw waar de laatste resten van de Hamert worden onder gebracht zijn alle kozijnen, deuren en ramen geleverd door dit bedrijf. Zo zie je maar weer, waar zo'n start op de Hamert als leerling timmeren toe kan leiden als je de wil maar hebt om door te zetten, ook al draag je daarvoor meestal een overal.

Het HOUT dus nooit op bij Peter Janssen.

De geplande uitbreiding bij het bedrijf is bedoeld om het geschikt te maken voor de vraag van de opdrachtgevers naar totaal pakketten. De klant wil niet alleen dat wij de kozijnen leveren, nee hij wil ook dat wij ze beglazen, aflakken en plaatsen.

De baas zelf doet de hele verkoop en met enige trots meldt hij, dat hij hiervoor amper aan acquisitie hoeft te doen. Hij is er met rede trots op dat hij voor zijn bedrijf kan zeggen
"De beste klant is de referentieklant"

Hij verzekert me dat hij ondanks de drukte in zijn bedrijf goed slaapt, dat kleine manneke dat zo graag met de handen wilde werken en nu de uit de kluiten gewassen directeur is van een nog steeds groeiend bedrijf waar vakmanschap in hout wordt vertaald.

Het onderwijs ondersteunend personeel door de jaren heen.

Als je op een school werkt als conciërge of medewerker/ster in de huishoudelijke dienst weet je in het begin niet wat je te wachten staat. Je komt er al snel achter dat je midden tussen de jonge mensen je werk doet. Je merkt dat die jonge mensen allemaal verschillend zijn. Dat je een hekel hebt aan de ene en dat je de andere erg leuk vindt of zelfs dat je die leerling wilt beschermen. Je merkt dat er net zoveel verschillen zijn tussen de leraren. Je krijgt met allemaal te maken. Soms vertellen leerlingen je hun diepste geheimen die ze nergens anders kwijt kunnen. Je houdt je lach in als een leerling die te laat komt weer eens een prachtige originele smoes heeft bedacht. Je wordt gebruikt om leerlingen zinvolle klusjes te laten opknappen als ze straf hebben. Je wordt winkelbediende, want die afdeling consumptief bakt er af en toe wat van. Je zorgt ervoor dat er altijd koffie is want vertegenwoordigers, maar ook leraren met een vrij tussenuurtje vinden het gezellig om even in het keukentje bij te kletsen. Je zorgt ervoor dat het onderwijzend personeel van een natje, maar vaak ook van een droogje wordt voorzien tijdens pauzes. Datzelfde doe je tijdens de talrijke ouderavonden. Je bent nooit te beroerd om te helpen als er op school weer eens wat te doen is in de vorm van feesten, jubilea, studiedagen, sportdagen of excursies. Je bent eigenlijk een schoolvoorbeeld van een duizendpoot.

Op deze foto zien we een van de eerste burger conciërges Toon Frenken in actie. Op de voorgrond r. kijkt Broeder Nicasius nog even toe.

Hieronder conciërge John Verstraaten die helemaal met de school vergroeid is.
R. zijn clubje dames met Marianne en Michel van de administratie

Bij de verbouwing van het restaurant in 1988 was de herrie binnen school ondraagbaar. Dit werd door Johns clubje op een ludieke manier als een vorm van protest kenbaar gemaakt door opzichtig dikke oorbeschermers te dragen.

Herman Huisman leraar siervakken neemt afscheid van zijn Hamert. Omdat hij altijd een wel zeer speciale band had met de huishoudelijke dienst wilde deze nog een keertje met hem en zijn Willie op de foto.

De administratie was vaak het kloppend hart van de school. Daar moest je bij Marianne Verstraaten zijn als je iets te kopiëren had of als er projecten moesten worden uitgewerkt. Brieven opgemaakt. Overzichten worden bijgehouden. Leerlingenarchief actueel houden. Veel telefoontjes verwerken. Leraren afremmen die gisteren alles klaar willen hebben. Gewonde en zieke leerlingen opvangen. De financiën in de gaten houden, begrotingen opstellen, prognoses maken. Vechten om de centen en verantwoording afleggen naar directie en schoolbestuur. Leraren die met hun salaris in de knoop liggen uitleg geven. En dat allemaal op de degelijke ouderwetse manier. Mies Simons en Marianne Verstraaten hebben zo jarenlang de administratie bemenst, ze waren vergroeid met de school tot pensionering en fusie voor gedwongen afscheid zorgden.

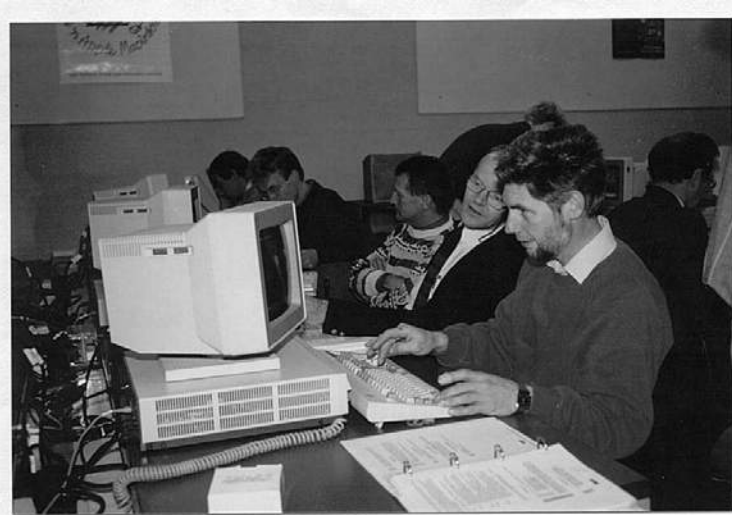

In 1988 deed de eerste computer zijn intrede op de Hamert. Een hele revolutie en in het begin heel veel stress. Welk nut had zo'n ding nou, een typemachine was veel beter, ja ,ja....

En voor het hele team zat er niets anders op dan massaal aan de PC te gaan. Er werd een cursus in lokaal 5 georganiseerd. Er werd vreselijk gelachen en gerelativeerd. Het zou zo'n vaart met die computer wel niet lopen. Na verschillende lessen waren er enkelen al zover dat ze wisten hoe de PC aan en vooral uit moest. Nee gelukkig zou het nog tientallen jaren duren voor de computer in het onderwijs zijn intrede zou doen.

Maar niet heus. De PC kwam, zag en overwon. Of je nu wilde of niet je moest eraan geloven of je liep hopeloos achter de feiten aan. Ik denk dat er toen diverse besluiten zijn genomen om via regelingen zo snel mogelijk vervroegd te stoppen om dit niet meer allemaal te hoeven leren.

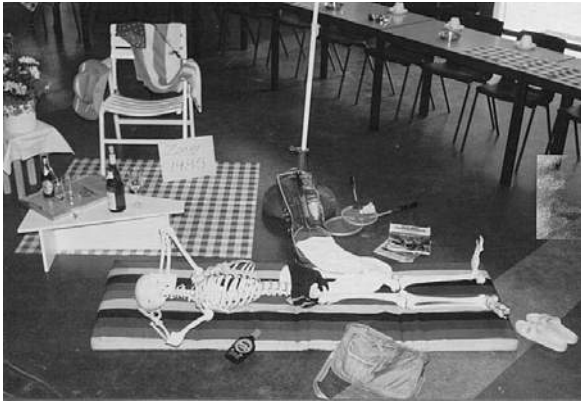
Nu kunnen we daarom hard lachen. Dat deden we met die cursus ook, wat een lol, net een stel ondeugende leerlingen. Maar de tijd haalde ons snel in het was meegaan in de nieuwe tijd of erin vastlopen.

Computer cursus dec 89

vlnr
Albert v Helden
Frank Janssen
Theo vd Meer
Peter Peeters
Frank de Gruyter
Hans Kanters
John Verstraaten
Martien Cornelissen
Math Sprunken

De laatste dag van het schooljaar was altijd bijzonder. Het team verzamelde zich in de aula van de LTS en daar hadden John en Marianne Verstraaten vaak voor een passende aankleding gezorgd. Dat maakte een serieuze vergadering vooraf al meteen moeilijk, zo niet onmogelijk. Het hoefde ook niet want het werk was gedaan voor dat schooljaar. Lekker nog even samen doorzakken en dan fietste Herman Huisman traditioneel via de aula de vakantie tegemoet. Een gedeelte van het personeel ging hierna naar het Brouwerij café in Arcen. Een traditie die tot op heden stand gehouden heeft.

Van 1979 t/m 1981 werd de vakantie tijdens de laatste week als de leerlingen niet meer op school waren en alleen nog maar op vrijdag de rapporten op hoefden te halen, ingeluid met een enorme personeels BBQ, waarbij ook alle kinderen van de personeelsleden welkom waren. Het was een erg ludiek feest met voordrachten, cabaret, poppenkast en zwembad. De afdeling consumptief zorgde voor een overdadige culinaire aankleding.

De eerste en laatste stunt dag op Lts "De Hamert"

Het was een fenomeen in de regio. Een stunt op laatste schooldag. Dat moest er dus ook op De Hamert een keer van komen. Er werd zelfs netjes toestemming gevraagd en gekregen, mits er maar geen rotzooi gemaakt werd en alles door de stunters zelf weer werd opgeruimd. De avond tevoren werd alles opgebouwd. De adjunct-directeur Hendrickx zag het aan met een glimlach. Dat veranderde de dag na de stunt dag erg snel.

Het trappenhuis werd vol gezet met duizenden gevulde beertjes, waar geen leerling meer doorheen kon. De ramen werden helemaal afgeplakt met kranten als een soort symbool dat er geen nieuws meer te verwachten viel. Dit betekende dat de hele school bij de stunt werd betrokken en dat de overige II. niet naar de lessen konden en dus naar de aula werden gedirigeerd.

In die aula (toen nog gewoon kantine) moesten de leraren eraan geloven door aan verschillende ludieke spelletjes mee te doen. We zien hier hoe Leraar serveren Toon Smits moet "zoebelen" op een zuurstok en hoe de consumptief leraren Guus van Goch en Wim van der Coelen elkaar geblinddoekt pap moesten voeren. Hilariteit alom en vreselijk veel plezier. Alleen de schoolleiding was niet blij want er zat niets anders op dan na dit "programma" de leerlingen naar huis te sturen en leg dat de ouders maar eens uit, waarvan de kinderen een lange busreis achter de rug hadden om lessen te volgen? Die vonden dat trouwens helemaal niet erg! Geen wonder dat het stunts **binnen** school hierna niet meer werd toegestaan.

ARTIESTEN OP DE HAMERT.

Vaak werden er tijdens personeelsfeesten of jubilea op De Hamert roemruchte feesten gevierd. Je maakte daarbij kennis met het andere gezicht dat iedere collega natuurlijk ook had. Vaak werden op humoristische wijze schoolse zaken van een andere, vaak onverwachte, kant belicht.

Vic Timmermans en Wim van der Coelen, maakten als carnivals duo Mc. Doedel & Mc. Zak erg veel podia in Limburg en Brabant onveilig. Op school lieten ze collega's vaak mee genieten van hun talenten.

Maar zij waren niet de enige zoals in deze impressie te zien

Ook het Onderwijs Ondersteunend Personeel wreef zich de slaap uit de ogen tot groot plezier van de rest

Consumptieve technieken op De Hamert een visitekaartje naar de omgeving

De Consumptieve afdeling kun je splitsen in de afdeling Brood- Barketbakken en de afdeling Koken Serveren. De afdeling koken/serveren van De Hamert kom je overal tegen. De leerlingen worden ingezet bij activiteiten buiten de school. Zo zie je ze vaker terug bij activiteiten van Gemeentes, in centra voor ouderen, bij recepties in het bedrijfsleven of op festivals zoals blijkt uit de foto's hieronder.

2005 Agro Culinaire Horst een presentatie in de buitenlucht rond diverse streek producten.

Ook tijdens Open Dagen worden de bezoekers van de school erg verwend zoals op deze Open dag in 2004. Toen al was het belangrijk om veel kwaliteit uit te stralen met het oog op de aanmelding van nieuwe leerlingen, die op het Valuascollege in Venlo de "Hamert traditie" van kwaliteit op hoog niveau moeten voortzetten in een prachtige helemaal eigentijdse accommodatie.

2004 De Horeca staat op scherp voor de gasten tijdens de open dag.

In 1988 werd het nieuwe restaurant geopend op De Hamert en volgens de etiquette hoorde een perfect gedekte tafel er toen zo uit te zien.

Hier zien we Dianne Jakobs in volle aktie tijdens haar examen in 1988 in het nieuwe restaurant. Haar gasten zijn v.l.n.r.: Pater Noten, Willie Huisman, Ria Janssen en Jeanne Kanters

Tijdens de verbouwing van het restaurant, voorjaar 1988, was lokaal 10 zolang noodrestaurant
Kerstdiners zijn altijd erg sfeervol op De Hamert zoals hier in december 2004.

Brood en Banketbakkers van de Hamert kom je overal tegen.

Dat kun je direct controleren door navraag te doen in het bedrijfsleven. Veel oud Hamert bakkers hebben carrière gemaakt door hard te werken en door te leren. Je treft ze aan in de top van grote leveranciers of producenten. Velen hebben een bloeiende eigen zaak. De schaduwkant van dit boeiende vak is natuurlijk de werktijd. Als andere mensen slapen is de bakker al lang aan het werk. Feestdagen zijn topdagen en weken tellen dan vaak meer dan 60 uren. Dat kan niet iedereen volhouden, vandaar dat we ook regelmatig oud leerlingen tegen komen die een andere weg zijn ingeslagen. Maar ze praten zonder uitzondering wel enthousiast over hun schoolperiode op De Hamert.

Leraren overleg tussen Frank Janssen en Guus van Gogh

Leraren werkstuk voor de Fiat garage in Venlo in 1988

Examenwerkstukken 1984

1984 C51 toont trots de examen productie

Dat verschilt wel heel wat met de foto's hieronder waar we broeder Dalmatius van Heel zien die als leerling/juvenist brood aanpakt uit de klassieke oven van de allereerste bakkers.

Velen zullen zich ook nog Dhr. Wim v.d. Wielen herinneren die hieronder zijn leerlingen uitlegt hoe lang brood in de rijkskast moet staan voordat het de oven in kan.

SINTERKLAASDRUKTE OP De Hamert.

Ieder jaar vormt de decembermaand een mogelijkheid om de leerlingen kennis te laten maken met het draaien van productie. Veel bestellingen worden er dan geplaatst en die moeten allemaal verpakt, gesorteerd en op tijd klaar liggen voor de grote afhaaldag. Veel personeelsleden kwamen in de avonduren mee helpen en ook het onderwijs ondersteunend personeel kon absoluut niet gemist worden. Voor de afdeling, maar ook voor de school waren de inkomsten een welkome kans om extra zaken voor de leerlingen te kunnen regelen.

Deze foto's geven een indruk van de productie in 1972, waarbij ook de speculaasmachine op volle toeren draaide en de administratie de handen vol had aan het noteren van alle telefonische bestellingen uit de hele regio.

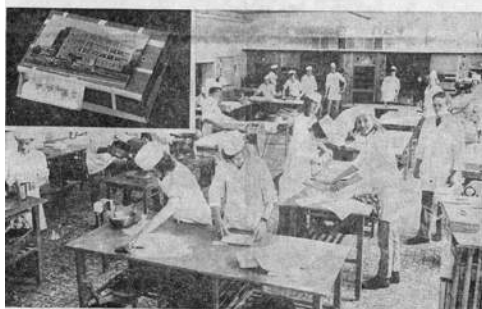
Enkele leerlingen die in deze tijd 2000-2006 nog steeds voor het bakkersambacht kiezen.

De Hamert met hart voor De Zonnebloem.

Leerlingen bakken presentjes voor opvarenden Henry Dunant

WELLERLOOI — Voor het 10de achtereenvolgende jaar zijn de bakkerleerlingen van de twee hoogste klassen van de L.T.S. de Hamert uit Wellerlooi gedurende enkele weken actief geweest met het vervaardigen van presentjes voor de 'opvarenden' van het Rode Kruis hospitaal-schip de "Henry Dunant". Gisteravond was het zover dat enkele leerlingen de presentjes aan boord brachten van de "Henry Dunant", die voor een pauze gemeerd lag in de Maas bij Arceen. De 75 opvarenden, bejaarden en zieken uit Maastricht, waren zeer verrast over 't gebaar. Onder leiding van hun leraren Huisman, Kanters en Honings werden tijdens de lessen plannen ontworpen in welke vorm het presentje gemaakt moest worden. In het bakkerslokaal van de L.T.S. was het gistermiddag een en al bedrijvigheid. Een groep leerlingen vouwde de zelfgemaakte doosjes waarin de presentjes verpakt werden terwijl de bakkers handen te kort kwamen om de Deense gebakjes tijdig in de oven te krijgen.

Naast het Deense gebak, dat een onderdeel van het presentje vormde, werden tijdens de lessen handenarbeid kaarten op jute vervaardigd met de afbeelding van een bakker. In het fraaie doosje zat verder nog een wens van de leerlingen, gericht aan de zieken en bejaarden: "Doe als een zonnewijzer, tel alleen de heldere uren". Gistermiddag rond de klok van half zes waren de 75 presentjes klaar .

"Dit werk", zo zegt de heer Huisman, leraar bakken en tekenen, "kunnen wij prachtig combineren met verschillende lessen. Handenarbeid, maatschappijleer en bakken. Overigens schuilt achter dit project ook een sociaal-karakter". Bij het vervaardigen van het presentje heeft men vooral het accent gelegd op een blijvende herinnering voor de zieken en bejaarden aan deze boottocht. "De originele wenskaarten, alsmede een foto van de leerlingen die het presentje aanboden, zijn aardige herinneringen voor de zieken", aldus de heer Huisman.

Van De Hamert naar Het Valuascollege

Voor velen, die de afgelopen decennia onderwijs hebben gevolgd op locatie De Hamert, gaat de sluiting van het schoolgebouw in Wellerlooi gepaard met pijn in het hart, maar ook met vele, goede herinneringen. De regionale aantrekkingskracht van de diverse onderwijssoorten, de kleinschaligheid, de hoge kwaliteit van het onderwijs, de unieke ligging aan de Maas bij Nationaal Park "De Maasduinen" en het gevoel van "ons kent ons" hebben De Hamert door de jaren heen een eigen karakter en gezicht gegeven. Veel personeelsleden en (oud-)leerlingen denken met plezier terug aan de jaren die ze hier hebben doorgebracht: aan bepaalde docenten en personeelsleden van de service unit, de lessen en de afdelingen metaal, electro, bouw en consumptief, de lokalen, de aula.

Toch is halverwege de jaren '90 besloten de school op termijn te sluiten. Niet omdat men geen waarde hechtte aan de unieke onderwijsgemeenschap die De Hamert was en is, maar veel meer omdat bedrijfseconomische omstandigheden dit noodzakelijk maakten. Diverse oorzaken (onder andere de landelijke terugloop in keuzes voor de techniek sector) maakten dat centralisering van afdelingen noodzaak werd. De fusiegolf in onderwijsland gaf vervolgens het laatste zetje. Uiteindelijk zal de unieke locatie De Hamert op 1 augustus 2006 opgaan in één mooi nieuw schoolgebouw in het centrum van Venlo; het Valuascollege

Daarbij is één ding De Hamert wordt hierbij afgelopen jaren is consumptief een ontwikkeling naar het waarbinnen aspecten ontwikkeld zullen voorbeeldfunctie zullen binnen het impuls gaan krijgen. samenvoegen van nieuwe locatie is deze

De weg vinden in het nieuwe Valuascollege

zeker: de inbreng vanuit gewaarborgd. De vanuit de afdeling onderwijskundige "Leerwerkhuis" ingezet van het "natuurlijk leren" worden. Vanuit deze alle overige afdelingen Valuascollege een Juist door het afdelingen op één onderwijskundige

ontwikkeling in een fantastisch nieuw gebouw goed vorm te geven. Dat betekent dat onze leerlingen hiervan in de toekomst gaan profiteren. Andere sterke punten die vanuit De Hamert worden meegenomen zijn de regionale functie en de kleinschaligheid. Door de positionering van de afdelingen in het Venlose neemt de bereikbaarheid vanuit de regio steeds meer toe. De kleinschaligheid wordt bereikt door de in gang gezette teamvorming waardoor het "ons kent ons gevoel" behouden blijft.

Dat deze sterke punten onze leerlingen en hun ouders aanspreken is nu al merkbaar in een toenemend aantal leerlingen voor de beide afdelingen, die opgaan in het Valuascollege. Zowel de afdeling Consumptief alsook de afdeling Bouwtechniek groeien. Deze ontwikkeling sterkt ons in de gedachte dat we weliswaar een unieke locatie aan de Maas gaan verlaten, maar dat we het goede van De Hamert gaan behouden in het nieuwe Valuasgebouw!

Hans Oostdam.

Hans Oostdam is sectordirecteur vmbo bovenbouw Valuascollege Venlo en is zeer nauw betrokken bij de overgang van de Hamert naar het Valuascollege in Venlo.